

Trần Tam Lang

Contents

Trần Tam Lang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52

Trần Tam Lang

Giới thiệu

Thể loại: hồ ly công x ách thụ (theo con mắt của ta là nhược công cường thụ, thụ ít ra về tâm lý thì cường hơn công rất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-tam-lang>

1. Chương 1

Con người không có thuốc hối hận ăn, Hứa Thiên Tứ khóc không ra nước mắt thầm nghĩ, nguyên lai ngay cả hồ ly cũng sẽ không có thuốc hối hận để ăn.

Nếu không phải hắn nhất thời nổi hứng, còn dẫn theo tiểu đệ đi ra ngoài trộm rượu uống, đã thế còn uống đến say khướt té ngã ven đường, thì họ sẽ không lộ ra nguyên hình từ đầu tới đuôi, cũng sẽ không bị hai nam nhân đi ngang qua bắt được, còn bị đâm vào xương đuôi không thể biến hóa, dẫn đến tình trạng nửa bước khó đi như vậy.

Tiểu đệ của hắn nhỏ tuổi, làm sao chịu được đau đớn như vậy, y co rúm lại bên cạnh hắn, nước mắt đã chảy xuống, ở ngay cạnh hắn khóc sụt sùi, khiến lòng hắn nhảy loạn vừa kinh vừa sợ, ân hận lo lắng nghĩ đều là tại hắn.

Hai người kia còn nói, “Nếu hai người có thể biến hóa ra dạng nữ nhân như Trần Văn tiểu thư rồi hầu hạ chúng ta, chúng ta sẽ tha cho các người, nếu không, đầu tiên lột da, sau đó cắt từng miếng thịt uy cầu. ’

Một lời này khiến Hứa Thiên Tứ tức đến suýt nữa miệng phun máu tươi, lại không dám biểu lộ giận dữ, đành phải mắng thầm trong lòng, cả đực cái cũng phân không rõ, còn muốn ngoạn nữ nhân sao!

Tiểu đệ nguyên bản còn nhỏ tuổi, chưa từng gặp đại sự gì, vừa nghe nói muốn lột da uy cầu, liền sợ tới mức cả người run rẩy, răng va vào nhau lập cập, vừa khóc vừa nói với hấn, “Ngũ Ca, Ngũ Ca, đừng để bọn họ lột da ta.”

Hứa Thiên Tứ cũng hoảng sợ, lại nhìn tiểu đệ mềm nhũn bên cạnh đang khóc đến không ra bộ dáng, không có cách nào, đành phải đứng thẳng thân mình, chắp hai chân trước, miệng phun tiếng người, nói, “Hai vị ca ca, các người đâm xương đuôi của hai huynh đệ ta, hấn còn nhỏ không chịu đau được, ta tuy rằng lớn hơn nhưng bị vậy làm sao biến hóa? Cầu các người thả chúng ta trước, rồi có yêu cầu gì ta tự nhiên sẽ nhất nhất nghe theo.”

Hai người này nhìn nhau như hội ý, rồi một người nói, “Trước thả người, làm tốt thì chúng ta sẽ thả nó.”

Hứa Thiên Tứ hận đến nghiến răng, nghĩ rằng, đợi xem! Không hảo hảo thu thập hai người một phen thì ta sẽ tự cắt đuôi ra nấu canh cho các người uống! Hấn ngôn ngữ lời lẽ ngoan ngoãn, bất quá vì muốn dụ hai người này thả họ ra thôi, sao có thể thật tâm muốn thuận theo ý chúng.

Hứa Thiên Tứ oán hận nhìn hai người kia, trong lòng đã bắt đầu tính toán xem lát nữa sẽ trả thù chúng ra sao. Đúng lúc đó, một nam tử xa xa sau lưng mang sọt tre tiến tới hướng này, đường không rộng lắm, khi nam tử đi qua liền bị hai người kia chắn đường, nam tử thấy vậy liền gật gật đầu với hai người kia, họ nhìn y rồi cười nói, “Tam Lang, người cũng đi uống rượu a? Lúc đó không thấy người.”

Người nọ không nói gì chỉ gật đầu, rồi nghiêng người muốn đi qua. Không ngờ nhìn thấy hai hồ ly nằm ven đường, y liền dừng lại, trong mắt xẹt qua chút ánh thương xót, rồi tháo sọt trên lưng đặt xuống đất, xoa người tay ra dấu với hai người kia.

Hứa Thiên Tứ nhìn không hiểu, hai người kia lại hiểu rõ, chỉ nói, “Tam Lang, người muốn hai con hồ ly này làm gì?”

Hứa Thiên Tứ vừa nghe lời này mí mắt nhảy dựng, trong lòng thầm kêu không ổn.

Người nọ chỉ lắc đầu, lấy ra một túi tiền, đang muốn rút tiền trả thì lại bị hai người kia ngăn cản, một người nói, “Khụ, Tam Lang muốn, vậy thì tiện nghi cho người một chút. Chỉ là thứ này trời sanh tính giảo hoạt, người cần phải cẩn thận, đừng để bị cắn.”

Một kẻ khác liền cười nói, “Tam Lang, tiền túi này thù thật đẹp mắt, là cô nương nào đưa cho người?”

Tam Lang vẫn lắc đầu, cũng không mở miệng, hai người kia nhìn nhau cười rồi bỏ đi.

Tam Lang mở cả hai ngăn rỏ, nguyên bản muốn tách hai con vật ra, nhưng Hứa Thiên Tứ lúc ấy dù sợ hãi nhưng vẫn đột nhiên há miệng, cắn chặt gáy tiểu đệ, không dám lỏng miệng, Tam Lang nhìn hấn vài lần, rồi không thử lại tách hai con vật ra, cuối cùng còn cầm chúng cẩn thận đặt trong cùng một ngăn sọt, sau đó mới đeo sọt lên vai, chậm rãi mang chúng về thôn.

Hứa Thiên Tứ bị xuyên thủng xương đuôi, lại còn bị kinh hãi, nay chịu nhốt trong rỏ, cả chân cũng nâng không nổi chứ đừng nói đến việc chạy trốn, đành phải ôm tiểu đệ sát người, oán hận thu mình trong rỏ, trơ mắt để mình và tiểu đệ bị người nọ vác. Trong lòng hấn không nhịn được thầm mắng người này xen vào việc của người khác, lại hoảng sợ không biết cuối cùng là bị mang đi nơi nào.

Tam Lang vào phòng, mở sọt ra, trước lấy ấu đệ của hấn ra, cẩn thận xử lý vết thương, cẩn thận bôi thuốc trị thương, dùng áo cũ bao y lại sau đó đặt lên bàn. Xong mới lấy hấn ra, cũng giúp hấn bôi thuốc, sờ sờ đầu hấn, lại lấy một chiếc áo bông lớn, cẩn thận bao kín hấn rồi mới đặt trên giường.

Tam Lang đi ra ngoài một lúc, khi về mang theo thức ăn. Tam Lang đổ nước lên hai cái đĩa đặt bên cạnh hấn và tiểu đệ, rồi lấy dao cắt thịt muối thành từng miếng, cùng đặt trên đĩa.

Hứa Thiên Tứ cứng ngắc mặc y hành động, chỉ sợ đây là quỷ kế gì, động cũng không dám động, mà kỳ thật hấn đang rất đau, có muốn cũng không thể động đây.

Hứa Thiên Tứ không biết nam nhân này thật ra có chủ ý gì, liền co người bất động tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi, đôi mắt to loạn chuyển, thủy chung dính trên người y, sợ người này đột nhiên gây nguy hiểm gì.

Tam Lang im lặng làm hết những việc này, xong liền như cũ im ắng đi ra ngoài, khiến Hứa Thiên Tứ đang đề phòng ngay người tại chỗ.

Hắn cố nén đau đớn, ra sức nhìn chăm chăm cửa, sợ sẽ có động tĩnh gì.

Tiểu đệ còn nhỏ vừa bị thương, lại quá sợ hãi, lúc này ở trong phòng ấm, quần áo trên thân, vừa ấm áp lại vừa thoải mái, cứ thế ngủ thiếp đi. Hứa Thiên Tứ đợi hồi lâu, cảm thấy tựa hồ không có nguy hiểm gì, liền kêu hai tiếng, tiểu hồ ly kia chẳng những không hồi đáp, ngược lại ngủ càng sâu, chọc hắn nổi giận mà không trút vào đâu được, hắn giãy dụa thoát khỏi áo choàng, đầu nghiêng ngó soi mói.

Tiểu đệ dám ngủ, hắn thì không dám. Hắn đánh giá mọi nơi, tựa hồ không phát hiện được điểm gì khả nghi, liền cũng thoáng an tâm một chút, thử liếm liếm nước trên đĩa, cảm thấy không có gì khác thường, liền mở miệng uống sạch nước trong đó.

Khi hai huynh đệ họ bị bắt cũng đã là hoàng hôn, ép buộc đến giờ, bên ngoài trời cũng tối rồi, Tam Lan đã châm một cây nến ngắn trong phòng, còn đặt ở chỗ cao. Hứa Thiên Tứ nghĩ người nọ chắc là muốn đường bọn họ trước, đợi đường béo sau đó mới lột da đem bán? Bằng không cũng là có mưu đồ với họ, muốn họ làm theo ý y?

Lòng người ác độc, những lời này rất chuẩn xác.

Hứa Thiên Tứ cứ miên man suy nghĩ như thế, cuối cùng không dám nghĩ nữa. Nếu cứ tưởng tượng tiếp thì người nọ còn chưa cho hắn một đao, chính hắn đã tự hù chết mình rồi.

Hứa Thiên Tứ đã mệt mỏi vô cùng, đến tình cảnh này thì hắn chạy cũng chạy không nổi, trốn lại trốn không thoát, hơn nữa còn có tiểu đệ vướng víu trời buộc như vậy, tìm trăm xuống nghĩ, nếu ta nhất định phải chết thì làm sao cũng sẽ chết, cứ dứt khoát nghe thiên mệnh cho rồi!

Nghĩ vậy, đuôi liền vòng lên trên, đầu gối lên cái đuôi, tính hảo hảo ngủ một giấc. Hứa Thiên Tứ nhắm mắt lại, khi mơ màng sắp ngủ thì chợt nghe một thanh âm nhỏ bé mà kỳ quái vang lên bên tai. Sàn sạt, sàn sạt, không hề dừng lại, sàn sạt, sàn sạt, Hứa Thiên Tứ không tự chủ rùng mình, giãy người khỏi áo choàng ấm áp, lỗ tai dựng lên cẩn thận nghe ngóng.

Sàn sạt, sàn sạt, vẫn đều là tiếng động kỳ quái, cũng không biết có phải ảo giác của hắn không, nhưng cứ cảm thấy thanh âm này dường như càng lúc càng lớn, khiến hắn sợ hãi không ít.

Thanh âm này vẫn vang đến quá nửa đêm, cuối cùng Hứa Thiên Tứ thật sự không chịu nổi, nghĩ chết thế nào chẳng là chết, tự tìm chết còn đỡ hơn bị dọa chết.

Hắn đã nghỉ ngơi nửa ngày, lúc này cũng miễn cưỡng có thể đi vài bước, liền cắn răng rời khỏi kiện áo choàng, cố nén đau bước tiếp, liền từ trên giường lăn xuống dưới.

Hắn gượng dậy rồi len lén đi theo hướng phát ra tiếng động sàn sạt kia. Hắn có thương tích trên người, cứ bò bò lết lết đi hướng về phía trước, nhưng mới bò vài bước đã phải dừng lại thở lấy sức, tình cảnh không phải chật vật bình thường, hắn hận hận thầm mắng trong lòng, lại không biết thật ra nên mắng ai.

Thanh âm sàn sạt sàn sạt kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, tựa như động tĩnh khi gió thổi rung lá cây trong rừng, kết quả đợi đến khi Hứa Thiên Tứ đi đến trước cửa, lặng lẽ hé cửa chen vào trong, mới bình tĩnh đại ngộ.

Nguyên lai đây là phòng nuôi tằm, thảo nào dù cách vách vẫn nghe được tiếng sàn sạt kỳ quái này.

Khi đi trộm rượu, Hứa Thiên Tứ đã nghe nói trong thôn này có nhà họ Trần nuôi tằm, chỉ là khi đó hắn đang chú tâm ăn vụng, sao có tâm tư nghe con người bàn tán?

Nay nghĩ lại, thì hai nam nhân trên đường kia hẳn đã gọi y là Tằm lang, chứ không phải Tam Lang.

Trong phòng nuôi tằm điểm một ngọn nến, trên chiếc giường ở góc sáng có chiếc chăn xô lệch, hiển nhiên người ngủ trên đó mới đứng dậy không lâu. Hắn bò vào trong liền thấy, quả nhiên là Trần gia Tam Lang kia.

Trần Tam Lang đang lật tằm sàng trên giá, rải lá dâu đều khắp tằm sàng, khi hắn làm vậy còn mím môi, vẻ mặt thật sự chuyên chú.

Hứa Thiên Tứ âm thầm buồn cười nghĩ, nguyên lai là người dưỡng tằm.

Tam Lang này hẳn nhiên sống một mình, nếu không thì trong phòng nuôi tằm đâu thể chỉ một mình hẳn trông chừng, việc dưỡng tằm cũng không nhẹ nhàng a?

Hứa Thiên Tứ đang nghĩ, đột nhiên có luồng hơi phả vào tai, hắn vừa quay đầu liền sợ tới mức hồn phi phách tán. Nguyên lai là một con đại hoàng cầu không biết đã chạy tới từ lúc nào, cũng không biết nó đã dùng cách gì để len lút đi đến bên cạnh hắn, đang kề sát vào hắn, tứ chi bổ nhào vào hắn, cái mũi dính trên hắn ngửi ngửi, lại tuyệt đối không kêu. Hồ ly trời sinh sợ chó, tuy hắn đã tu thành nhân thân, lại vẫn không sửa được bản tính này, lúc ấy liền sợ đến cứng đờ không cử động được. Con chó vàng kia lại cứ thế liên tiếp đánh hơi hắn, rồi cũng không biết vì sao, đột nhiên khụt khịt mũi, rồi hắt xì vào hắn, bắn hết nước miếng lên mặt hắn.

Hứa Thiên Tứ không thể tin mình lại rơi vào cảnh này, hắn đây đường đường chính chính hồ tiên, lại bị một con xuân cầu thấy hồ ly cũng không sửa bản nước miếng lên mặt. Hắn thật sự giận dữ, mắt không nháy nhìn chăm chăm hoàng cầu, con chó kia cũng trừng mắt nhìn hắn, bọn họ mắt to đối mắt nhỏ, tình hình căng thẳng như một thùng thuốc nổ. Tam Lang còn đang bận rải lá dâu cho tằm ăn, tay một khắc cũng không ngừng, làm sao có thời gian nhìn về phía cửa.

Hứa Thiên Tứ liền đại khí cũng không dám ra, thân mình kéo căng, trong đầu một mảnh hoảng loạn cố nghĩ đường lui.

Con chó vàng này cũng thật là kỳ quái, đến lúc này cũng không kêu một tiếng, hắn không khỏi tức giận thầm mắng, chủ tử là cái hũ nút còn chưa tính, sao dưỡng con chó cũng là loại chó không kêu!

Hắn cũng không dám dùng một phần vạn kỳ vọng trông cậy vào người kia, Tam Lang không hề nhìn về phía này, cho dù thật là người tốt thì cũng cứu không được hắn.

Hứa Thiên Tứ nơm nớp lo sợ đánh giá hoàng cầu, quan sát trái phải, làm bộ muốn lao tới tấn công nó từ bên phải, kỳ thật lại mạnh lui thân chạy ra cửa.

Ngay khi vừa ra cửa, hắn liền vội vàng lấy hết sức mình đóng cửa, xong lấy thân đè chặn lại.

Hoàng cầu dùng móng vuốt đẩy hai cái, không đẩy ra, liền không đẩy nữa, hắn vừa nhẹ nhàng thở ra, liền thấy cửa bị hé mở một chút.

Con chó vàng kia lớn gấp đôi hắn, luận về khí lực hẳn tự nhiên không phải đối thủ của nó, hắn cố gắng trấn định, xong liền lập tức quyết đoán.

Hứa Thiên Tứ bỏ mặc cửa đấy, dùng hết toàn lực chạy về căn phòng trước rồi nhảy lên bàn. Hắn thấy tiểu đệ ngủ như chết rồi, giận nhưng không phát tác được, lại còn đang nguy cấp, đành phải cắn gấu vật nhỏ, nhin đau đớn vật nhỏ thật ra cũng to không kém mình chạy trốn ra ngoài.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, nhưng Hứa Thiên Tứ sợ hoàng cầu khiến nam tử kia chú ý, liền sử thêm pháp thuật, điểm lửa thiêu cháy một căn ốc nhỏ cách tầm phòng không xa. Hắn sợ Trần gia Tam Lang không phải người tốt, mà hắn thương tích chưa lành, đã thế còn vác tiểu hồ ly nín chân như thế, vạn nhất không chạy kịp bị bắt lại thì chẳng phải tiêu chắc a?

Trước kia hắn cũng không phải chưa từng bị con người bắt nạt.

Khi đó hắn thật sự may mắn, cửa nhà Tam Lang chỉ khép hờ.

Đợi khi Hứa Thiên Tứ trở về động, mới cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm thân, sợ hãi không thôi.

Xong hắn liền vội trộm tìm người đến xem vết thương cho ấu đệ. May là Trần gia Tam Lang thận trọng khéo tay, vết thương băng bó thập phần hảo, hảo hữu của hắn bảo dưỡng dưỡng nhiều một chút là được.

Hứa Thiên Tứ lớn hơn y, tinh dưỡng một chút cũng liền phục hồi như cũ, chỉ là mỗi khi nhớ tới con hoàng cầu dám cả gan hắt xì trên mặt hắn, hắn liền vừa thẹn vừa giận, hận đến nghiến răng. Hảo hữu nghe kể việc này liền giễu cợt hắn nói, Thiên Tứ, người thật là hảo mệnh, chó thấy người cũng không kêu? Người lại đi lần nữa xem, nói không chừng còn có con người giúp người trộm gà đó.

Hứa Thiên Tứ nổi giận, xoa tay đứng dậy đánh y, người nọ lại tính tình hảo, nghiêm trang nhu chỗ thương nói với hắn, bị đánh lần này ta tạm bỏ qua, nhưng sau này trộm được gà chó đều phải chia cho ta một nửa.

Nguyên bản nghĩ việc này đến đây là xong rồi, không ngờ trưởng bối trong nhà lại trở về, càng không biết họ từ miệng gia hỏa lăm mồm nào nghe được việc này, liền hung hăng đánh Hứa Thiên Tứ đến không đứng lên được, hại hắn một tháng cũng không thể xuống giường, hơn nữa còn phải dập đầu thỉnh tội với tổ tiên trong tộc, cuối cùng là bế môn sám hối, sau đó còn không cho phép hắn được ăn thức ăn mặn, cơ hồ khiến hắn học máu.

Quy củ gia tộc luôn nghiêm khắc như vậy, chính hắn rủ rê Thiên Quan đi chơi, hại đứa nhỏ kia bị thương, được Trần gia Tam Lang “cứu” mà hắn lại phóng hỏa thiêu nhà người ta, thật rất không thể tha thứ.

Hứa Thiên Tứ cảm thấy bản thân mang Hứa Thiên Quan vui vẻ khỏe mạnh ra ngoài, khi về lại dẫn hài tử bị thương trở về, thật là có chút đuối lý nên cũng không dám bào chữa gì trước mặt trưởng bối, chỉ là càng bị mắng thì lửa càng cháy trong lòng, càng cháy càng mạnh.

Hứa Thiên Tứ nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đổ tại Trần gia Tam Lang nhiều sự xen vào việc người khác.

Một khi hai sắc quý kia thả hắn ra, hắn nhất định sẽ trừng trị họ. Nếu xét công bằng thì hai nam nhân ấy gây hại cho hắn, hắn dùng chút thủ đoạn cũng sẽ là thiên kinh địa nghĩa, nếu thế thì các trưởng bối cũng sẽ dẫu giận hắn như vậy!

Kết quả thì sao?

Nay hắn Hứa Thiên Tứ ngược lại thành đồ không biết tốt xấu, được người cứu còn không biết hồi báo, ngược lại thiêu nhà người ta?

Sao hắn biết Trần gia Tam Lang kia là tốt hay xấu? Trên mặt người nọ đầu ghi hai chữ người tốt, hơn nữa, chẳng phải chính các trưởng bối đã dạy hắn phải đề phòng thôn nhân sao?

Nhưng cừu công lại giận đến lấy roi đánh hắn, mắng hắn là kẻ không có tiền đồ. Hắn rất là ủy khuất, trong lòng nói, ta chỉ làm cháy một gian nhà của y, cũng đâu phải thiêu sạch hết nhà cửa đâu, đó chỉ là kế hoãn binh, bằng không nếu Trần Tam Lang thật sự đuối theo thì hắn và Thiên Quan đâu thể thoát thân?

Lời này không dám nói ra khỏi miệng, nhưng Hứa Thiên Tứ càng nghĩ trong lòng lại càng giận, khi hắn dường như chịu phạt tạm đủ, liền quyết trút cả một bồ tức giận lên người Trần gia Tam Lang kia.

Hứa Thiên Tứ lòng có chủ ý, liền cố ý giả bộ ngoan ngoãn, thừa dịp người canh giữ hắn thả lỏng cảnh giác, không cẩn thận sơ sót, liền lén lút chuẩn khởi động, muốn đi hành hạ Trần gia Tam Lang cho hết giận.

Lúc này vào thôn, cách lúc Hứa Thiên Tứ bị Trần Tam Lang “bắt cóc” tới chỉ chừng nửa tháng, tuy hắn luôn miệng nói muốn tới “trả thù”, lại vẫn không dám quang minh chính đại tiêu sái vào thôn.

Hứa Thiên Tứ nhìn nhà Trần gia từ xa liền ngạc nhiên. Gian nhà ngày trước bị hắn phóng hỏa đã được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, hắn hung hăng hừ một tiếng, đẩy lồng lại có chút chột dạ.

Hắn từ một nơi bí mật gần đó lén nhìn hồi lâu, cuối cùng đợi được đến lúc Trần Tam Lang mang hai cành đầy lá dâu về, trên trán y đầy mồ hôi, hoàng cẩu cao chừng nửa người theo sau, vẫy đuôi quẩn quýt, trong chốc lát nó đã chạy đến trước Trần Tam Lang, sau đó lại chạy vòng vòng vui vẻ quanh đó.

Hứa Thiên Tứ chỉ vừa nhìn thấy đại hoàng cẩu kia liền phát hỏa, một chút á náy vừa xuất hiện trong lòng cũng rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hứa Thiên Tứ nhìn con chó vàng, thâm phì một cái, nhỏ giọng mắng, “Cẩu nó tài! “

Trước đó hắn đã nhận người này ân huệ, cảm ơn cũng không cảm ơn liền bỏ chạy, sau đó còn vô thanh đốt nhà người ta, nói đến nói đi đều là hắn đuối lý, nếu hắn muốn tìm người này gây sự, tự nhiên cần có cái có chứng tỏ y là người xấu.

Hắn nay thương đã dường như, lại quyết định muốn báo thù rửa hận Trần Tam Lang, chỉ cần một chốc đã nghĩ ra một quỷ kế.

Hứa Thiên Tứ nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu này, lại tưởng tượng đến vẻ mặt của Trần Tam Lang sau khi mắc mưu, liền không nhịn được âm thầm đắc ý. Hắn càng nghĩ càng không thể nhẫn nại đợi được, liền hóa thành một cô nương yếu đuối, xoa người duyên dáng đi từ chỗ ẩn thân ra, bước hướng Trần Tam Lang. Hắn học được chiêu này từ đám đường tử của mình, các mẫu hồ ly (hồ ly cái) ai ai cũng thiên kiều bá mị, chỉ cần mùi hương cũng có thể thơm phức khiến hắn ngây ngất muốn xỉu luôn.

Hứa Thiên Tứ vì muốn hóa trang thật giống, tay còn cố ý cầm một cái rổ in hoa màu chàm, cố tình cúi đầu đi hướng Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang thấy hắn đi qua, liền nghiêng người tựa hồ muốn nhường đường cho hắn, con chó vàng kia cũng vòng qua đứng cạnh Trần Tam Lang, để đường trống cho hắn đi.

Khi Hứa Thiên Tứ đi qua Trần Tam Lang liền cố ý lão đảo, ngã vào trong lòng Trần Tam Lang. Kế sách này của hắn thật sự là một hòn đá ném hai chim.

Nếu Trần Tam Lang động sắc tâm, hắn liền có lý do hành hạ người này. Nếu con chó kia nhận ra chân thân của hắn, dám can đảm cắn hắn, vậy hắn cũng có thể cho nó đẹp mặt.

Tóm lại Hứa Thiên Tứ vừa nhìn thấy một người một chó này trong lòng liền nổi lửa, một lòng muốn thử hết hơi ác khí này ra thì mới có thể cam tâm, nên mới cố tình biến hóa thành nữ tử tiếp cận Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang thấy Hứa Thiên Tứ ngã lại đây, tránh cũng không kịp, tựa hồ muốn đỡ lấy hắn, hắn liền thừa cơ nắm tay Trần Tam Lang, làm bộ như hôn mê bất tỉnh.

Kết quả ra ngoài hắn dự kiến, Trần Tam Lang do dự một chút, rồi buông hai cánh dâu ra, lập tức ôm hắn đi hướng một nhà khác trong thôn. Hứa Thiên Tứ ngây ngốc nhìn Trần Tam Lang nhẹ nhàng đá đá cửa, một lão bà bà mở cửa ra, Trần Tam Lang đi vào, thật cẩn thận đặt hắn trên giường, xong ra lau tay với lão bà bà kia rồi rời đi.

Hứa Thiên Tứ bị tức giận không nhẹ, hắn nguyên bản là giả bộ bất tỉnh, lúc này là thật muốn hôn mê, còn muốn phun hai ngụm máu, từ lúc ra đời hắn chưa từng tức như thế.

Hứa Thiên Tứ nguyên bản muốn đợi lên đầu Trần Tam Lang một tội danh, phải thế mới hảo quang minh chính đại xuống tay, thật không ngờ nam tử này căn bản không như hắn tưởng tượng, sắc đẹp trước mặt, thể nhưng bất vì sở động.

Hứa Thiên Tứ bị tức đến đầu óc choáng váng, không biết bước tiếp theo nên làm sao mới được. Nữ tử này là chân thân hắn biến thành, pháp thuật kim thiên thoát xác (tráo đổi bản thân với thứ khác để chạy trốn) hắn đến giờ còn chưa học được, mà hắn hẳn là không thể đánh một côn bất tỉnh lão bà bà xong cúp đuôi chạy trốn chứ?

Nếu làm thế thì không cần hai thôn nhân háo sắc kia động thủ, chỉ sợ chính cữu công sẽ muốn lột da hắn.

Đương nhiên, tình hình thành như vậy, cũng chỉ có thể trách hắn thường ngày ham chơi hưởng lạc, học nghệ không tinh.

Tuy Hứa Thiên Tứ kiên quyết không chịu thừa nhận chuyện này.

Hứa Thiên Tứ không có cách nào, đành phải trở mắt nhìn Trần Tam Lang rời đi, hoàng cầu đắc ý chạy theo sau, hắn tức giận đến nghiêng răng, đành phải dùng sức cắn răng để phát tiết phần hận trong lòng.

Trần Tam Lang đi rồi, hắn lại không thoát thân được, vì không muốn gây thêm họa nên hắn đành phải ngoan ngoãn giả bộ, ra vẻ một kiều nữ mảnh mai nhu nhược, trong lòng lại mắng thầm, đợi đó, hừ hừ, Trần Tam Lang, lần sau xem ra sao! Người đợi đó cho ta!

Lão bà bà kia chăm sóc Hứa Thiên Tứ thập phần chu đáo, vừa ấn huyết nhân trung vừa uy thuốc, khi hắn tỉnh lại đã có trà pha sẵn cho hắn uống. Sau khi hắn nghỉ ngơi một lúc lại cố ý đánh trứng gà làm đường thủy trứng ốp lếp uy hắn ăn. Hắn vừa thấy có trứng gà ăn, liền mừng rỡ đến quên mọi thứ, cũng không nghĩ đến việc thoát thân nữa, chỉ ước gì ở lại lâu một chút nữa nhiều một chút để ăn, càng lúc hắn càng tỏ ra nhu thuận dịu hiền, tất cả chỉ vì tham ăn.

Đường thủy trứng ốp lếp này nấu chín bảy phần, dùng đũa kẹp, liền thấy lòng đỏ trứng mềm tựa hồ muốn trào ra ngoài, đúng là dạng đồ ăn Hứa Thiên Tứ thích nhất, hân cao hứng đến quên hết tất cả, liền họ của mình là gì cũng quên, chỉ lo cúi đầu ăn ăn ăn, bộ dáng không chút nhã nhặn, khiến lão bà bà sợ tới mức nhảy dựng, rồi cười cười nói hân cẩn thận một chút, đừng cẩn phải lười.

Lão bà bà vừa nói hân ăn chậm một chút, vừa nói liên miên kể về Trần Tam Lang với hân, không nói thì thôi, bà ấy vừa nói hân liền ngạc nhiên.

Nguyên lai Trần Tam Lang kia là người câm. Hứa Thiên Tứ nghe xong lời này, trong lòng liền bình tĩnh đại ngộ, không trách từ lần đầu hân thấy người này, đã chưa từng nghe y nói qua nửa câu.

Thì ra... là y không nói được.

Lão bà bà ước chừng vì thấy hân hóa thành nữ tử xinh đẹp, liền có tâm tán gẫu với hân một chút, lại uyển chuyển hỏi hân có ý gì với người đó không, hân vừa nghe lời này liền suýt nữa bị trứng làm nghẹn chết, nghĩ rằng, làm sao mà thể được, cừu còn chưa báo, chẳng lẽ còn lấy chính mình gán nợ sao?

Lão bà bà thấy Hứa Thiên Tứ im lặng không nói gì, lại thấy hân đỏ mặt, nghĩ là cô nương gia thẹn thùng, liền thử hỏi hân, “Mới vừa rồi người ngất trên đường, chính là Trần gia Tam Lang đưa người tới đây.”

Hứa Thiên Tứ chỉ thiếu nước phun trứng ra, hân không thể ngờ, lão bà bà này hỏi hân có ý gì với y không, chính là vì muốn tác hợp hân và Trần gia Tam Lang kia.

Hân cố gắng trấn định nửa ngày, cuối cùng linh cơ vừa động, nghĩ ra một đối sách tuyệt diệu.

Hân nhớ tiểu cừu từng nói trong Cát gia thôn có người gọi là Cát Thừa Anh, dường một nữ nhi, quanh năm khuê các không ai thấy mặt. Tiểu cừu hân nghĩ hân phải là thiên hương quốc sắc gì đó, liền vụng trộm nhìn, không ngờ thì ra là cực xấu, bộ dạng đáng sợ như Dạ Xoa, thanh âm khàn khàn có thể so với tiếng cồng, khiến tiểu cừu của hân sợ tới mức sau khi về có hơn nửa tháng nằm mơ thấy ác mộng.

Hứa Thiên Tứ vừa nghĩ đến đây, liền trong lòng cười thầm, ho khan hai tiếng, giả làm bộ dáng kiêu căng, ngại ngần nói hân là kiều nữ của Cát Thừa Anh trong Cát gia thôn.

Ấy da, ta thấy chỉ riêng đoạn tả cảnh băng bó đã nói lên việc tiểu thụ thiên vị tiểu công a ^^

2. Chương 2

Lão bà bà cũng đã nghe qua Cát gia thanh danh, thấy hân xinh đẹp, yêu kiều mảnh mai, trong lòng thập phần vui mừng, chỉ sợ hân ghét bỏ Trần gia Tam Lang, lại cùng hân bala đủ chỗ tốt của Trần gia Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ càng nghe càng không thoải mái, càng nghe càng mất hứng, âm thầm tích góp một bụng khó chịu.

Lão bà bà cơ hồ khoe Trần gia Tam Lang khen y lên trời, nói người nọ tướng mạo anh tuấn tâm địa hảo, bản tính lại chịu khó chăm chỉ, chỉ vì hồi nhỏ có bệnh nặng, còn gặp phải một lang trung lang bạt, mạng còn giữ được nhưng từ đó về sau không thể nói chuyện, thật sự đáng tiếc.

Hứa Thiên Tứ nghĩ người này thật là đáng thương, sinh bệnh thì thôi, lại còn bị người khác chữa thành câm?

Nếu người bị bệnh đổi thành Hứa Thiên Tứ hân, hân nhất định sẽ đánh lang trung kia một trận, khiến y cả đời không dám bốc thuốc.

Tuy Hứa Thiên Tứ thông minh giả làm kiều nữ nửa ngày, nhưng cuối cùng cũng biết tốt xấu, hiểu được mình vẫn phải đi, bằng không sớm muộn gì cũng lộ tẩy.

Khi Hứa Thiên Tứ rời đi, trong mắt rưng rưng, cước bộ nặng nề, từng bước đều quay đầu lại, thập phần lưu luyến không rời, đây cũng không phải diễn trò, đều là tình chân ý thiết.

Hân thật tình luyến tiếc đường thủy trứng ốp lếp kia.

Hứa Thiên Tứ trở về động tĩnh dường mấy ngày, chịu mắng một chút, tỏ ra mình rất hối lỗi rồi.

Qua mấy ngày này thì Thiên Quan cũng đã dường hảo thương, tiểu bắt điểm này lại bằng nhắng như cũ, không hề nhớ đến lần suýt chết kia, mỗi ngày Thiên Quan đều chạy đến động tìm hấn, làm nũng nói còn muốn đi chơi.

Hứa Thiên Tứ nhìn hằm tở kia, thật sự tiếc sắt không rèn thành thép, khi bị bắt chỉ biết khóc sụt sùi, hại hấn tâm hoảng ý loạn, thật không được tích sự gì, bằng không hấn cũng không đến nỗi rơi xuống loại kết cục này.

Hứa Thiên Tứ càng nghĩ càng tức, liền quát lớn Thiên Quan nói, “Người cả ngày chỉ biết chơi thôi! Không có tiền đồ gì, đợi ngày nào đó bị người bắt lột da làm áo choàng, xem người nào sẽ đến cứu người!”

Thiên Quan bị hấn răn dạy, ủy khuất không nói được gì, ngày thường đều là Hứa Thiên Tứ bồi hấn chơi, hai người đều thuộc dạng ham chơi như nhau, nếu muốn nói không có tiền đồ, cũng là y làm ca ca so với hấn càng không tiền đồ mới đúng.

Tiểu bắt điểm này cũng không biết ca ca có chuyện gì, liền cả người như đổi tính, ủy khuất nói, “Thiên Hương tỷ tỷ không ở đây, người không chơi với ta, ta buồn đến chết mất.”

Hứa Thiên Tứ đang phiền lòng vì việc của Trần Tam Lang, lại thấy Thiên Quan bộ dáng muốn khóc, càng đau đầu không thôi, trong chớp mắt, nghĩ ra kế sách, nói, “Ta muốn đi ra ngoài làm một chuyện, người phải ngoan ngoãn nghe lời ta tùy ta bài bố, đợi sau khi về ta sẽ chơi với người!”

Thiên Quan nghe hấn nói vậy, tự nhiên vui mừng dị thường, liền ngoan ngoãn nghe hấn nói, theo sát hấn, hai người vụng trộm rời hang.

Lúc trước Hứa Thiên Tứ hóa làm con gái là muốn đánh vào sự háo sắc của thể nhân, nghĩ Trần gia Tam Lang cũng sẽ không ngoại lệ, không ngờ người nọ không mắc câu.

Hứa Thiên Tứ kế này không thành, nằm dài bề quan trong động lại ghen ra một kế sách khác, lúc này hấn đã quyết rồi, nhất định phải khiến Trần Tam Lang lòi thối xấu ra.

Hứa Thiên Tứ mang theo Hứa Thiên Quan lén lút chạy đến cửa nhà Trần Tam Lang, đợi sau khi Trần Tam Lang trở về, mới gõ cửa nhà Trần gia.

Chính hấn đầu tiên là biến thành một đại hán râu xồm chững chạc, ăn mặc giả làm thương nhân xa xứ, còn kêu Thiên Quan hóa thành bạch mã, lại lấy chút tảng đá hoa cỏ biến ra hàng hóa chất lên lưng ngựa.

Thiên Quan mới đi hai bước đã bắt đầu cọ mặt vào hấn, hướng hấn làm nũng nói, ca ca, ta không đi nổi, khiến Hứa Thiên Tứ tức giận đến mặt trợn trắng, nói, “Đi tiếp cho ta! Đồ vô dụng.”

Thiên Quan đành phải ngậm miệng, cứng rắn chống đỡ đi theo hấn.

Hứa Thiên Tứ nhần nhện, bày ra khuôn mặt tươi cười hấn tự nhận là tối không chê vào đâu được, bắt đầu khách khách khí gõ cửa nhà Trần Tam Lang.

Tuy Trần Tam Lang là người câm nhưng lỗ tai vẫn rất tốt, nghe thấy có người gõ cửa, liền rất nhanh đi ra mở cửa. Con chó kia cũng chạy tới cửa, vẫy đuôi vui vẻ đón tiếp, lại còn thân thiết đánh hơi hấn, hại hấn neho mắt nhảy dựng. Thiên Quan sợ cứng người, nhưng bị hấn nắm cương liền không dám chạy, chỉ là tứ chi run rẩy như lá vàng trong gió, chỉ thiếu việc trực tiếp ngã ập xuống khiến cả nó và tảng đá cây cỏ đè lên hấn với con chó.

Trần Tam Lang không nhận ra hấn, liền đứng lại, vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn rất lịch sự khách khí.

Hứa Thiên Tứ chỉ nói mình là thương nhân ngoại quốc, ngựa bị kinh hãi nên lạc khỏi thương đội, nay lạc đường đi đến này thôn này, Hứa Thiên Tứ nói mình vừa khát vừa đói, muốn xin nước uống, còn muốn mua vài món đồ ăn.

Hứa Thiên Tứ vừa nói vừa rút túi tiền lấy ra bạc muốn đưa cho Trần Tam Lang, Trần Tam Lang lại không nhận, chỉ ra dấu tay mà hấn xem không hiểu, đẩy tay cầm tiền của hấn trở về. Hứa Thiên Tứ nghĩ, không phải đâu! Lúc này cư nhiên còn không cho ta vào! Người tương nhà người là Long Môn a!

Bất quá Trần Tam Lang vẫn cho hắn vào phòng, còn bảo hắn để Thiên Quan ở chỗ râm mát trong hậu viện, khi hắn buông tay liền liếc nhìn Thiên Quan, ý nói, người thành thành thật thật đứng ngốc ngoài này cho ta.

Trần Tam Lang rót trà lạnh cho hắn, còn ra dấu tay ý nói xin lỗi.

Hứa Thiên Tứ ngồi yên một bên, đã quyết định muốn làm Trần Tam Lang xấu mặt, tự nhiên đóng bộ dáng không nhanh không chậm, đầu tiên là dài dòng nửa ngày nói lời khách sáo, cuối cùng mới nói, chỉ cầu ở lại một đêm, sáng mai liền rời đi.

Trần Tam Lang gật gật đầu, tựa hồ là tỏ vẻ đồng ý. Hứa Thiên Tứ nghĩ, ta để người giả trang người tốt lúc này thôi, có một ngày người phải khóc!

Hứa Thiên Tứ đảo mắt, khi nhìn đến hoàng cầu kia liền vê râu nói, “Thật là một hảo cầu.”

Trần Tam Lang khi nhìn con chó kia hơi nở nụ cười, thấy hắn nhìn liền đỏ mặt, ho khan một tiếng quay mặt đi.

Lúc trước hắn bị Trần Tam Lang mang về đây, đang vừa kinh vừa sợ, chỉ lo tánh mạng quan trọng hơn, thực không xem kĩ diện mạo người này. Lần thứ hai khi hắn biến thành nữ tử, vừa đến bên người Trần Tam Lang liền giả bộ bất tỉnh, cũng không có cơ hội nhìn kỹ.

Nay đến gần mới thấy, Trần Tam Lang này thật đúng như lão bà bà kia nói.... Bề ngoài này xứng với Cát gia kiều nữ.

Đương nhiên, là Cát gia kiều nữ hắn biến hóa ra.

Con chó kia như biết họ nói đến nó, liền vui mừng vẫy đuôi, chạy đến ngửi y bào của Hứa Thiên Tứ, Hứa Thiên Tứ liền hoảng hốt. Lần trước hắn hóa làm nữ tử, Trần Tam Lang trên đường đã muốn tránh hắn, hoàng cầu cũng không lại gần hắn, nay ở gần như vậy, hắn thật sợ lộ đuôi, đành phải tận lực không dấu vết né tránh.

Vừa nghĩ đến đó con chó kia liền cắn vạt áo Hứa Thiên Tứ, lắc lắc đầu rồi hất xì vào hắn. Hứa Thiên Tứ tức giận đến chết khiếp, nghĩ rằng, ta hảo hảo một thân da lông, lại nhiều lần bị người làm bẩn, cừu này quả thực sâu hơn biển! Hứa Thiên Tứ âm thầm mài răng, vừa định vụng trộm đá nó một cước, Trần Tam Lang liền xoay người đi tới, vẻ mặt nghiêm túc vỗ vỗ đầu nó, con chó kia liền ủy khuất rụt trở về, thấp giọng rên rỉ.

Hứa Thiên Tứ oán hận trừng con chó kia, đột nhiên nảy ý, liền nheo mắt, cố ý giả bộ thần bí thâm trầm, nói với Trần Tam Lang, “Có câu này, cũng không biết nên nói với người không?”

Trần Tam Lang có chút nghi hoặc nhìn hắn, rồi mới lắc lắc đầu.

Hứa Thiên Tứ xem hiểu, nhưng cũng mặt dày mày dạn làm bộ như không thấy, chuẩn bị một chút rồi mới nói, “Có phải nó cho tới bây giờ cũng không kêu?”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ đắc ý cười thầm, lại ra vẻ đứng đắn hỏi, “Người có biết vì sao không? “

Trần Tam Lang lắc đầu, nhưng không lộ ra chút ý tò mò, lại rót chén trà cho hắn, xong chỉ vào cách vách, rồi làm ra tư thế ăn cơm.

Thế nhưng lấy ăn dụ hoặc hắn? Hứa Thiên Tứ nhin lại nhần, vẫn là không nhin được, lấy lòng hỏi, “Là muốn ăn cơm a?”

Trần Tam Lang mỉm cười, ý bảo hắn đợi một chút, hắn nuốt nuốt nước miếng, ngượng ngừng nói, “Nga, hảo, ta chờ.”

Cơm chiều thật ra đơn giản, có vẻ là phụ nhân nhà bên nấu cho Trần Tam Lang, quả nhiên là có phần cho hai người, khiến hắn cao hứng nhất là, bữa ăn này có nắm hương hằm gà và hẹ xào trứng.

Hứa Thiên Tứ nhìn thấy đồ ăn mang lên bàn, cao hứng đến tâm muốn nhảy khỏi ngực, nếu không phải có xiêm y, chỉ sợ cái đuôi xù của hắn đã lộ ra.

Hứa Thiên Tứ thấy ăn liền quên lời mình nguyên bản muốn nói với Trần Tam Lang, chỉ lo gấp đầy đồ ăn vào trong bát mình, Trần Tam Lang tựa hồ cũng biết hần đói bụng, đẩy hết đĩa thức ăn sang bên Hứa Thiên Tứ.

Lúc này trong óc Hứa Thiên Tứ cũng chỉ còn lại một chữ ‘Ăn’ thật to, đầu óc không dung được việc khác, chờ hần ăn đến no, bụng trở nên tròn vo, mới thở ra thỏa mãn thật dài, ngời cười ha ha nói lời cảm tạ với Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang thu dọn bát đĩa, rồi chỉ hần đến phòng lúc trước đã băng bó cho hần và Thiên Quan, ý bảo hần nghỉ ngơi trong này.

Hứa Thiên Tứ nhìn Trần Tam Lang sắp đi, mới nhớ ra mình đã quên chính sự muốn làm, cuống quýt kéo lấy Trần Tam Lang, nhả nhó nửa ngày, hỏi có thể mua con chó vàng kia không.

Trần Tam Lang vẽ mặt kỳ quái xem xét hần một hồi, lắc đầu, không hề để ý tới hần.

Hứa Thiên Tứ nói sống nói chết, nói đến khô cả miệng, Trần Tam Lang vẫn không gật đầu, cuối cùng tựa hồ bị hần nói đến phiền, đã muốn đứng lên chạy lấy người, hần lại kéo lấy không cho đi, Trần Tam Lang nhú mày nhìn hần, thoạt nhìn còn có chút không vui.

Hứa Thiên Tứ trong lòng thầm giận nghĩ, người đã bị câm, tính tình lại kém như thế, còn muốn cầu thân người ta, chỉ sợ là nằm mơ!

Hứa Thiên Tứ thấy người này bất vi sở động, đành phải mang vẻ mặt không biết làm sao, thở dài thật dài, nói, “Nói thật với người, con chó người nuôi, trong bụng sinh một tảng đá, nếu lấy ra chế thành thuốc có thể trị bách bệnh.”

Trần Tam Lang nhú mày càng sâu, ánh mắt còn có chút hoài nghi.

Hứa Thiên Tứ vội vàng khẳng định, nói nhãn lực nhìn bảo bối của hần luôn là cực chuẩn, còn nói hần sẽ ra giá cao, chỉ cần Trần Tam bán con chó này cho hần.

Hứa Thiên Tứ nước miếng bay tứ tung nói nửa ngày, không tin người này sẽ không động tâm, người trên đời này, nếu không háo sắc, chính là tham tài, thế gian không có ai tốt.

Trần Tam Lang lại giống như không nghe thấy, chỉ lắc đầu, rồi mới lấy tay đẩy hần ra, xoay người đi rồi.

Hứa Thiên Tứ đứng nơi đó, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Hứa Thiên Tứ trong lòng không nghĩ được ý gì nữa, chẳng lẽ người này thật sự không háo sắc lại không ham tài?

Chẳng lẽ này Trần Tam Lang thật đúng là người tốt hiếm có?

Hứa Thiên Tứ dùng sức lắc đầu, hần hần nhìn bên ngoài, hần hiện tại thật sự là vô kế khả thi, lúc này sắc trời đã tối muộn, hần cũng không dám lại ở bên ngoài qua đêm, không thể không nhanh chạy về trong động của mình.

Hứa Thiên Tứ phần nộ không tồn hơi thừa lời nữa, vụng trộm ra khỏi phòng, rón rén tiêu sái đến chỗ Thiên Quan, mà tiểu gia hỏa này cư nhiên có thể đang ngủ?

Hứa Thiên Tứ thở phì phì nắm bờm ngựa, đè thấp thanh âm nói, “Đứng lên! Chúng ta về nhà!”

Thiên Quan nửa ngày sau mới mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn hần, cửa quây cử động một chút rồi thu hồi pháp thuật, hiện ra nguyên hình, rồi mới về mặt nghi hoặc nhìn phía sau Hứa Thiên Tứ. Hứa Thiên Tứ cảm thấy không ổn, chậm rãi xoay người, thấy Trần Tam Lang đứng sau hần.

Con chó vàng kia ngay bên chân Trần Tam Lang, lúc lắc đầu, rồi mới ngóc ngóc nhìn hần.

Trên mặt Trần Tam Lang không nhìn ra điều gì, chỉ nhìn nhìn hần, lại nhìn tiểu hồ li bên chân hần.

Hứa Thiên Tứ không biết người này thật ra nghe được bao nhiêu, đành phải miễn cưỡng cường nói, “Ngựa của ta ban ngày bị kinh hách, ta đến xem xem nó đã bình thường chưa..... Không ngờ..... có vẻ là đắc tội hồ tiên...”

Ánh mắt Trần Tam Lang soi xét từng trên người Hứa Thiên Tứ, thẳng nhìn đến Hứa Thiên Tứ cả người sợ hãi, thực muốn lao đến cắn người này một ngụm.

Hứa Thiên Tứ ra sức lắc đầu, cố gắng bảo trì thanh tỉnh, tuyệt đối không được cắn người! Bản nhân này là hồ tiên, không thể hung dữ như thế, sẽ rất không tốt.

Trần Tam Lang không hề dự triệu đến bên cạnh hắn, đột nhiên giữ tay hắn, đồng thời xoay người khóa tay hắn lại, xong lại đá vào khuỷu chân hắn, khiến hắn mạnh quỵ xuống, đưa tay vào xiêm y của hắn, kéo quần hắn xuống.

Hứa Thiên Tứ bị hành động bất ngờ của Trần Tam Lang chấn thành ngây dại, quên cả phản kháng.

Tay Trần Tam Lang đã chạm đến vết sẹo trên thắt lưng sau lưng hắn, dừng lại một lát, liền thả tay ra.

Đó là chỗ thương Hứa Thiên Tứ từng bị đâm, bản thân hắn đã quên không còn một mảnh.

Hứa Thiên Tứ cả người lạnh lẽo cứng tại chỗ, không tự chủ được hơi phát run, cả đầu chỉ có ba chữ, chết chắc rồi, chết chắc rồi.

Làm sao đây, làm sao đây?

Trần Tam Lang yên lặng đứng dậy, lấy tay ra hiệu, con chó kia liền vẫy đuôi chạy tới, dùng hai chân trước đề lên vai hắn, hắn lại cứng ngắc đến không thể động đậy, đành phải trở mắt nhìn Trần Tam Lang đi vào trong nhà.

Hoàng cầu lè lưỡi liếm mặt hắn, Hứa Thiên Tứ nào dám động, khóc không ra nước mắt cố định tại chỗ, nỗ lực nghĩ kế thoát thân.

Trần Tam Lang đi vào một lát sau liền quay lại, một tay cầm đèn, một tay cầm hộp thức ăn.

Hứa Thiên Tứ thực thống hận cái mũi linh mãnh vô cùng của mình, vào thời khắc sống còn này, hắn cứ nhiên còn nghĩ ra trong hộp đó là thịt gà xé nhỏ tẩm dầu vừng.

Trần Tam Lang đặt hộp thức ăn trước mặt Hứa Thiên Tứ, rồi mới sờ sờ đầu Hứa Thiên Tứ, sau đó xoay người về phòng, con chó lưu luyến đi theo Trần Tam Lang, đi hai bước liền xoay đầu nhìn hắn một lần.

Hứa Thiên Tứ ngậy người một lúc, đợi đến khi hiểu được đây vì sao và là chuyện gì, liền bị tức đến suýt nữa hộc máu.

Hứa Thiên Tứ mạnh đứng dậy xông ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước liền quay người qua, nhắc Thiên Quan đã nhuyển thành một đoàn nằm trên đất, ôm chặt nó vào trong ngực, lại cắn răng cầm hộp đồ ăn lên, nổi giận dùng dùng đá văng cửa đi ra, một đường run rẩy về trong động.

Thiên Quan thành thành thật thật nằm trong lòng Hứa Thiên Tứ, không dám nói chuyện, liền đại khí cũng không dám ra, sợ chọc tới người này.

Sau khi Hứa Thiên Tứ về động liền đuổi Thiên Quan về chỗ đám mẩu hồ ly ở, bản thân thì thở phì phì ngồi xếp bằng trên giường, để hộp đồ ăn sang một bên.

Trần Tam Lang dám làm vậy với hắn?

Hứa Thiên Tứ nhớ lại tình hình lúc đó, vừa nghĩ tới việc Trần Tam Lang ấn hắn ngã xuống đất, kéo quần hắn, đưa tay sờ xương đuôi của hắn, liền tức giận đến cả người phát run, hận không thể đánh Trần Tam Lang một trận, hoặc trói Trần Tam Lang lên để trên đồng lửa.

Cho dù thật sự lửa giận công tâm, Hứa Thiên Tứ cũng hiểu được, hắn trước mắt thật đối Trần Tam Lang không có biện pháp.

Đám lão nhân trong nhà đều phi thường thủ cựu, đặc biệt quy củ, cho tới bây giờ cũng không cho phép các tiểu bối đi bên ngoài gây chuyện thị phi. Trần Tam Lang lại không tham tài, cũng không háo sắc, khuyết điểm duy nhất chỉ là không thể mở miệng nói chuyện. Dù Hứa Thiên Tứ bị tức giận nhục nhã như vậy nhưng cũng không thể làm việc đổi trắng thay đen. Nói thế nào thì cũng là hắn Hứa Thiên Tứ trêu chọc Trần Tam Lang trước, bị Trần Tam Lang đoán ra chân thân, hoàn toàn là tự rước lấy nhục, không trách

được người khác. Nếu hấn không thức thối gây phiền toái cho Trần Tam Lang, chỉ sợ ăn không hết khổ bị phạt liên miên sẽ là hấn.

Nhưng Hứa Thiên Tứ thật sự là không nuốt nổi cơn tức này.

Mà cứ nghĩ đến chỗ bị tên cầm kia đụng đến, Hứa Thiên Tứ thật càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thấy nhục nhã, trong động nửa đêm nguyên bản lạnh, mặt hấn lại trướng đến đỏ bừng, trong ánh mắt hận không thể phun ra lửa.

Hứa Thiên Tứ tuy nghiêng răng nghiêng lợi với vách tường nửa ngày, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi mùi hương dụ hoặc, tâm không cam lòng tình không nguyện mở thực hộp.

Trong hộp không chỉ có một bát thịt gà xé nhỏ tẩm dầu vừng, lại còn có mấy quả trứng gà nấu, Hứa Thiên Tứ vừa rồi một mình hờn dỗi hồi lâu, bụng đã sớm kêu ầm, lúc này mỡ thực trước mặt, sao có thể không ăn. Hứa Thiên Tứ tuy cảm thấy mình từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu qua loại nhục nhã này, nhưng tốt xấu cùng hộp đồ ăn không cừ, nên ăn thì vẫn ăn, liền quay mặt đi bắt đầu ăn vụng.

Hứa Thiên Tứ vừa cảm thấy mỡ mỡ ăn ngon, vừa âm thầm may mắn, may mà nơi này là hang động cá nhân chuyên dùng để bế quan, cách đồng tộc khá xa. Bằng không hương khí như vậy, chẳng phải muốn dụ cả một rổ hồ ly đến ư?

Khi đó, chỉ sợ hấn không cắn nổi một miếng xương!

Hứa Thiên Tứ vừa ăn, vừa cảm thấy may vì mình bị phạt.

Hứa Thiên Tứ ăn sạch hộp không còn một mảnh, rồi mới vụng trộm cẩn thận giấu hộp đi.

Ban đêm Hứa Thiên Tứ ngủ lại gặp ác mộng. Hấn mơ thấy mình vì tham ăn mà bị cái bẫy kẹp chân trước, bị Trần Tam Lang nhìn thấy, người nọ tóm lấy hấn xem kỹ nửa ngày, cuối cùng thấy được chỗ thương trên đuôi, mở miệng, thập phần khinh thường nói một câu, “Da lông này không đáng tiền rồi, còn làm hỏng bẫy của ta, thật đáng giận.”

Khi Hứa Thiên Tứ tỉnh lại, phát hiện mình bị mộng dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cả người ướt đầm.

Trước không nói đến việc Trần Tam Lang là người dương tằm, cùng nghề thợ săn cách xa vạn dặm. Hơn nữa sao hấn còn mơ thấy người này mở miệng nói chuyện, còn nói bộ lông của mình không đáng tiền?

Phi phi phi! Mắt kém không biết nhìn hàng! Hứa Thiên Tứ oán hận nghĩ, ta Hứa Thiên Tứ nói thế nào cũng là mĩ hồ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, hấn Trần Tam Lang chỉ biết dương tằm, đã thế còn dám nói da lông của ta không đáng tiền!

Hứa Thiên Tứ hoàn toàn quên, đây là giấc mộng của hấn, hơn nữa Trần Tam Lang căn bản không nói được, càng đừng nghĩ đến việc bình phẩm bộ lông của hấn từ đầu đến chân.

Tiểu cừu sáng sớm đến xem hấn, thấy Hứa Thiên Tứ khí sắc tái nhợt, tưởng hấn bị nhốt chịu khổ, trong lòng cười trộm, trên mặt lại ra vẻ nghiêm trang nói cừu công muốn gặp hấn.

Hứa Thiên Tứ từ lúc nhỏ đến giờ đâu lần nào thấy người này bộ dáng đứng đắn như thế, trong lòng liền âm thầm giật mình, cẩn thận thu liễm tâm tư, theo người này đi.

Đợi đến khi Hứa Thiên Tứ thấy cừu công, mới biết lần gọi mình đến cũng là vì Trần gia Tam Lang kia.

Nguyên lai cừu công của Hứa Thiên Tứ nhớ đứa nhỏ này từng thụ Trần Tam Lang ân huệ, hơn nữa còn đốt nhà người ta, đang lúc nhân không có việc gì làm liền bấm tay tính toán cho người nọ, suy tính ra người nọ ba ngày sau sẽ có huyết quang tai ương. Lại nói tiếp, năng lực tiên đoán này không phải ai ai cũng có, như Hứa Thiên Tứ không biết tu luyện, mỗi ngày ham chơi, tự nhiên ngày mai mưa hay nắng cũng tính không ra.

Vị lão nhân gia kia nguyên nói như thế này, “Thiên Tứ a, người đã thiếu Trần gia Tam Lang nhân tình, nay vừa vận đi trả ơn, cứu hấn một lần.”

Hứa Thiên Tứ nghe vậy liền choáng váng, lời cửu công nói cũng không phải nghe xong thì thôi. Nếu lão nhân gia chỉ tay về phía trước, thì dù phía trước là núi đao biển lửa hắn cũng phải đi a, làm sao còn dám cò kè mặc cả với cửu công, nói mình không muốn đi.

Lão nhân gia nói xong, ước chừng cũng thực vừa lòng an bài của mình, liền hơi gật gật đầu, cười tủm tỉm đuổi Hứa Thiên Tứ đi xuống.

Hứa Thiên Tứ mơ hồ đi ra ngoài, lại nghĩ đến một việc, liền cuống quýt kéo tiểu cửu hỏi, “Người ta đang êm đẹp ở trong thôn, làm sao sẽ có huyết quang tai ương? Nếu thật sự có cường đạo đến thì nam tử trẻ tuổi hùng tráng trong thôn rất nhiều, không thiếu cái mặt ta, ta đi cũng vô dụng a!”

Tiểu cửu của hắn lại nói, “Ai nha, hắn dưỡng tằm, chẳng lẽ không mang kén tằm ra ngoài bán?”

Hứa Thiên Tứ lúc này mới thả lỏng, cười nói, “Tuy ta không hiểu thuật nuôi tằm, nhưng hôm trước ta còn thấy y vác lá dâu về cho tằm ăn đó nha, đâu thể kết kén nhanh như vậy? Hơn nữa, không phải sẽ có người đến thu mua sao, đâu cần hắn tự mình đi ra ngoài bán?”

Tiểu cửu lúc ấy lại chê cười hắn, nói, “Hắn đi bán không phải kén tằm năm nay, mà là kén tằm tàng trữ hảo từ năm ngoái. Năm nay giá tơ cao hơn năm ngoái, hắn trữ hàng bán sau, so với người khác sớm hơn mười ngày, kiếm được lại gấp mấy lần kẻ khác. Người này thật biết kiếm tiền.”

Hứa Thiên Tứ hiểu ra, gật đầu nói, “Thì ra là thế, ngài thật hiểu biết.”

Tiểu cửu của hắn cười gượng một tiếng, trong lòng nói, người cũng đi chơi với Tằm nương mấy ngày thì cái gì cũng hiểu được.

Hứa Thiên Tứ lại không cảm thấy dễ chịu, trong lòng chua chát nghĩ, thảo nào Trần Tam Lang không tham tài, nguyên lai bản thân đã biết cách làm giàu rồi.

Hứa Thiên Tứ lại không nghĩ đến, đây là đạo lý người dưỡng tằm đều hiểu, nhưng rất nhiều người đều chỉ nhìn thấy tiểu lợi trước mắt, không có quyết đoán và nhãn lực của Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ nay nhìn Trần Tam Lang chỗ nào cũng không thuận mắt, ngay cả năng lực nuôi thân nuôi gia đình của y cũng phải cầu nhàu phê phán một hai.

3. Chương 3

Nghĩ đến việc cửu công lão nhân gia phân phó, Hứa Thiên Tứ không nhịn được thở dài một hơi, nhìn bốn phía không người, liền lén lút nói, “Tiểu cửu, lần này người giúp ta một phen nha?”

Tiểu cửu nhướn mắt, hỏi lại hắn, “Người thiếu nhân tình, sao lại bảo ta giúp, chẳng lẽ người còn muốn trả nợ mấy lần nữa sao?”

Hứa Thiên Tứ không cam lòng nói, “Không phải Thiên Quan cũng được hắn cứu sao? Sao không gọi Thiên Quan đi giúp?”

Mặt hồ ly của tiểu cửu nhăn lại, thực không vui nói, “Nó mới bao nhiêu tuổi? Ngay cả lông cũng chưa mọc hết đâu, người nói mê gì vậy, chẳng lẽ người muốn nó đi báo ân thay người, rồi trông mong nó đi chịu chết dùm người a?”

Hứa Thiên Tứ vẫn là chưa từ bỏ ý định, nói, “Ta...”

Tiểu cửu liền cười hắc hắc, nói, “Ngày thường luôn bảo người dụng tâm học học, người liền bỏ ngoài tai chơi đùa, nay hối hận đúng không?”

Hứa Thiên Tứ tức giận muốn mắng người, lòng nói kẻ thường mang ta đi làm việc không đảng hoàng, chung quanh du đảng, chẳng lẽ không phải người sao?

Nếu không phải vì có vị tiểu cửu tham luyện sắc đẹp, hết ăn lại nằm này, hắn sao có thể học theo, dẫn đến việc Thiên Quan cũng không học tử tế cả ngày chơi bời? Thế này mới chân chính là thượng bất chính hạ tắc loạn, chỉ là người này tăng đuôi rất hảo, cho tới bây giờ cũng không bị cửu công bắt được.

Tiểu cữu thấy Hứa Thiên Tứ bộ dáng khổ não, liền hảo tâm trấn an hắn nói, “Ai, một kẻ dưỡng tâm có thể gặp phải ai chứ? Cùng lắm chỉ là chút cường đạo tâm thường thôi, người dùng đầu một chút liền cũng rất dễ dàng.”

Hứa Thiên Tứ mặt khổ qua, ủ rũ về động.

Hứa Thiên Tứ cũng biết chính mình có mấy cân lượng. Nếu nói về năng lực lớn nhỏ, chỉ sợ trong tộc này hiện tại sẽ có mấy mẫu hồ ly nhỏ tuổi hơn nhưng so với hắn lại cường hơn đến không biết bao nhiêu lần, hắn mỗi ngày đều không làm chính sự, không phải xuống suối sờ ngư thì là trèo cây móc trứng, ngay cả đại quy thành thành thật thật phơi nắng hắn cũng phải lật người nhân gia lên.

Lại nói tiếp, trên ngọn núi này, đến tuổi của hắn, hồ ly cả phân thân thuật và kim thiên thoát xác cũng không biết, e cũng chỉ có Hứa Thiên Tứ.

Trên đời này hồ ly có ngàn vạn, chỉ sợ chỉ có hắn mới vô dụng không bản sự vậy a?

Hứa Thiên Tứ trong lòng oán khí còn chưa tiêu, lại nghĩ đến chuyện xấu hổ đó, càng cảm thấy đây là Trần Tam Lang kia ban tặng.

Hứa Thiên Tứ ngồi trong động ngốc nửa ngày, chỉ cảm thấy mình thập phần mệnh khổ đáng thương. Rồi mới hồi thần, đi chung quanh vụng trộm thỉnh giáo chút pháp thuật.

Mỗi người đều nói nếu lâm trận mới mài gương, thì coi như gương không sắc bén cũng sẽ sáng lấp lánh, đáng tiếc Hứa Thiên Tứ trời sinh là một cây thương đầu bằng sáp, không xem được không dùng được, hắn lại không muốn cầu cứu người khác, đến khi muộn rồi gấp rút, biết đến lúc này thì cũng chẳng thể luyện nổi bản lãnh đáng trông cậy, cách duy nhất là loanh quanh học được đến đâu thì đến, đến lúc khẩn thiết thì tùy cơ ứng biến.

Đến ngày thứ ba, Hứa Thiên Tứ lung tung thu thập, rồi liền buồn bực không vui chạy tới thôn kia, mắt nhìn chằm chằm cửa nhà Trần gia Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ tuy trong lòng cảm thấy Trần Tam Lang thật đáng giận, nhưng hắn từ nhỏ đã được dạy dỗ biết phân biệt thị phi, nhận ân thì phải hồi báo.

Trần Tam Lang dùng con chó giữ hắn, cũng lột quần của hắn, nhưng ít nhất cũng đã cứu hắn và Thiên Quan, hai việc này vừa nhìn đã biết không thể đánh đồng.

Ít nhất dưới sự dạy bảo của lão cữu công, thì Hứa Thiên Tứ vẫn hiểu được điểm này.

Hứa Thiên Tứ ẩn thân sau cái cây, một đường đi theo Trần Tam Lang. Hắn bình thường chưa từng đi xa như thế, đầu tiên là xuống núi, sau đó lại theo sau người này lén lút vào thành, miễn cưỡng theo tới cửa cũng đã mệt muốn chết. Nhưng Trần Tam Lang chẳng chịu dừng lại nghỉ ngơi chút nào, cứ thế đi vào trong thành, Hứa Thiên Tứ sao dám chậm trễ, lại dùng tay kết ấn, hóa làm tiểu ong mật bay theo hắn, từng bước không rời, sợ chỉ cần bắt cần thì tiên đoán của cữu công sẽ ứng nghiệm.

Hóa thành tiểu ong mật cũng là một pháp thuật khó, hắn lại làm không tốt, không hóa được bao lâu đã kiệt sức, thật là khổ không nói nổi, biết vậy chẳng làm.

Trần Tam Lang đi đến phòng thu chi trao đổi tiền, người đó có vẻ là người tốt, lại đáng thương y bị cầm, nên ân cần rót cho y cốc trà uống giải khát, Trần Tam Lang chuẩn bị sẵn sàng, lại liền tinh thần mười phần tiếp tục đi. Hứa Thiên Tứ nhìn mà suýt nữa hộc máu, lòng nói, sao ta không được uống, chẳng lẽ mình sẽ vì người này mà chết giữa đường?

Hắn vì muốn bám dính người này, không phạm sai lầm, dọc đường cả miếng nước cũng chưa được uống, càng đừng nói đến việc ăn gì đó cho đỡ đói.

Hứa Thiên Tứ nhất thời mệt đến choáng váng, nghĩ rằng, ta trước ngồi thở đã, nghỉ một chút, kiếm chút nước, tìm đồ ăn cho ấm bụng, bằng không vạn nhất cường đạo hiện thân, ta lại không có khí lực giúp đỡ thì cũng vô dụng.

Khi Hứa Thiên Tứ nghĩ vậy thì nguyên bản còn có vài phần do dự, nhưng vừa thấy Trần Tam Lang không có ý ngừng lại, ngược lại có vẻ càng đi nhanh, liền tức mình không biết trút vào đâu, lòng nghĩ, đi nhanh

như vậy làm gì, chẳng lẽ muốn sớm đầu thai!

Hắn không biết lần bán kén này Trần Tam Lang không mang nhiều kén, lại muốn về thôn trước khi trời tối, nên tự nhiên muốn nhanh nhanh lên đường.

Hứa Thiên Tứ chỉ cảm thấy người này liều mạng như vậy, quả thực như y không muốn sống, còn hắn đây thanh xuân còn trẻ, ngày tháng còn dài, hoàn toàn không muốn tươi sống mệt chết vì y.

Hắn nghĩ vậy nên không đuổi theo, ngược lại hóa thành một con mèo con màu tuyết trắng như ngọc, đi chỗ khác kiếm ăn.

Hứa Thiên Tứ không nghĩ đến việc cứu công gia hiem khi bấm tay tính toán một lần, lại còn gọi tới đặc biệt muốn hắn bảo vệ Trần Tam Lang, cũng không phải chỉ là nói chơi.

Đợi khi Hứa Thiên Tứ no nê rời khỏi phòng bếp, ăn thêm hai cái bánh gạo, mới lau miệng lưỡi biếng lên đường, đuổi theo Trần Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ nghĩ về tốc độ đi của Trần Tam Lang, đoán y hẳn đã đi qua cánh rừng kia, mà bản thân hắn lại không thích chạy bộ trên đường, liền chơi gian hóa thành một con chim bồ câu trắng, bay lên không trung ngó xuống.

Chính là Hứa Thiên Tứ mở to hai mắt, nửa ngày cũng không tìm được thân ảnh của Trần Tam Lang, đến lúc này mới ần ần cảm thấy không ổn, tâm hoảng ý loạn hạ xuống, cẩn thận đi đi tìm kiếm.

Hứa Thiên Tứ vừa tìm vừa nghĩ, chỉ uống miếng nước, ăn miếng bánh, sao người đã không thấy tăm hơi?

Hứa Thiên Tứ lật tung cả khu rừng, ngay cả cái bóng cũng không tìm thấy, nhận ra trời đã tối, tìm hắn liền đập loạn như nổi trống, gấp đến độ chân tay luống cuống.

Hứa Thiên Tứ từ nhỏ đến lớn đâu từng gặp chuyện như vậy? Hắn cũng biết việc này liên quan mạng người, bản thân mình đã sơ suất, nhưng hiện tại có hối cũng đã chậm, hắn gấp đến độ đỏ mắt, vừa hối hận lại ảo não, lại tâm tồn một tia cầu may, vừa chạy chung quanh vừa lung tung gọi, “Trần Tam Lang! Trần Tam Lang!”

Một con hoạ mi liền vỗ cánh đến trước mặt hắn, dẫn hắn vào hướng bụi cỏ, khi tuyệt vọng hắn cái gì cũng làm, liền lục loạn bụi cỏ lên, nhìn thấy một cái sọt nằm chổng chơ trên đó, vết máu chói mắt còn dính trên nó, hòa cùng nước bùn.

Hứa Thiên Tứ sợ tới mức không nghĩ được điều gì, liền năn nỉ con hoạ mi kia, nói, “Người nhìn thấy hắn không? Hắn đâu, đi nơi nào?”

Con hoạ mi kia liền dẫn Hứa Thiên Tứ đi hướng ngược lại, Hứa Thiên Tứ sợ bị trêu đùa, lại gấp gấp không biết làm gì liền nói, “Vừa rồi ta đã tìm chỗ đó, căn bản không nhìn thấy hắn a!”

Con hoạ mi ấy vẫn bay hướng ấy, Hứa Thiên Tứ không có biện pháp, liền đi theo, không ngờ đường hoạ mi dẫn không phải theo đường mòn, đến khi thật sự nhìn thấy Trần Tam Lang, trái tim Hứa Thiên Tứ liền như tảng đá rơi xuống nước, chìm đến tận đáy sâu.

Thì ra Trần Tam Lang đã sớm bất tỉnh nhân sự, trên ngực là một mảng huyết hồng, máu đã thấm đẫm cả xiêm y. khi Hứa Thiên Tứ tận mắt thấy cảnh này, liền sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, suýt nữa ngất đi luôn.

Hắn trước nay sống yên ả vui vẻ, vừa thấy ngực người này đều là máu, liền sợ tới mức nhất thời không biết phải làm sao.

Trong rừng này lúc nào cũng có người đi lại, Hứa Thiên Tứ cũng chỉ tìm Trần Tam Lang trong đoạn đường mòn, bởi vậy có thể thấy, người làm việc này rõ ràng là muốn giết chết Trần Tam Lang.

Nhưng Hứa Thiên Tứ lúc này sao nghĩ được nhiều như vậy, khi đó trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, làm sao đây? Hắn thế nhưng tươi sống hại chết ân nhân của mình!

Hắn chỉ uống nước ăn bánh, thế nhưng đã khiến người này mất mạng.

Con hoạ mi kia đậu trên vai Trần Tam Lang một lát rồi bay đi, Hứa Thiên Tứ lúc này mới phục hồi tinh thần, hô, “Đợi đã!”

Nhưng đâu còn thấy con chim kia bóng dáng, Hứa Thiên Tứ giận đến dậm chân, nhưng cũng hồi thần, nhớ tới việc quan trọng hơn, liền cuống quýt ôm lấy Trần Tam Lang, chân tay luống cuống dò Trần Tam Lang hơi thở, thấy y còn thở dù rất nhẹ, lòng hẩn mới gọi là miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Đầu tiên Hứa Thiên Tứ nghĩ muốn cố gắng ngăn máu khỏi chảy từ ngực người này, nhưng y phục của hẩn đều là biến hóa mà ra, căn bản không thể dùng để băng bó cho y, hẩn suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ nổi pháp thuật có thể cầm máu, nên làm sao mới có thể giữ được tính mệnh người này, còn sắc trời cứ thế dần tối.

Hứa Thiên Tứ biết việc này không thể trì hoãn, cứ thế này không ổn, Trần Tam Lang chảy ra nhiều máu như thế, khi đêm buông xuống không chừng còn dẫn thú hoang nào tới.

Đến lúc đó Hứa Thiên Tứ mới sâu hận bản thân vô năng, nếu hẩn biết phân thân thuật, đương nhiên có thể biến ra một con ngựa, đem Trần Tam Lang lên ngựa, hai người ít nhất có thể về thôn.

Vấn đề là hẩn đây kém cỏi không năng lực, Trần Tam Lang nay lại bất tỉnh nhân sự, dù hẩn có bản lĩnh phân thân đưa Trần Tam Lang lên lưng, một đường chạy vội trở về thì không làm rơi người kia mấy lần cũng đã là kì tích, đáng tiếc hẩn thậm chí còn không thể làm điều đó, thực để hẩn đem người này về, chỉ sợ hai người đều mất mạng.

Hẩn lúc này mới thật sự vừa hối hận lại vừa ảo não, cảm thấy chính mình thật vô dụng, hẩn nhìn sắc mặt không chút huyết sắc của Trần Tam Lang, nhất thời muốn khóc đến chết.

Hứa Thiên Tứ cắn chặt răng, một tay đè ngực người này xuống, cố gắng trấn định một chút, nhớ tới chuyện xưa các hồ ly trước kia báo ân ra sao, nhưng họ nếu không phải vụng trộm quặng chút vàng bạc châu báu thì là chuyển thế đầu thai đi kế tục hương khói cho người ta, đâu có ích gì trong trường hợp này? Hẩn giận dữ, liền phun hồ châu ra.

Cầm viên hồng đan trong tay, lại không biết nên làm sao đây.

Hứa Thiên Tứ chỉ biết hồ châu là thứ quan trọng như tính mệnh hẩn, có thể cứu mạng hộ thân, nhưng ngoại trừ hồ ly, thì nó liệu có thể cứu con người hay không cũng là vấn đề, hơn nữa coi như có thể cứu, thì cứu như thế nào, hẩn cũng một mực không biết, nhưng nay đến mức này thì ngựa chết cũng phải lung tung chữa thành ngựa sống. Hẩn đầu tiên là thử đặt hồ châu trên ngực Trần Tam Lang, kết quả huyết sắc bên cạnh hạt châu kia bắt đầu trở thành nhạt, này có phải đang hút sinh mệnh không? Hẩn sợ đến mức tim thiếu chút nữa văng ra ngoài.

Cũng may Hứa Thiên Tứ còn không thật sự bị dọa gốc, hẩn lại suy nghĩ, cuối cùng hẩn nghĩ ra một chủ ý. Hẩn nghĩ tới nghĩ lui, liền nhớ đám mẫu hồ ly khi tu thành nhân thân, thường đi nhân gian ái ân với nam tử, hấp thu tinh khí của họ, trợ giúp tu hành.

Hứa Thiên Tứ linh cơ vừa động, liền nghĩ đến, vậy nếu hồ ly tặng tinh khí của mình cho con người, vậy người kia hẩn sẽ có thiên đại chỗ tốt a?

Nhưng khi ý niệm này xuất hiện trong đầu, bản thân Hứa Thiên Tứ liền thập phần không cam nguyện, hẩn vẫn là đồng tử thân sạch sẽ, Trần Tam Lang lại là nam tử, bảo hẩn làm sao cho người ta tinh khí đây?

Nhưng tình thế cấp bách, Hứa Thiên Tứ lại không có cách khác, còn có thể làm gì đây? Hẩn thật lòng đã muốn dùng mạng mình để cứu người này, nhưng hồ châu dù nhỏ ra thì hẩn cũng không hiểu phải làm sao mới cứu được, chỉ sợ nếu cưỡng mạnh ấn vào trong miệng y, vạn nhất giết chết y thì hẩn có hối hận cũng vô ích.

Hứa Thiên Tứ nghĩ tới nghĩ lui, thật quá khổ não, chẳng lẽ thật làm việc đó với tên dưỡng tằm này? Hẩn tuy là đồng tử thân, nhưng cũng đã sống cùng đám mẫu hồ ly, cũng đã tán chuyện với họ, loại việc này hẩn cũng đã nghe nhiều, nghĩ một chút cũng đoán được đại khái. Nhưng dù thế hẩn đúng là vẫn còn không cam nguyện, cảm thấy bản thân thập phần chịu ủy khuất.

Nhưng mắt thấy Trần Tam Lang tái nhợt như người chết, trong lòng Hứa Thiên Tứ lại cảm thấy khó chịu không nói nên lời, hẩn tâm hoảng ý loạn ôm Trần Tam Lang vào trong lòng, phi thường không tình nguyện than thở nói, dù sao là ta thiếu nợ người.

Hứa Thiên Tứ đem hết khí lực, bế Trần Tam Lang lên, đầu tiên là tìm một sơn động, sau đó lại lấy cành cây che cửa động lại.

Hứa Thiên Tứ từ khi sinh ra đến giờ chưa từng phải trốn tránh người khác như vậy, hẳn lại sợ người này không chống đỡ được, liền miễn cưỡng bóp miệng Trần Tam Lang mở ra, hà hơi vào miệng y. Đây là một ngụm hộ mệnh chân khí trong người hắn, do hồ châu luyện ra, cùng hắn vốn là nhất thể, nay hắn cường bức ngụm khí này ra, chuyển cho Trần Tam Lang, liền cảm thấy choáng váng hoa mắt, tay chân như nhũn ra. Linh khí ấy của hắn hiển nhiên cực kỳ hảo, nhưng khi cho người khác, lại chỉ trị phần ngọn không trị được gốc, chẳng qua là trì hoãn một lát thôi. Sau khi độ khí, hơi thở của Trần Tam Lang dường như mạnh hơn, cũng không biết có phải hắn cảm nhận nhầm không.

Hứa Thiên Tứ lo lắng muốn cứu y, chột dạ không thôi cởi Trần Tam Lang y phục, không cẩn thận động đến chỗ thương của người nọ, vết đao kia liền lại chảy ra không ít máu, khiến hắn hoảng hốt, vừa định dùng tay ấn thì thấy lông mi Trần Tam Lang giật nhẹ.

Hứa Thiên Tứ mừng rỡ, cuống quýt kêu, “Trần Tam Lang! Trần Tam Lang! Người tỉnh tỉnh!”

Trần Tam Lang nửa ngày không có động tĩnh, Hứa Thiên Tứ khổ sở, khi nói chuyện cũng mang giọng ghen ngào, nói, “Người mở mắt ra nhìn ta một cái, người cần phải chống đỡ a!”

Hứa Thiên Tứ biết cơ thể y bị trọng thương như thế, có lẽ thật sự chỉ còn một hơi, nếu người này không chống đỡ được, không đợi hắn đưa tinh khí qua đã chết rồi thì sao, hắn đâu thể bỏ phí tâm ý người này khi cứu hắn và Thiên Quan đêm đó, sao có thể uống phí một hơi bản mệnh khí vừa nãy của mình?

Trần Tam Lang mí mắt lại hơi run lên một chút, rồi mới chậm rãi mở ra, nhưng ánh mắt y nhìn vẫn thập phần tan rã, cứ như không nhìn thấy hắn. Vừa rồi mặc dù Hứa Thiên Tứ lột bỏ xiêm y của y, lại vẫn ôm chặt y, như sợ thân người này lạnh giá, đợi khi Trần Tam Lang dần tỉnh táo, mới nhận thấy tình cảnh này dường như thập phần kỳ quái.

Hai người bốn mắt tương giao, hắn thấy Trần Tam Lang ánh mắt kỳ quái, mới nghĩ đến việc y chưa từng thấy chân thân của hắn, liền ngậy ngốc nói, “Ta không phải người xấu, ta, ta là con hồ ly người đã cứu, là đến báo ân!”

Trần Tam Lang nhìn quần áo mình đã bị cởi một nửa, còn có tư thế kỳ quái của Hứa Thiên Tứ, liền bình tĩnh nhìn hắn, nhú mày.

Hứa Thiên Tứ thực không được tự nhiên, liền tận tình khuyên bảo giải thích tại sao hắn cần làm như thế.

Sắc mặt Trần Tam Lang nguyên bản tái nhợt khó coi, sau khi nghe xong, trên mặt lại hiện ra thần sắc không thể tin nổi, hung hăng trừng hắn, cự tuyệt lắc đầu.

Bản thân Hứa Thiên Tứ cũng không tình nguyện, nhưng khi thấy Trần Tam Lang lắc đầu, trong lòng hắn thật giống như bị người đập cho một cước, đột nhiên tức giận lên, nói, “Người tưởng ta nguyện ý cùng người sao? Nếu không phải nợ người một mạng thì ta sẽ không thêm quản!”

Khi hắn nói lời này, liền ôm Trần Tam Lang, giữ tay y không buông.

Trần Tam Lang tức giận đến phát run, muốn đẩy tay hắn ra, nhưng dù sao cũng bị trọng thương, đâu có sức lực, Hứa Thiên Tứ thấy được, cũng có chút ý sợ hãi, lại nghĩ người này vừa rồi còn không có nổi nửa hơi, nếu không nhờ hắn độ khí, chỉ sợ lúc này đã thành người chết!

Hứa Thiên Tứ nghĩ đến đây lại bị dọa tới mềm người, liền kiên nhẫn nói, “Người là ân nhân cứu mạng của ta, ta không thể tận mắt nhìn người toi mạng, vết đao này sâu như thế, có lẽ thần tiên cũng khó cứu! Nếu người không thích thì coi như bị cắn một ngụm! Chờ người hảo lên, chúng ta cũng thanh toán xong, khi đó ai đi đường nấy!”

Nói xong, hắn liền ôm Trần Tam Lang, kéo quần người này xuống, lại vội vàng niệm câu chú bên tai người kia.

Hắn niệm không phải thôi tình chú mẫu hồ ly sẽ hạ với công hồ ly, mà là công hồ ly khi động dục, sợ bị cắn, sẽ đổi mẫu hồ ly hạ chú. Điểm tốt duy nhất của chú này, chính là sẽ không làm mẫu hồ ly bị thương, ngược lại sẽ khiến nàng không chống cự công hồ ly.

Vừa niệm chú này, Trần Tam Lang liền rùng mình, ánh mắt nhìn hấn còn có chút không đúng. Trong lòng hấn lại muốn khóc, hấn nguyên bản vẫn là đồng tử thân, không phải thể chất hấn có vấn đề, chỉ là hấn bộ dáng hảo, nên có chút chướng mắt với các mẫu hồ ly trong núi, nghĩ mình sau này sẽ còn gặp gỡ giao hảo với nhiều mẫu hồ ly hấp dẫn hơn họ, vạn vạn không ngờ cùng hấn ái ân sẽ là một nam nhân, lại là trong tình cảnh khó xử như thế.

Hứa Thiên Tứ giữ tay Trần Tam Lang, không nhịn được thì thảo nói, “Tay người hảo lạnh.” sắc mặt Trần Tam Lang liền lúc trắng, lúc hồng, có lúc vẻ mặt như muốn bóp chết hấn, lại có lúc như muốn ăn sống nuốt tươi hấn.

Hứa Thiên Tứ an ủi nói với Trần Tam Lang, “Người cũng không phải nữ nhân, còn để ý mấy việc này làm gì? Người coi như bị cắn một ngụm đi, nay muốn cứu người, cũng chỉ có cách này. ” kỳ thật hấn cũng đang an ủi chính mình, lần đầu tiên lại là cùng một nam nhân, điều này nói ra thật sự rất dọa người!

Kỳ thật hấn còn muốn nói, ta còn là đồng tử thân, ta so với người càng mệt! Nhưng nghĩ lại thấy điều này thật ra không phải chuyện gì đáng giá đắc ý khoe ra, liền cứng ngạnh nhin xuống.

Trần Tam Lang nâng mắt nhìn Hứa Thiên Tứ, loại ánh mắt này khiến hấn chỉ cảm thấy lông tơ sau lưng như dựng hết lên, một loại cảm giác không nói nên lời lưu chuyển toàn thân hấn, làm hấn cảm thấy quái dị không hiểu, khiến hấn sợ tới mức hất tay Trần Tam Lang, muốn tránh xa một chút.

Sắc mặt Trần Tam Lang nguyên bản tái nhợt trở nên ửng hồng, Hứa Thiên Tứ biết đây là lúc chính mình nên qua, liền lại vội vàng luống cuống tay chân lại gần.

Nhưng đợi khi Hứa Thiên Tứ thật sự hạ quyết tâm phải làm việc này, mới phát giác đây không phải việc đơn giản, hấn càng lo lắng lại càng không cứng rắn được. Hấn gấp đến độ muốn khóc, hấn biết mình cần phóng tình, nhưng trong tình trạng này bảo hấn làm sao làm được? Hấn do dự một chút, đột nhiên nhớ tới thời tình chú hấn từng nghe mẫu hồ ly niệm, liền thi chú đó lên bản thân. Nói thật, chiêu này thập phần nham hiểm, đối công hồ ly kỳ thật không có chút xíu chỗ tốt nào, nhưng mẫu hồ ly vì muốn gây giống hậu đại nên cần công hồ ly ra thể lực, mà công hồ ly vì muốn có hài tử của mình nên cũng thường vui vẻ chịu đựng.

Hấn lúc này thực hận bản thân không ghi nhớ nổi mấy thứ đứng đắn, những câu chú linh tinh không tốt đẹp thì chỉ nghe một lần lại không quên, nhưng trong lòng vẫn âm thầm có chút may mắn, ít ra hấn cũng còn nhớ được những điều này.

Có lẽ vì hạ thôi tình chú với bản thân, nên Hứa Thiên Tứ cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như tất cả đều không nghe hấn điều khiển, thật như linh hồn đã rời khỏi thể xác, hấn đang lơ lửng trên không nhìn thân thể của hấn và Trần Tam Lang hai người như dã thú giao triền một chỗ, làm hấn tim đập mặt đỏ. Hấn bị thần chú làm mê muội, vong tình ôm eo Trần Tam Lang, khi hấn tiến vào thân thể Trần Tam Lang, quả thực trầm mê trong cảm giác nóng chặt ấy, hấn chưa bao giờ trải qua khoái hoạt như vậy, khoái cảm mê hoặc lòng người, thật giống như làm hấn quên đi tất cả những thứ khác trên đời này, thậm chí liên chính mình là ai cũng quên đi. Trong nháy mắt ấy, hấn thậm chí còn nghĩ, thì ra cảm giác ái ân tốt như thế, thảo nào các mẫu hồ ly tuy bị tộc trưởng liên tiếp giáo huấn nhưng vẫn không biết hối cải.

Hứa Thiên Tứ cảm thấy trên đời e không có điều gì khoái hoạt hơn việc này, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại tại một khắc này thì tốt rồi. Cùng một nam tử ái ân đã vui thích như vậy, vậy nếu cùng mẫu hồ ly, hấn nhất định hạnh phúc đến dù làm tiên cũng không cần!

Hứa Thiên Tứ cuối cùng cũng tiết tinh trong thân thể Trần Tam Lang, sau đó không tự chủ được ôm lấy Trần Tam Lang, hai người ngủ say.

Hứa Thiên Tứ trước nay chưa từng làm việc này, hơn nữa lại là làm với con người, đánh bậy đánh bạ hạ chú với Trần Tam Lang và bản thân, đưa hết nguyên khí của mình cho người này, hơn nữa lúc trước uy Trần Tam Lang một ngụm khí kia đã làm hấn hao tổn rất lớn, hấn cũng không tự biết.

Trần Tam Lang không giống hấn, y ngủ đi một nửa là vì bị thương, một nửa là vì ái ân vất vả nên mệt nhọc.

4. Chương 4

Đội khi Hứa Thiên Tứ tỉnh dậy, nhìn trong lòng mình còn đang ôm lấy Trần Tam Lang, nhất thời còn không phục hồi tinh thần, chờ hần nhớ ra tại sao thành thế này, mặt lập tức đỏ bừng, chỉ cảm thấy tay mình đặt trên người Trần Tam Lang là không đúng, dời đi cũng không đúng, cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Nhưng khi hần cúi đầu cẩn thận nhìn mặt Trần Tam Lang, lại không thể không cao hứng. Nguyên lai sắc mặt Trần Tam Lang đã không trắng bệch dọa người như tối qua, chỗ bị thương cũng ngừng chảy máu, tay chân ấm lên rất nhiều, không lạnh lẽo như trước.

Hứa Thiên Tứ cẩn thận liếm sạch vết thương, mới phát hiện miệng vết thương đã khép lại thành một vết nhọt mờ mờ.

Hứa Thiên Tứ cảm thấy mình thật giỏi, thế này là rất tốt rồi, dẫu sao thì hần coi như là đã cứu được ân nhân, khi về nhà cũng dễ báo cáo với đám trưởng bối.

Hứa Thiên Tứ nghĩ đến đây càng thêm vui mừng, hoàn toàn không nghĩ đến tâm trạng ủy khuất và không cam lòng của mình ban đầu, cũng không suy nghĩ đồng tử thân của hần thật sự đã đặt trên một nam tử, chỉ vui vẻ vội vàng lay vai Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang bị hần lay tỉnh, sắc mặt nguyên bản không vui, khi nhìn tình hình lập tức nhớ đến việc tối qua, liền tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tay nắm quyền tung lên mặt hần.

Hứa Thiên Tứ hoàn toàn không ngờ y sẽ phản ứng như thế, nên không kịp né tránh, bị Trần Tam Lang đánh trúng.

Nhưng cũng phải thừa nhận, cho dù là bình thường đã đề phòng, thì Hứa Thiên Tứ cũng không nhất định có thể tránh được.

Hứa Thiên Tứ tức giận không nhẹ, ôm mặt bị đánh sưng một nửa, đứng lên, tay chỉ Trần Tam Lang người phát run, nói, “Người! Người!”

Người người nửa ngày, lại liên nửa câu cũng không nói tiếp được.

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt hần, vừa rồi hần còn thực vui vẻ, nhưng trong chốc lát này, hần chỉ cảm thấy vô cùng ủy khuất, hần thật muốn quay đầu bước đi, bỏ gia hỏa đáng ghét ở đây, mặc cho y bị sói hổ săn mồi, tốt nhất là ăn thịt y đến xương cốt cũng không thừa đi!

Trần Tam Lang nhìn hần, sắc mặt càng xanh mét, mặt quay đi, tay lại âm thầm phát run.

Hứa Thiên Tứ không khỏi cúi đầu nhìn nhìn, kết quả vừa nhìn liền thấy được, mặt hần nhất thời đỏ rực. Nguyên lai hần đêm qua vừa mệt vừa mỏi, lại sợ ban đêm sương lạnh, đông lạnh người này, liền hóa da lông mình thành một chiếc áo choàng lớn đắp cho hai người họ, nay tỉnh lại, lại không nhớ đến việc thu hồi, người hần tự nhiên là trần trụi không mặc gì.

Hứa Thiên Tứ cuống quýt thảm niệm chú, thu hồi pháp thuật, nhưng điều này khiến bản thân Trần Tam Lang trần truồng lộ thể. Khiến Hứa Thiên Tứ càng bối rối hỗn loạn, cuống quýt cảm y phục đầy máu của Trần Tam Lang lên, đưa qua cho y.

Trần Tam Lang không tin nổi nhìn hần, vẻ mặt phần nộ đoạt lại quần áo, lòng Hứa Thiên Tứ như bị bóp thành vụn, hần không biết đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy cực kỳ ủy khuất và chua chát. Trần Tam Lang thấy hần đứng yên ngơ ngác bất động, mắt bốc lửa, đột nhiên hung hăng đẩy hần một cái, hần lúc đó không phòng bị, vừa bị đẩy liền đập người vào vách động. Động này nguyên bản không bằng phẳng, ở góc vách nhấp nhô tảng đá, vừa vụn va vào đầu hần, hần đau đến phát khóc, tay ôm đầu phát lạnh khí, đứng lên lớn tiếng nói với Trần Tam Lang, “Người không phải nữ nhân, đầu cần giận như vậy? Nếu không muốn cứ coi như bị chó cắn một cái đi, người tưởng ta cũng rất nguyện ý cùng người sao!”

Trần Tam Lang tức giận đến phát run, xanh cả mặt trừng hần hồi lâu, cuối cùng gật đầu thật mạnh với hần, rồi mới chỉ chỉ hần, lại chỉ chỉ cửa động.

Hứa Thiên Tứ ngây người một chút, nhưng cũng hiểu được, Trần Tam Lang này thật sự sẽ coi đây là bị chó cắn một cái, còn bảo hần nhanh rút. Trong lòng Hứa Thiên Tứ đột nhiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái,

thật giống như bị người bóp tim mình một cái, nhưng thấy Trần Tam Lang giận đến như vậy, tim hắn liền mềm nhũn, hắn cảm thấy có lẽ với nhân gian nam tử, thì cùng hồ ly ái ân chuyện có lẽ là một chuyện thực nhục nhã.

Mắt Hứa Thiên Tứ hồng lên, nói, “Uy! Ta thật chỉ muốn cứu ngươi, không có ý khác, ta biết ta là hồ ly, không giống với con người các ngươi, đối với ngươi..... Ta còn là đồng tử thân, ngươi là nam nhân, vì cứu ngươi ta cũng thực chịu thiệt a..... “

Trần Tam Lang im lặng nhìn hắn hơn nửa ngày, giống như chờ tới bây giờ mới nhìn thấy hắn, gắt gao nhìn mặt hắn.

Hứa Thiên Tứ thật cẩn thận lại gần, hỏi, “Ngươi biết cưỡi ngựa không? Ta biến thành ngựa, đưa ngươi về.”

Trần Tam Lang sắc mặt thay đổi liên tục, trong lòng hắn cũng có chút bồn chồn, không biết thật ra người này nghĩ sao. Nhưng bảo hắn bỏ lại một mình người này ở đây thì hắn thật không đành lòng, cũng không làm được. Tuy vừa rồi khi nổi nóng, hắn đã thật sự nghĩ thế.

Trần Tam Lang nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, cuối cùng cứng ngắc gật đầu, hắn liền vội vàng bấm quyết, hóa thành một bạch mã, cho Trần Tam Lang cưỡi lên.

Kỳ thật Hứa Thiên Tứ đã mệt chết. Tối qua hắn vì không thể ái ân, nên cũng bậy bạ hạ tình chú lên mình, dâng hết nguyên khí cho Trần Tam Lang. Hắn ngủ suốt một đêm, thể lực thoáng khôi phục một chút, nên cũng không cảm thấy dị thường gì, lại vì nhìn thấy thương tích của Trần Tam Lang đã lành, trong lòng nhẹ hắn như bớt đi một tảng đá.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ cũng ần ần hiểu được, rằng y đối hắn không chút cảm kích, thậm chí còn là rất chán ghét. Hắn không nhịn được nghĩ, có phải vì mình là hồ ly hay là vì hồ ly không được ái ân với con người?

Hứa Thiên Tứ cảm thấy buồn bực, không nguyện ý nghĩ nhiều, liền cứng rắn chống đỡ, một đường chạy vội mang Trần Tam Lang về thôn.

Đưa người này đến trước thôn, Hứa Thiên Tứ thấy chung quanh không có người, lớn gan nói tiếng người, nói, “Nay chúng ta đã thanh toán xong, ta không nợ gì ngươi.”

Hứa Thiên Tứ tức giận thầm nghĩ, ngươi không phải chỉ là kẻ dương tầm sao? Nếu không phải ngươi đã cứu ta và Thiên Quan, sao ta có thể ủy thân ân ái với ngươi! Cứu mạng ngươi, ngươi còn chán ghét ta như thế. Dù sao, ta cũng không thích ngươi.

Hứa Thiên Tứ trong lòng âm thầm bồi thêm một câu, ta từ nay về sau nếu muốn tìm ngươi trả thù, thì cũng là quang minh chính đại, không cần kêu ta còn nợ ngươi nhân tình chưa trả.

Trần Tam Lang mặt tối đi, nhìn chằm chằm hắn không rời, không gật đầu, cũng không lắc đầu, ánh mắt kia rất là dọa người, lại làm người ta xem không hiểu.

Hứa Thiên Tứ có chút không rõ, theo đạo lý mà nói, chỉ có hồ ly trộm tình khí người khác, nhất định không có hồ ly tặng tình khí của mình cho người, hắn nay làm như vậy, đã là thập phần khác hồ ly và chịu thiệt. Cho dù người nợ xem thường hồ ly, không nguyện ý cùng hồ ly ái ân, thì nay gạo đã nấu thành cơm, tức giận có ích gì, chỉ cần còn sống là tốt quá rồi.

Nhưng thật ra hắn cũng là vì tham ăn nên hồng việc, hại người bị trọng thương, nên cũng có chút chột dạ.

Nhưng đợi nửa ngày, không thấy Trần Tam Lang biểu lộ gì, hắn lại cảm thấy lòng buồn khó chịu, cả người vô lực, trong lòng cũng biết nếu cứ thế không tốt, chỉ sợ hiện nguyên hình tại đây, liền xoay người vội vàng chạy, một đường về động.

Hứa Thiên Tứ trở lại trong động, chỉ cảm thấy mình đã về nhà, tâm cũng yên ổn, thở cũng dễ dàng hơn, không ngờ hai chân mềm nhũn, cứ thế quỵ xuống đất. Hắn lúc này còn chưa hiểu chuyện gì, sau khi té trên đất, nhìn thấy đuôi mình mới hoảng sợ, mới biết bản thân đã hóa lại chân thân rồi.

Hứa Thiên Tứ cảm thấy ***g ngực đập mạnh, toàn thân mềm nhũn không có khí lực, lại khó chịu muốn nôn, hắn có chút sợ hãi, nếu chỉ hóa ra nguyên hình thì cũng thôi, nhưng vận khí của hắn thật tệ, bụng

đúng lúc này quặn đau khó nhin, hấn từ nhỏ đến lớn đâu từng chịu đau như thế, hấn lúc này mới thật sự bị dọa khóc, gấp đến độ ô ô kêu, muốn gọi người lại đây cứu hấn.

Nhưng bây giờ là ban ngày, nơi này lại là động tư nhân, không gần chỗ ở của người khác, làm sao có thể gọi được ai, hấn khổ kêu nửa ngày, lại không có động tĩnh gì, hấn đau vô cùng, chết ngất đi. Sau đó xảy ra điều gì hấn đều không biết.

Đợi khi Hứa Thiên Tứ tỉnh lại, lại phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối, Thiên Quan còn nằm úp sấp bên cạnh, vật nhỏ lông xù kia gối đầu lên hấn, đang ngủ say, nước miếng chảy đầy bụng hấn. Hứa Thiên Tứ giận dữ, chuyển thân đẩy y ra, rồi mới nhìn quanh, trong lòng rất nghi hoặc, nơi này hình như là nhà của tiểu cữu.

Thiên Quan nguyên bản ngủ rất say, hấn vừa đẩy, đầu vật nhỏ kia liền phanh một tiếng đụng vào giường đá, đau đến mở mắt ra, hoang mang rồi loạn lao lên, trong miệng kêu, ca ca ca ca!

Hứa Thiên Tứ nhướn mày, trong lòng kêu to, ồn ào muốn chết. Hấn định vươn tay hất Thiên Quan ra khỏi động, lại phát hiện mình vẫn là bộ dáng hồ ly, hấn thử nửa ngày, lại vẫn không thể biến hóa ra hình người, cảm thấy không ổn, nhất thời hoảng sợ, tựa như không thể cử động thành kẻ tàn phế vậy.

Thiên Quan vẫn còn dụi mắt, Hứa Thiên Tứ uể oải vịn phần lui vào trong góc, rầu rĩ không vui dùng cái đuôi che mắt, thậm chí không nguyện ý liếc mắt nhìn Thiên Quan.

Chỉ chốc lát sau có người từ ngoài động tiến vào, trong thanh âm tràn đầy tức giận, hạ giọng quát Thiên Quan, “Người kêu lớn tiếng như thế làm gì, sợ người khác không biết Thiên Tứ ở trong này sao?!”

Hứa Thiên Tứ vừa nghe liền biết đây là tiểu cữu, liền gạt đuôi lao qua. Thiên Quan ủy khuất vịn phần, thoáng nhìn thấy hấn thì lập tức chảy lệ, nhảy tới nhanh níu lấy hấn không cho hấn đi, dụi dụi hấn khiến trên người hấn đều là nước mắt.

Hứa Thiên Tứ dùng hết bốn chân, cả cái đuôi cũng dùng tới, mới có thể lòi được Thiên Quan tách khỏi mình. Hấn bị vứt sang một bên, lại nhìn đến tiểu cữu không vui trừng hấn, thanh âm càng ngày càng nhỏ nói, “Người nói khi ca ca tỉnh thì gọi người a…….”

Tiểu cữu nhướn mày, nhắc Thiên Tứ lên ôm vào trong ngực, rồi mới nói với Thiên Quan, “Người ra ngoài trước đi.”

Thiên Quan meo máo, càng tỏ ra ủy khuất, sợ hãi co rút chân lại, nhỏ giọng nói, “Ta muốn ca ca.”

Tiểu cữu tức mình nói, “Chuyện của người lớn, người không được nghe!”

Tim Hứa Thiên Tứ nhảy dựng, nghĩ, chẳng lẽ muốn nói đến việc hấn cưỡng bức Trần Tam Lang ái ân?

Hứa Thiên Tứ vừa nghĩ đến đó, da đầu bắt đầu run lên, cũng uy phong trừng mắt nhìn Thiên Quan, Thiên Quan thấy vậy, hiểu được mình không được phép lưu lại, liền nước mắt chảy ròng chạy đi ra ngoài.

Tiểu cữu đặt Hứa Thiên Tứ trên giường đá, căng thẳng hỏi, “Người thành thật nói cho ta biết, người hôm đó đã làm chuyện tốt gì?”

Hứa Thiên Tứ thấy sắc mặt y liền cảm thấy không ổn, thật cẩn thận hỏi ngược lại, “Hôm đó?”

Tiểu cữu lúc ấy liền bùng phát, hung hăng gõ đầu hấn một cái, nói, “Ba ngày trước! Ngày người đi gặp Trần gia Tam Lang!”

Hứa Thiên Tứ hoảng sợ, lắp bắp hỏi, “Ta, ta ngủ ba ngày?”

Tiểu cữu giống như giận đến bốc cháy, hết nhin lại nhần, rồi mới nói, “Nói đi! Người đã làm chuyện tốt gì?”

Hứa Thiên Tứ từ nhỏ theo người này, đã bao giờ thấy người này phát hỏa lớn như vậy? Y từ trước tới nay đều là cười hì hì rất dễ nói chuyện, Hứa Thiên Tứ biết lần này mình gây chuyện lớn, liền thành thành thật thật nói hết, khiến tiểu cữu nghe đến há to miệng, hấn nói xong đã nửa ngày, y vẫn chưa tỉnh lại để ngậm miệng

Hứa Thiên Tứ vươn móng vuốt, nhẹ nhàng kéo kéo tay tiểu cữu một chút, y mới đột nhiên thay đổi sắc mặt, cầm đuôi của hấn, cầm ngực hấn lên, tức giận lớn tiếng mắng hấn, “Người là đồ ngu!”

Hồ ly sợ nhất là bị ai nắm đuôi, bị nắm thì cào cũng cào không được, cắn lại cắn không đến, cảm giác vô vọng không thể phản kháng ấy thật đáng sợ.

Hứa Thiên Tứ lúc ấy sợ tới mức máu chảy hết xuống đầu, không dám nhúc nhích.

Tiểu cữu vút hẳn trên đất, lạnh băng nói, “Người không biết sao, con người không giống với hồ ly chúng ta, việc họ hận nhất là bị cưỡng bức. Trần Tam Lang kia còn là nam tử, nếu hắn nghĩ thoáng thì thôi, nếu bị luẩn quẩn trong lòng, có vấn đề gì,” tiểu cữu hừ hừ hai tiếng, “Coi người làm sao giấu nổi cữu công?!”

Hứa Thiên Tứ lui thành một đoàn, trong lòng chỉ cảm thấy vô hạn ủy khuất, nước mắt giống như không phải của hắn, liên tục chảy ra ngoài.

Tiểu cữu oán hận trừng mắt nhìn hắn, nửa ngày sau mới nói, “Người bảo ta ăn nói thế nào với mẫu thân người đây!”

Vừa nghe lời này, Hứa Thiên Tứ liền lại ủy khuất, dù muốn bào chữa nhưng lại sợ chọc người này càng thêm tức giận, nên vẫn hậm hực ngậm miệng.

Tiểu cữu lại trừng nhìn hắn một cái, tựa hồ còn cảm thấy chưa hết giận, liền vừa gõ đầu hắn vừa nói, “Người làm gì chẳng được, lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy, giờ người bảo làm sao để giải quyết đây!”

Hứa Thiên Tứ cuối cùng không nhịn được nói, “Hắn còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn ta lấy mạng mình đền cho hắn? Ta nghĩ hắn muốn thế đó, nhưng ta sẽ không đưa.”

Hai chữ không đưa hắn nói ra rõ ràng lưu loát, tiểu cữu bị hắn chọc giận không nhẹ, ngay người một thoáng rồi tóm lấy hắn đánh cho một trận, đánh đến khi hắn kêu la xin tha mới buông ra, thở phì phì nói, “Chính người nói lại lời ban nãy cho lão nhân gia nghe đi! Giấu người đi nhiều ngày như vậy đã đủ rồi, ta mặc kệ người!”

Hứa Thiên Tứ nghe y nhắc tới cữu công, nhất thời co rúm, than thở nửa ngày mới không tình nguyện nói, “Ta nào biết con người sẽ để ý việc đó như vậy, chính người ngày thường luôn trêu hoa ghẹo nguyệt, thấy nữ nhân là ba ba chạy qua. Chính người cũng không biết mình đã ngủ với bao nhiêu người, nay lại qua đây giáo huấn ta?”

Tiểu cữu không nghe thì thôi, đã nghe liền tức giận đến hộc máu, nói, “Ta thế nhưng là đôi bên tình nguyện! Hơn nữa, nếu kẻ đó là nữ tử thì cũng thôi, người cười y về là được, coi như không phụ y, nhưng người lại cố tình đâm đầu vào một nam tử!”

Hứa Thiên Tứ nghe vậy mắt hững nói, “Nam tử thì sao, nữ tử thì thế nào? Ý người nói ta cũng hiểu, tóm lại là ta làm sai. Rõ ràng đã hỏi ý hắn, biết hắn không muốn, lại còn cưỡng bức bắt hắn ái ân, giờ người trối ta lại đi, giao ta cho hắn, muốn lột da, muốn ăn thịt, đều tùy hắn!”

Tiểu cữu không ngờ Hứa Thiên Tứ quật cường như thế, nghe giọng cũng không giống vui đùa, nhất thời không nói nên lời.

Hứa Thiên Tứ rầu rĩ chán nản nói, “Ta tìm hắn nói chuyện!”

Tiểu cữu cuống quýt kéo hắn lại mắng, “Người chán sống hay sao!”

Hứa Thiên Tứ lắc đầu, nhảy xuống khỏi giường đá nói, “Ta làm ta chịu, người không cần lo lắng. Tuy ta chán ghét hắn nhưng trong việc này là ta sai, muốn giết muốn chém, tự nhiên tùy hắn.”

Tiểu cữu do dự một chút, đột nhiên nói, “Hảo, ta đi với người.”

Hứa Thiên Tứ không biết tại sao người này đột nhiên thay đổi ý định, cũng không nghĩ nhiều, hai hồ ly liền tiến vào thôn.

Khi Hứa Thiên Tứ do dự tiến vào nhà Trần Tam Lang, tiểu cữu của hắn lại hóa thành một con bướm, không gần không xa đi theo sau hắn.

Con chó kia thấy hắn đến liền vẫy đuôi chạy tới, Hứa Thiên Tứ tuy sợ nhưng vẫn cứng rắn nói, “Người đừng hại ta, ta tìm chủ của người nói chuyện!”

Khi nói chuyện, cửa đã bị đẩy ra, tuy Trần Tam Lang không thể nói nhưng thánh lực lại vô cùng tốt. Mới đầu khi không thấy ai, Trần Tam Lang cũng có chút nghi hoặc, đợi khi cúi đầu xuống, nhìn thấy là hắc sắc mặt Trần Tam Lang đột nhiên thay đổi.

Hứa Thiên Tứ cố tăng dũng khí, dùng tiếng người nói, “Trần Tam Lang, ta có lời muốn nói với người.”

Con bướm kia đậu trên nhánh cây gần đó, không nhúc nhích, Hứa Thiên Tứ đột nhiên oán hận, tuy không biết nên nói gì mới tốt nhưng vẫn lắp bắp mở miệng, câu đầu tiên thốt ra lại là, “Người khỏe không?”

Ánh mắt Trần Tam Lang nhìn hắc sắc mặt Trần Tam Lang, tay nắm chặt thành quyền, tựa như đang vô cùng nhẫn nhịn.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ khó chịu, nói, “Ta ngày đó thật sự không biết với con người thì ái ân là chuyện không tốt như vậy, nếu sớm biết vậy, ta dù chết cũng sẽ không bức bách người. Ta nghĩ.... Ta chỉ nghĩ chỉ cần có thể cứu mạng người, thì chuyện đó.....”

Trần Tam Lang vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không dời mắt khỏi hắc sắc.

Hứa Thiên Tứ hạ mắt, ảo não nói, “Nay ta đã biết, nên hướng người chịu tội, người muốn giết ta tiết hận cũng tùy người động thủ.”

Trần Tam Lang nhíu mày, con chó vàng nhìn nhìn hắc sắc, lại nhìn Trần Tam Lang, tựa như đang do dự không biết nên chạy sang bên nào.

Hứa Thiên Tứ suy nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu, “Không phải ta sợ chết không chịu đến sớm. Mà sau khi ta trở về liền liên tục mê man ba ngày, vừa mới tỉnh lại, nếu không phải tiểu cữu dạy bảo ta cũng không biết chuyện này.....”

Nói tới đây, hắc sắc mặt Trần Tam Lang một chút, trong lòng liền có chút bồn chồn, lại vẫn nói tiếp, “Ta không biết làm cách nào mới có thể khiến người hết giận, nhưng hôm nay sai cũng đã sai rồi, người muốn làm gì ta thì làm!”

Trần Tam Lang nhìn hắc sắc, mím môi thật chặt, không biết y đang suy nghĩ gì, nhưng ánh mắt y nhìn hắc sắc thật sự khiến hắc sắc chân nhuyến.

Con bướm trắng bay tới, đậu trên chóp mũi hắc sắc, nhỏ giọng nói, “Người đừng sợ! Kỳ thật ta đã hỏi thăm qua, người này tâm tính không tệ, người van cầu hắc sắc vài câu, hắc sắc thấy người đáng thương, có lẽ sẽ mềm lòng không so đo nữa. Chỉ cần hắc sắc bỏ qua thì coi như việc này ổn rồi!”

Hứa Thiên Tứ đột nhiên bực mình, nâng móng vuốt lên chụp con bướm kia, trong lòng thập phần cáu giận thầm nghĩ, ta không cần hắc sắc thương hại!

Trần Tam Lang im lặng nhìn hành động buồn cười dùng chân bắt bướm của hắc sắc, giống như không nhận được muốn cười, lại tựa như muốn tức giận, vẻ mặt thay đổi liên tục, đột nhiên mạnh mẽ quay người đi về phòng, còn đóng sập cửa thật mạnh.

Hứa Thiên Tứ đứng yên, trong lòng không hiểu, không biết người này thật ra muốn gì.

Con bướm dừng trên đầu hắc sắc, cũng có chút tức giận, tiếp tục giáo huấn hắc sắc, “Người thật là không biết tốt xấu, chẳng lẽ thật muốn lấy mạng đền y mới cam tâm!”

Hứa Thiên Tứ cũng tức mình, oai dũng nói, “Lấy mạng đền hắc sắc thì sao? Yên tâm, khi thấy mẫu thân ta sẽ không nói xấu người nữa đâu!”

Những lời này như chọc vào tổ ong vô vàn, con bướm liền bay đi, chỉ qua một lúc liền không thấy đâu nữa.

Hứa Thiên Tứ nằm úp sấp trong viện nửa ngày, thầm nghĩ muốn đợi đến khi Trần Tam Lang tỏ thái độ, dẫu sao hắc sắc đây phía trước là một đao, lui sau cũng một kiếm, Hứa Thiên Tứ này tuy bình thường không đứng đắn, nhưng tốt xấu cũng biết câu dám làm dám chịu.

Hắc sắc ủ ủ khuất khuất đợi nửa ngày, không thấy Trần Tam Lang đi ra gặp hắc sắc, bụng lại kêu lên, hắc sắc lúc này mới đột nhiên nhớ ra mình đã ngủ liên tục ba ngày, mới nghĩ đến đó hắc sắc liền cảm thấy đói không chịu nổi. Khi ngủ hắc sắc là có tiểu cữu chăm sóc hắc sắc nên cũng không đến nỗi đói tới mức tỉnh ngủ. Nhưng hôm

nay đợi hồi lâu, lại không thấy Trần Tam Lang đi ra, y muốn hấn sống hay chết cũng không chịu nói một câu.

Hắn tuy đói vô cùng, nhưng hiện tại đã không như quá khứ, chính sự vẫn quan trọng hơn.

Nhưng tiếng kêu trong bụng càng lúc càng lớn, hắn vừa thẹn vừa giận, nhớ tới lúc trước mình còn vì tham ăn hỏng việc, liền cuống quýt che đầu, quyết định lúc này dù là gì cũng phải nhịn xuống.

Hứa Thiên Tứ nằm im dùng đuôi che mắt thì thảo niệm kinh, mong mình không bị ma đói câu dẫn hồn phách bỏ đi tìm ăn, lại bị ai từ phía sau nắm đuôi, Hứa Thiên Tứ cảm thấy choáng váng, thân mình đột nhiên chuyển động, khi mở mắt mới phát hiện mình đã bị treo giữa không trung, liền sợ đến mức cứng đờ.

Hồ ly bản tính là như thế, vừa bị nắm đuôi liền thập phần sợ hãi, Hứa Thiên Tứ bị người nọ lắc lư một hồi, trái tim co rúm lại, không dám lộn xộn, tùy ý người nọ hành hạ.

5. Chương 5

Qua một hồi, cửa lại bị đẩy ra, ước chừng là Trần Tam Lang nghe thấy tiếng động, mới đi ra nhìn xem có việc gì.

Hứa Thiên Tứ không ngờ người này sẽ đi ra, nhưng khi thấy Trần Tam Lang vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích nhìn hắn, nước mắt Hứa Thiên Tứ không kiềm được ào ào rơi xuống, cứ thế lộp độp lộp độp rơi trên nền đất, cả bản thân hắn cũng không biết mình bị sao vậy.

Lúc này chợt nghe người đang giữ hắn cười nói, “Tam Lang, sao người nuôi con hồ ly này thành gầy như vậy? Ta biết vài thương nhân thu mua da lông, không bằng để ta thay người dưỡng vài ngày, sau cũng giúp người lột da bán luôn.”

Trần Tam Lang nhíu mày, nhanh bước tới, ôm Hứa Thiên Tứ vào trong lòng, rồi mới đẩy người nọ ra xa. Có lẽ vì không nói gì nên Trần Tam Lang khi tức giận càng có vẻ đáng sợ, người kia giống như bị dọa, cuống quýt gật đầu, nói, “Ta nói đùa, Tam Lang người chớ tin là thật!”

Hứa Thiên Tứ bây giờ mới biết, nguyên lai vẫn là kẻ ngày trước đã bắt hắn và Thiên Quan.

Người nọ vội vàng nói có việc rồi bỏ chạy, khi chạy chỉ còn thiếu nước vắt chân lên cổ.

Trần Tam Lang thấy kẻ kia đi rồi, liền lập tức thả Hứa Thiên Tứ xuống đất. Hứa Thiên Tứ lúc ấy mới bình tĩnh lại, đáng tiếc bụng của hắn lại cố tình không chịu thua kém, cứ thế òng ọc kêu lên, Hứa Thiên Tứ vừa thẹn vừa giận, đi tới bên chân người này, dùng đuôi che bụng, không dám nhìn mặt Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang đứng đó, hạ mắt nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng nắm da gáy của hắn nhấc hắn lên, mang hắn vào trong phòng

Tim Hứa Thiên Tứ trầm xuống, bản năng muốn phản kháng, nhưng lại nghĩ đến lời mình đã nói nên liền nhịn xuống, hắn nghĩ, không biết y muốn dùng cách nào giết mình, là muốn dùng nước dìm chết, hay là dùng khói hun? Hai cách này sẽ không hỏng bộ da, hình như không có cách khác.

Hứa Thiên Tứ nhớ lại giấc mơ hồi mình nằm trong động bế quan, tâm nói, mộng quả nhiên ngược với thực, chính mình nay phải chết tại đây trong tay người này.

Hắn nửa nhẹ nhõm, nửa khó chịu, không biết vì sao, đột nhiên nhớ tới cái đêm hắn biến thành một thương nhân, muốn lừa gạt Trần Tam Lang.

Nay nhớ lại, thì y ngày đó đã biết nguyên thân của hắn, nhưng lại không hề làm gì hắn, chỉ ngồi xuống sờ đầu hắn, cho hắn đồ ăn hắn thích nhất để hắn mang đi.

Hứa Thiên Tứ nhớ tới cảm giác khi bàn tay kia đặt trên đầu hắn, còn có ý cười ẩn trong mắt Trần Tam Lang khi đó, đột nhiên cảm thấy mũi ê ẩm, nước mắt rơi xuống không ngừng được. Trần Tam Lang đặt hắn trên bàn, ngồi ở một bên, không nói không cử động nhìn hắn, hắn nghẹn ngào giải thích, “Ta không phải sợ chết, ta là, là cao hứng. Ta từ nhỏ chưa từng thấy mẫu thân, nay ta cuối cùng có thể đi gặp nàng, ta đây là cao hứng mới khóc! Người nhanh động thủ đi! Nếu sợ chết ta sẽ không tên Hứa Thiên Tứ!”

Trần Tam Lang nheo mắt lại nhìn hấn, đột nhiên thở ra thật dài, Hứa Thiên Tứ lắc lắc đầu để nước mắt rơi đi, hung hăng trừng Trần Tam Lang, tỏ vẻ mình nói thật.

Trần Tam Lang nhướn mắt, rồi mới mạnh xoay người đi ra ngoài, hấn đoán người nọ đi lấy công cụ giết hấn, liền thành thành thật thật dùng đuôi lau nước mắt, ngoan ngoãn đợi người này về.

Trần Tam Lang một lúc sau mới về lại, trong tay cầm một bát lớn, thần sắc phức tạp đặt bát trước mặt hấn.

Trong bát kia là vài quả trứng luộc, vẫn còn âm ỉ.

Hứa Thiên Tứ đang đói lả, thấy thứ này mắt liền phát sáng, trong lòng có chút không yên nghĩ, người này quả nhiên là người tốt, trước khi chết còn nhớ rõ việc cho ta ăn, không để ta làm quỷ chết đói.

Chân hấn liền thò vào, muốn mò quả trứng gà kia, đáng tiếc trứng gà bóng loáng, hấn mần mò nửa ngày vẫn chỉ khiến quả trứng quay tròn trong bát, mãi mà không hất được chúng ra ngoài.

Trần Tam Lang nhú mày, hấn bối rối giải thích, “Ta đã không thể hóa thành hình người, không phải cố ý kéo dài thời gian đâu.”

Trần Tam Lang mở lớn mắt, không hề rời đi, chỉ ngồi tại chỗ, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Hứa Thiên Tứ thật vất vả mới gắp được trứng khỏi bát, ra sức lột vỏ, xong mới nhào tới ăn nuốt.

Mà hấn ăn nhanh, nên mới ăn hai quả đã suýt bị nghẹn chết, đang đập đập yết hầu muốn trứng trôi xuống, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chén nước, hấn vừa nhắc đầu, liền thấy Trần Tam Lang đứng lúc đang cười nhìn hấn, hấn ngậy người một chút, ngực tự nhiên đập loạn, liền cuống quýt quay đầu, uống chén nước kia.

Hứa Thiên Tứ ăn thế nào thì Trần Tam Lang cũng không đuổi hấn đi, cũng không thúc ép hấn, chỉ im lặng đợi, sau khi Hứa Thiên Tứ ăn xong, thở dài ra một hơi, mới thấy chết không sờn nhìn Trần Tam Lang, nói, “Người động thủ đi!”

Trần Tam Lang nheo mắt lại, lại đứng dậy đi ra ngoài, Hứa Thiên Tứ thấy hấn phớt lờ mình như thế, cảm thấy khó chịu, lại nghĩ rằng, đúng rồi, còn phải đi lấy dụng cụ!

Đợi chán đợi chê, kết quả khi đợi được đến khi Trần Tam Lang quay về, lại thấy y cầm một chiếc áo choàng cũ sạch sẽ, mở áo ra, dùng nó bao hấn lại. Ngực Hứa Thiên Tứ cứng lại, nghĩ, a, đúng rồi, còn có cách này, có thể làm ta nghẹt thở chết!

Nhưng khi Hứa Thiên Tứ nhận mệnh nhắm mắt, lại phát hiện người này lấy kiện áo choàng kia bao hấn vào bên trong rồi bước đi, hấn sợ tới mức tâm nhảy dựng, tuyệt vọng nghĩ, chẳng lẽ là muốn đập chết rồi ăn thịt, liền bộ da tốt như thế cũng không cần sao!

Hứa Thiên Tứ thập phần không cam lòng, cảm thấy người này thật sự là không biết nhìn hàng.

Trần Tam Lang đặt hấn lên bàn, lại lấy giấy bút đến. Hứa Thiên Tứ hoảng sợ nghĩ, hóa ra tên đường tằm này còn biết chữ.

Trần Tam Lang dùng bút viết ba chữ, muốn hấn xem.

Hấn nhìn chữ kia, nghi hoặc đọc ra, nói, “”Trần Tam Lang”, này là tên của người đứng không?”

Chữ viết rất bình thường, chỉ có thể gọi là ngay thẳng thôi.

Trần Tam Lang gật đầu, lại viết, “ Vì sao ngươi không hóa ra nhân thân?”

Hứa Thiên Tứ mặt đỏ lên, nhăn nhó nói, “Này không phải chuyện của ngươi.”

Kỳ thật trong lòng Hứa Thiên Tứ cũng hiểu được, việc không hóa hình được hơn phân nửa là vì hấn cường bách Trần Tam Lang ái ân, không biết lúc ấy làm thế quái nào mà cứu được y nhưng lại tự làm mình bị thương.

Trần Tam Lang lại viết, “Là vì ta sao?”

Tim Hứa Thiên Tứ nhảy dựng, cuống quýt lắc đầu phủ nhận.

Trần Tam Lang lại viết, “ Có nguy hiểm gì cho tính mệnh người không?”

Hứa Thiên Tứ lại nhanh lắc đầu.

Trần Tam Lang nắm bút nhú nhú mày, lại viết, “Việc kia coi như thanh toán xong, ta cũng không cần mạng của người, người cũng đừng đến đây quẩn lầy ta.”

Hứa Thiên Tứ mở to hai mắt, nhìn xem tờ giấy kia, lại nhìn Trần Tam Lang, không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Trần Tam Lang lấy ngón tay ấn vào nghiên mực, lại ấn dấu tay xuống tờ giấy rồi mới giao cho hắn, Hứa Thiên Tứ đột nhiên bối rối, ngẩng đầu lên nhìn Trần Tam Lang, cầu xin nói, “Không được, chuyện lớn như vậy, làm sao có thể nói xong liền xong!”

Trần Tam Lang chỉ lắc đầu, vẫn cố chấp muốn hắn cũng ấn dấu chân vào, Hứa Thiên Tứ gấp đến độ không nghĩ được gì, nói, “Vậy người muốn cái gì, ta lấy thứ đó đến đổi được không? Sao có thể không làm gì mà coi như hết nợ được?”

Trần Tam Lang nhú mày, trừng nhìn hắn, dùng sức lắc đầu.

Hắn lo lắng nói, “Có phải người ghét bỏ da lông của ta không tốt? Vậy người muốn dạng da gì? “ còn nói, “Ta thật lòng đến bồi tội với người, người không cần thương hại ta!”

Trần Tam Lang không biết nên khóc hay nên cười nhìn hắn, lại vẫn lắc đầu.

Hứa Thiên Tứ gấp gấp nói, “Người không cần như vậy, người muốn gì ta đều cho người, bằng không cứ được tha thứ như vậy trong lòng ta sẽ thật khổ sở.”

Trần Tam Lang sững sốt một hồi, đột nhiên hạ bút xuống rồi rời phòng.

Hứa Thiên Tứ mở to mắt, không hiểu được dụng ý của y.

Trần Tam Lang hồi lâu sau mới trở về, trong tay không biết nắm cái gì rất cẩn thận.

Y đi tới bên cạnh bàn, mở lòng bàn tay ra trước mặt hắn, trong lòng bàn tay y là một cái kén màu xanh tối.

Hứa Thiên Tứ ban đầu không rõ, nghĩ một hồi liền hiểu ra, nói, “A, người muốn ta tìm loại tằm hoang này cho người đúng không?”

Trần Tam Lang gật đầu, hắn vui vẻ cười hơn hở, hỏi, “Nếu ta tìm được rồi mang về cho người, người sẽ không ghi hận ta việc kia nữa, đúng không?”

Về mặt Trần Tam Lang có chút cứng ngắc, rồi rất nhanh trở lại bình thường, cẩn thận bao cái kén kia lại, đặt vào trong tay hắn.

Kỳ thật Hứa Thiên Tứ cũng không ngờ, chỉ nhìn vẻ mặt của Trần Tam Lang liền biết người này nhất định nghĩ hắn sẽ không tìm được, liền tức giận nói, “Người đợi đó, ta nhất định sẽ tìm tới cho người!”

Trần Tam Lang thật sâu nhìn hắn một cái, rồi mới gật đầu, lại dùng kiện áo choàng kia bao hắn lại, bế hắn đi căn phòng hắn và Thiên Quan đã từng nghỉ ngơi, chỉ chỉ giường, ý bảo muốn hắn nghỉ một chút.

Trần Tam Lang khép hờ cửa, rồi mới bước đi.

Để lại Hứa Thiên Tứ một mình nằm trên giường ngẩn người, hắn lặn qua lộn lại một hồi, không cảm thấy mình bị thương chỗ nào, hắn giấu đầu mình trong cái áo, ngẫm nghĩ nửa ngày, đột nhiên a một tiếng, tâm nói, thì ra là thế!

Không có lý do gì khác, chỉ có thể là vì hắn không hóa được thành người, thoát nhìn thực đáng thương!

Hứa Thiên Tứ vừa nghĩ vậy, trong lòng lập tức cảm thấy buồn bã.

Cửa cách một tiếng, bị đẩy ra một khe hở, Hứa Thiên Tứ tưởng Trần Tam Lang đi rồi quay lại, trái tim liền loạn nhịp.

Nhưng kẻ tiến vào đầu phải là người, đó cũng là hồ ly như hần, chính là tiểu cữu trẻ tuổi của hần.

Người này ha ha cười, nói, “Giữ được mạng nhỏ rồi?”

Hứa Thiên Tứ không khỏi đỏ mặt, phần nộ nói, “Ta dâng mạng rồi nhưng y không lấy, ta còn có cách nào được nữa?”

Tiểu cữu híp mắt nhìn hần, nói, “Chỉ giải cái.”

Hứa Thiên Tứ trong lòng vốn không vui, nghe y nói liền giả bộ có tai như điếc, bản thân y cũng có hơn ai đâu mà đòi giáo huấn hần.

Tiểu cữu bĩu môi, nói, “Tiểu tổ tông, chờ người thực thấy nương người thì nhất định phải cùng nàng ăn ngay nói thật, cũng làm nàng hiểu được nỗi khổ của ta!”

Hứa Thiên Tứ gãi gãi đầu, đột nhiên áp ứng hỏi, “Có phải ta sau này cũng không thể biến thành hình người nữa không?”

Tiểu cữu a một tiếng, nhưng không mở miệng, chỉ vẻ mặt cổ quái nhìn hần. Hứa Thiên Tứ trong lòng cứng đờ, nghĩ chết rõ ràng còn hơn chết ngu ngơ, nói, “Ngài yên tâm nói thật với ta, ta không sợ.”

Tiểu cữu xấu hổ ho khan hai tiếng, thành thật nói, “Kỳ thật ta cũng không biết, cũng không dám thỉnh trưởng bối đến xem, cho nên thật đúng là khó nói.”

Hứa Thiên Tứ há to miệng, nửa ngày sau mới thì thào nói, “Nga, như vậy..... vậy vẫn là quên đi.”

Có thể giấu diếm lúc nào hay lúc đấy, nếu bị cữu công biết hần gây ra loại rắc rối này, còn không biết sẽ thu thập hần ra sao đâu.

Tiểu cữu đánh hần một cái, nói, “Người bị sợ đến phát ngu rồi a? Người tưởng cữu công dễ bị giấu diếm vậy sao?”

Nói xong, sắc mặt tiểu cữu trở nên càng khó coi, nhin nhần, cuối cùng nói, “Sao người không nghĩ xem, vạn nhất người cả đời này cũng không thể hóa thành nhân thân đây?”

Hứa Thiên Tứ hồi lâu sau không nói chuyện, khi mở miệng lại nói, “Hần không cần mạng ta, giờ ta muốn tìm một loại tầm hoang cho hần, tạm thời không về được. Ngài ở nhà giúp ta che giấu một chút. Đợi ta làm ổn mọi việc bên này thì sẽ trở về gặp cữu công.”

Tiểu cữu gật đầu nói, “Đây là người nợ hần, đúng là người nên làm, lão nhân gia y sẽ không trách người.”

Hứa Thiên Tứ do dự nửa ngày, lại lấp bắp hỏi, “Khi ta thật sự tìm được loại tầm hoang đó về, hần sẽ không để ý việc đó nữa chứ?”

Tiểu cữu nhìn hần, chậm rãi nhíu mày, cảnh giác hỏi, “Người hỏi gì vậy?”

Hứa Thiên Tứ cuống quýt giấu mặt sau cái đuôi, chột dạ không thôi đáp, “Hỏi một chút thôi, không có gì.”

Tim hần đang đập bình bình nhảy loạn trong ngực, chính hần cũng không biết tại sao lại thế.

Tiểu cữu đột nhiên thở dài, nói, “Sao người lớn thế rồi mà còn chưa trưởng thành, nói người gốc lại giống như làm từ gốc xấu hổ. Tỷ tỷ nàng khôn khéo như vậy, sao lại sinh ra kẻ không biết gì như người?”

Hứa Thiên Tứ nghe người này nhắc tới mẫu thân, trong lòng đột nhiên rất khó chịu, nói, “Ta chưa từng thấy nàng, tự nhiên không biết nàng ra sao, đương nhiên muốn học nàng cũng không học được.”

Tiểu cữu không ngờ hần sẽ chịu thừa nhận mình gốc, ngây người một chút, lại nói, “Chuyện này là chính người gây ra, không trách được người khác. Nhưng sau khi người tìm được con tầm hoang kia, thì không được đi gặp hần nữa. Họ là con người, tuổi thọ chỉ ngắn ngủn vài chục năm, với hồ tiên như chúng ta không chung một đường.”

Hứa Thiên Tứ hồi lâu sau không trả lời, tiểu cữu lo lắng nói, “Thiên Tứ! Người cũng không nên giả bộ không hiểu. Hần đã muốn bỏ qua rồi, người cũng phải hiểu được, loại việc này, nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, người cảm thấy có lỗi với hần, thì sau này nên làm nhiều việc thiện tích đức, không thể bởi chính bản thân vào vũng sâu!”

Hứa Thiên Tứ chậm rãi gật đầu.

Tiểu cửu vẫn lo lắng, cần dặn hấn rất lâu rồi mới ly khai.

Hứa Thiên Tứ lui thân vào trong chiếc áo choàng sạch sẽ này, liếm liếm móng vuốt, nhắm mắt lại, tĩnh dưỡng tinh thần, ngày hôm sau sẽ đi tìm tầm hoang.

Đáng tiếc Hứa Thiên Tứ không hề nghĩ ra, rằng nếu tầm hoang này dễ tìm được như thế, Trần Tam Lang sẽ đâu cần hấn hỗ trợ?

Đội Hứa Thiên Tứ mệt chết mệt sống tìm đến ngày thứ mười, cuối cùng mới hiểu được dụng ý của Trần Tam Lang, rằng người này căn bản không trông cậy vào hấn, y không nghĩ hấn có thể mang loại tầm hoang đó về.

Người này, căn bản là đặt thử thách khắc nghiệt, muốn hấn biết khó mà lui.

Khi chân chính suy nghĩ cẩn thận dụng ý này của y, Hứa Thiên Tứ không phải tức giận, mà là khó chịu, khó chịu đến không muốn di động, liền cứ thế tựa vào thân cây, nhìn lá cây bị gió thổi xào xạc.

Miệng hấn nói chán ghét Trần Tam Lang, nhưng thật giống như một tiểu hài tử sẽ khóc sẽ nháo khi đôi giày mới bị người khác dẫm vào, cứ thế đại não đòi người khác bồi thường, muốn kẻ đó phải bồi cả bộ quần áo, bồi hết gia tài cho mình thì mới cam tâm.

Đó bất quá cũng chỉ là tâm tính hài tử, đợi thêm mấy ngày lại quên hết, lại chạy đi tìm y muốn cùng chơi đùa.

Nhưng điều hấn không nghĩ tới là, hấn bất quá chỉ ngoài miệng nói chán ghét thôi, vậy còn Trần Tam Lang?

Người này, có lẽ thật sự chán ghét hấn, còn thực khinh thường hấn, hơn nữa còn có chút thương hại hấn, căn bản không muốn lại nhìn thấy hấn, nên dùng cách đó khiến hấn biến đi.

Tuy Hứa Thiên Tứ từ lúc ra đời đã không có mẹ, nhưng mọi người trong nhà đều rất thương hấn, cũng đều thích hấn, đám tiền bối tuy luôn quy củ nghiêm khắc nhưng cũng rất yêu thích hấn, bọn tiểu bối cũng nguyện ý thân cận hấn, cho nên Hứa Thiên Tứ chưa bao giờ cảm thấy chính mình thật đáng thương.

Mà ngay cả Trần Tam Lang, ban đầu cũng đã cho hấn ăn ngon, ôm hấn đến trên giường, bôi thuốc cho hấn, còn sờ đầu của hấn, không phải sao?

Y chưa từng khi dễ hấn, cũng đối hấn rất tốt, sao hiện tại ngược lại thành ra tình trạng này?

Có thể Trần Tam Lang đã khinh thường hấn, dù sao..... Dù sao hấn không phải con người, chỉ là hồ ly.

Thế gian vạn vật, đau khổ luyện pháp, bất quá chỉ cầu biến được thành nhân thân, hấn là hồ ly, không như con người, dù biến thành người thì vẫn không phải, nếu Trần Tam Lang vì chuyện này mà chướng mắt hấn, hấn cũng hiểu được.

Nhưng Hứa Thiên Tứ không muốn Trần Tam Lang chán ghét hấn, thương hại hấn, hấn không thể nói mình vì sao muốn thế, chỉ là cảm thấy không muốn, vô luận thế nào cũng không nguyện ý.

Hứa Thiên Tứ lúng sục trong núi, cơ hồ mỗi một mảnh lá đều bị hấn nhìn qua, chỉ vì muốn tìm ra loại kén Trần Tam Lang đã đưa cho hấn.

Kỳ thật Hứa Thiên Tứ không phải một con hồ ly có tính nhẩn nại, hấn lúc này đây trong lòng giống như bị nghẹn thứ gì đó, hấn muốn tìm được, nhất định phải tìm được, rồi mới quay về đưa cho người kia xem, khiến y không nói ra lời, khiến y trở lại như trước, sẽ sờ sờ đầu hấn, cho hấn ăn thứ tốt. Hấn nhất định phải làm người kia chính miệng nói với hấn, rằng y không hề ghi hận việc kia.

Đến cuối cùng hấn vẫn không thu hoạch được gì, chỉ là thiên không tuyệt đường hồ ly, một con chim hỉ thước đi ngang qua xem nào nhiệt đã giúp hấn một phen.

Một con hồ ly, cả ngày nằm trên cây lật từng cái lá, việc này rất hiếm lạ không giống hồ ly. Hỉ thước tò mò đậu trên cành cây phía trên hấn, nghiêng đầu nhìn hấn lật lá cây.

Không ngờ con hồ ly ngọc này đang tìm sâu, hỉ thước lúc lắc đầu, nói, “ Hi! Nên sớm nói a, hại ta xem nửa ngày, còn tưởng có việc gì kì lạ nha!”

Tầm hoang hấn tần tần khổ khổ muốn tìm, kỳ thật chỉ là đồ ăn của đám chim chóc thôi.

Hứa Thiên Tứ kích động cẩn thận bẻ cành cây có chiếc kén dính trên lá, coi như bảo bối ôm vào trong ngực, vội vàng đa tạ chim hỉ thước, sau đó lao hướng nhà Trần Tam Lang.

Nhưng hấn còn chưa vào nhà đã nhìn thấy lão bà bà lúc trước giúp đỡ hấn đang đứng nói chuyện với Trần Tam Lang trong sân, “..... Dù sao nàng cũng phải lập gia đình, mười sáu tuổi rồi, không nhỏ, để lâu hai năm nữa sẽ ít người muốn lấy. Chẳng lẽ Tôn thiếu gia không đủ tốt sao? Nhân gia có thể coi trọng nàng, là phúc khí của nàng nha!”

Trần Tam Lang mím chặt môi, Hứa Thiên Tứ nhìn ra được, người nọ đang nhẫn nhịn không phát giận.

Lão bà bà kia còn nói, “Nàng là một thiếu nữ, ở bên ngoài lâu như thế cũng thực khổ, cho dù người đón nàng về, nhưng người có thể có bao nhiêu tiền đây? Tang viên (vườn dâu) là của Tôn gia, tầm giống cũng là Tôn gia, đến lúc nào người mới có thể trả hết món nợ ấy? Lần này gặp chuyện không may, tiền bạc trong nhà đều bị cướp sạch không còn, nhưng đó vẫn là chuyện nhỏ, nếu lỡ người chết đi thì bảo nàng phải sống làm sao a! Không biết vì sao nàng biết chuyện này, khóc thầm mấy ngày. Nhờ ta nói với người, chi bằng hãy cứ để nàng gả cho Tôn thiếu gia, nàng đúng là người hiểu chuyện..... “

Tim Hứa Thiên Tứ đột nhiên nhảy loạn, trong nhà người này có chuyện, sao hấn không biết?

Đúng rồi, sáng sớm hôm đó hấn trực tiếp đưa y đến cửa thôn, cửa nhà người ta cũng chưa tiến vào, sau khi trở về cứ thế mê man ba ngày ba đêm, tự nhiên không biết có việc gì cả.

Nhưng sao người này trông như không sao cả, cũng không nói với hấn một tiếng? Còn nữa, cô nương kia là ai vậy?

Trần Tam Lang quay đầu, nhìn thấy hấn nép trong một góc liền giật mình, hấn đi lên như hiến vật quý, đưa cành cây cho Trần Tam Lang xem.

Trần Tam Lang sững sốt một chút, cuống quýt vươn tay, kéo lão bà bà kia lại rồi ra dấu tay, lão bà bà vẫn còn lăm nhảm nửa ngày, vẫn mang bộ dạng chưa nói hết lời rồi ly khai.

Trần Tam Lang nhìn bốn phía không người, mới chạy tới trước mặt hấn, cởi ra xiêm y bên ngoài, bọc hấn lại rồi mang về phòng.

Trần Tam Lang đặt hấn trên bàn, cầm cành cây của hấn, tinh tế xem cái kén dính sau lá cây, không hề liếc mắt nhìn hấn chút nào. Đầu tiên Trần Tam Lang cẩn thận cắt một chút tơ ngoài kén, cẩn thận sờ sờ, rồi mới đưa lên ánh sáng xem xét, Hứa Thiên Tứ đương nhiên không hiểu y đang nhìn gì, nhưng vẫn nhận ra người này đang vừa mừng vừa sợ, cả tay cũng đang run nhè nhẹ.

Hứa Thiên Tứ chưa từng thấy y cao hứng như thế, bình thường y bất quá cũng chỉ là sờ sờ đầu hấn, mỉm cười với hấn thôi, hấn không ngờ người này khi thật lòng vui vẻ, khi cười lộ lên bộ dáng sẽ trông hảo như thế, thấy y như vậy hấn cảm thấy trong lòng ấm áp dạt dào, thật giống như cảm giác khi ưỡn bụng ra phơi nắng, từng sợi lông trên người đều được phơi đến ấm áp, thoải mái vô cùng.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ cũng rất vui, vội nói, “ Nếu chừng này không đủ, ta sẽ đi tìm tiếp cho người.”

Lúc này Trần Tam Lang mới phục hồi tinh thần, thần sắc phức tạp nhìn hấn, đột nhiên vươn tay cầm chân trước của hấn, hấn thấy mình không rút chân lại được, liền có chút kinh hoảng.

Trần Tam Lang hơi dùng chút lực, hấn liền không kiềm được kêu to một tiếng, rồi mới bộ dáng đáng thương cầu xin nói, “Người buông ra trước được không, ta rất đau.”

Trần Tam Lang nghi hoặc nhìn hấn, hấn phần nộ giải thích, “ Ta là hồ ly, không phải con mèo, người nghĩ treo cây dễ làm chắc?”

Hấn lộ móng vuốt của mình ra cho Trần Tam Lang, có chút đau lòng, lại có chút đắc ý nói, “Người xem, đều hỏng hết rồi, ta đã treo rất nhiều cây đó.”

Trần Tam Lang sững sờ nhìn chân trước của hắn, hắn đột nhiên ngượng ngùng, muốn rút móng vuốt về, Trần Tam Lang giống như đột nhiên bừng tỉnh, buông chân hắn ra.

6. Chương 6

Hứa Thiên Tứ không kiềm được liếm móng vuốt của mình một chút, rồi mới lại hỏi, “Người còn muốn gì không? Sớm nói để ta còn làm a, bằng không đợi đến lúc ta bị cữu công bắt về giam lại, thì người có muốn nói cũng không gặp được ta đâu.”

Trần Tam Lang nhú mày, hắn chột dạ ho khan hai tiếng, xoay người nhún nhó nói, “ Kỳ thật cũng không sao đâu.....”

Hắn đột nhiên nhớ tới lời lão bà bà kia nói, nghe bảo tiền bạc y giấu trong nhà đều đã bị cướp đi, vậy từ nay y phải sống làm sao?

Thật ra hắn có thể “vận chuyển” chút vàng bạc châu báu từ nơi khác đến, nhưng điều này có thể khiến Trần Tam Lang gặp tai họa không?

Trần Tam Lang nhìn hắn, lại nhìn cái kén màu xanh tối, giống như quyết định hạ quyết tâm gì, đột nhiên đứng lên, Hứa Thiên Tứ bị khí thế của y làm hoảng sợ, tim bùm bùm đập trong ngực.

Trần Tam Lang nhìn hắn một cái, rồi không nói tiếng nào đi ra ngoài.

Hứa Thiên Tứ chỉ thiếu nước té ngã, hắn thở phì phì nghĩ, thật là, cho dù bị cầm thì sao không biết đường ra dấu cho ta a?

Hứa Thiên Tứ cắn cái đuôi, thập phần bất mãn than thở, lần nào cũng quăng ta một mình ở trong này.

Hồi lâu sau, Trần Tam Lang lại về đây bế hắn đi ra ngoài, Hứa Thiên Tứ hơi có chút thụ sủng nhược kinh.

Ban này Trần Tam Lang bọc hắn lại rồi mới ôm hắn vào trong phòng, hắn có thể ngầm hiểu, là sợ người khác nhìn thấy hắn, dù sao thứ hồ ly nên bắt là gà chứ không phải cảnh cây.

Bất quá khi hắn ngửi được mùi hương, liền hiểu ý của y.

Thì ra là đã đến giờ cơm.

Dường như Trần Tam Lang hơi mệt, nhưng y cũng chưng trứng gà cho hắn ăn, bản thân y lại ăn cơm trắng và chút rau khô.

Thấy trứng gà, Hứa Thiên Tứ vui mừng cong đuôi, mấy ngày nay hắn đều ở trong núi, toàn ăn lung tung chỉ cầu nhét đầy bụng.

Nay đột nhiên nhìn thấy một bát trứng gà ngon lành như vậy, hắn liền cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Trần Tam Lang đã cầm đũa, thấy hắn ngây ngốc không cử động, liền gõ gõ bát, ý bảo hắn cứ thoải mái ăn đi.

Hứa Thiên Tứ nhìn cơm trắng trong bát Trần Tam Lang, lại nhìn trứng gà trong bát mình, do dự hồi lâu, cuối cùng chia trứng trong bát ra, chính mình chỉ lấy một phần nhỏ, còn lại đổ hết lên bát rau giữa bàn, nhỏ giọng nói, “Người cũng ăn một chút a.”

Trần Tam Lang không nhịn được bật cười, nhưng vẫn lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Hứa Thiên Tứ trừng mắt nhìn, không kiềm được hỏi, “Người thật sự không cần? Mùi trứng rất thơm đó a!”

Trần Tam Lang vẫn lắc đầu, rồi mới vùi đầu ăn cơm trắng trong bát, không hề nhìn hắn.

Thế là Hứa Thiên Tứ hắc hắc ngây ngô cười, đắc ý ngâm nga một giai điệu từng nghe sơn ca hát trong hẻm, mỹ mãn ăn sạch cả bát trứng gà.

Trần Tam Lang chậm rãi ăn cơm trắng, ánh mắt không biết dừng ở đâu, tựa hồ có tâm sự gì.

Sau khi Hứa Thiên Tứ ăn xong, nhìn cái bát không bị mình ăn sạch sẽ, đột nhiên nhớ tới một việc quan trọng hơn, liền kêu to một tiếng.

Trần Tam Lang bị hấn làm giật mình, đưa cầm trên tay suýt rơi xuống bàn.

Hứa Thiên Tứ chột dạ nhìn Trần Tam Lang, ngượng ngùng hỏi, “Nhà người bị trộm đột nhập đúng không? Sao còn chưng trưng cho ta ăn? Người chỉ ăn cơm trắng cũng vì không có tiền đúng không?”

Trần Tam Lang không biết nên khóc hay cười nhìn hấn, vẫn lắc đầu.

Hứa Thiên Tứ hoang mang rối loạn nói, “Người không được gạt ta, rõ ràng ta nghe lão bà bà kia nói.....”

Trần Tam Lang nở nụ cười, buông đưa xuống, làm ra tư thế cầm tiền, sau đó tay ấy nắm lại, đặt lên bàn, tay kia thì làm tư thế nắm vật gì. Cuối cùng mới giả như đang sờ túi tiền trong ngực, lấy ngón tay giả làm đồng tiền, tay kia nắm lại thành hình cái chén, rồi mới chớp mắt “tiền” đã biến mất.

(đoạn này cơ bản biểu lộ việc thật ra không có trộm, Trần Tam Lang đề phòng có trộm nên đã tự trộm tiền của mình trước khi kẻ trộm kịp đến nhà ^^)

Hứa Thiên Tứ há to miệng, trợn mắt nhìn, nói, “Người... Người giấu tiền như vậy?”

Quả thực thật giống như hồ ly, bắt được con mồi sau đó giấu đi.

Trần Tam Lang gật gật đầu, Hứa Thiên Tứ ngây người một lát, rồi mới buồn bực nói, “Người so với ta càng giống hồ ly hơn.”

Trong mắt Trần Tam Lang lúc này mới thật sự có ý cười, Hứa Thiên Tứ cũng không biết vì sao, nhưng hấn đột nhiên rất muốn hỏi người này, hỏi y có còn ghi hận việc kia không, nhưng khi lời nói đã đến bên miệng, hấn lại sợ hãi, ho khan nửa ngày, lời nói ra lại là, “Trần Tam Lang, trước kia người đã từng gặp mẫu hồ ly trong núi chưa?”

Trần Tam Lang có chút khó hiểu nhìn hấn, chậm rãi lắc đầu.

Hứa Thiên Tứ cười hắc hắc, liền nói về sự tích đám mẫu hồ ly với y.

Nói có một lần có một mẫu hồ ly coi trọng người đọc sách, nửa đêm đi giặt quần áo cho thư sinh kia, kết quả vụng về hậu đậu thế nào, giặt rách cả bộ xiêm y đáng giá nhất của người đó.

Trần Tam Lang nhìn hấn, ý vị thâm trường gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ thấy ánh mắt này của y, trong lòng liền sợ hãi, cẩn thận nghĩ lại, không đúng, sao ta có thể kể cho hấn loại chuyện này, hấn nhất định sẽ cảm thấy loài hồ ly chúng ta đều thật ngu ngốc.

Hứa Thiên Tứ nghĩ đến đây, liền ho khan hai tiếng, nghĩ phải nói cho người biết sự lợi hại của hồ tộc nhà ta, liền nói, “Ta kể cho người một chút về Thiên Hương tỷ, ở chỗ chúng ta nàng được coi như mẫu hồ ly cao thâm khó lường, thông minh xinh đẹp, người có biết nàng tổng cộng đã xuất giá bao nhiêu lần không?”

Hứa Thiên Tứ cười hắc hắc, giơ lên hai chân trước, hoa hoa chân với Trần Tam Lang, rồi mới đắc ý vô cùng nói, “Nàng rất lợi hại đó! Trong phạm vi trăm dặm nàng là mẫu hồ ly số một số hai, bao kẻ đi cầu cứu công muốn lấy được Thiên Hương tỷ một lần!”

Trần Tam Lang tựa hồ bị móng vuốt không ngừng vung của hấn dọa, ho khan hai tiếng, rồi rót trà uống.

Hứa Thiên Tứ càng hoa chân múa tay vui sướng, hứng trí bừng bừng tiếp tục nói, “Có lần nàng tắm giữa sông, bị một kẻ đồn củi nhìn thấy, người đó cũng thật ngốc, dám không để ý chết sống muốn cưỡng bức Thiên Hương tỷ. Hắc hắc, hấn đâu hiểu được sự lợi hại của Thiên Hương tỷ, kết quả mới qua một lần đã chỉ còn thừa lại bộ bạch cốt bên sông.”

Trần Tam Lang sững sờ, chén trà đã rỗng trên tay cũng không buông xuống, chỉ cứng đờ nhìn hấn.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ! một tiếng, hận không thể cắn đứt lưỡi mình, thảm lắm bản thân, sao càng lúc càng không nói ra chỗ hảo của hồ ly thể này?

Hứa Thiên Tứ vội vàng giải thích với Trần Tam Lang, “Hắn nổi sắc tâm, không thể trách Thiên Hương tử vì lấy mạng hắn. Lần đó ta đem hết nguyên khí cho người, người sẽ sống lâu hơn bất kì thôn dân nào, người không cần sợ hãi!”

Kỳ thật Hứa Thiên Tứ cũng không biết có đúng vậy không, nhưng hắn nhất thời nóng vội, sợ Trần Tam Lang đổi hẳn lại sinh khúc mắc, nhất thời không nghĩ đã nói ra miệng.

Sắc mặt Trần Tam Lang rất khó xem, chiếc đũa trong tay “ba” một tiếng rơi trên bàn, tim Hứa Thiên Tứ bị dọa nhảy dựng, không tự chủ lui vài bước.

Trần Tam Lang nhìn hắn như vậy, nhin nhẩn, chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng lại cầm đũa lên, vừa muốn tiếp tục ăn cơm, Hứa Thiên Tứ lại đang rầu rĩ, nhất thời không nhìn được, cũng rất ủy khuất nói, “Ta không phải cố ý, người không cần tức giận.”

Không nói còn tốt hơn, Trần Tam Lang liền cả cơm còn lại trong bát cũng không ăn, mặt âm trầm trực tiếp thu dọn bát đũa, chỉ chỉ cửa cho hắn, rồi mới bỏ đi bỏ hắn một mình ngồi cạnh bàn.

Tim Hứa Thiên Tứ như rớt xuống, cảm thấy giống như đột nhiên bị người dùng chú thi thuật đông cứng, cả người đều không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Tam Lang đưa lưng về phía hắn đóng cửa lại.

Thế này mới thực là họa từ miệng mà ra, nếu hắn không nhắc tới việc đó, hẳn Trần Tam Lang còn có thể tiếp tục nghe hắn kể chuyện xấu của đám mẫu hồ ly, đôi lúc cười cười.

Điểm chết người là, hắn cứ nhiên nói sai hai lần liền.

Hứa Thiên Tứ quả thật không biết nên làm sao, hắn ngơ ngác nhìn chỗ Trần Tam Lang vừa ngồi, đột nhiên rất muốn hung hăng cắn mình một ngụm cho hết giận.

Hứa Thiên Tứ không biết mình có nên đuổi theo y không, hay là cứ thế về núi.

Hắn ngồi cạnh bàn suy nghĩ nửa ngày, lại vẫn do dự.

Nếu cứ như vậy trở về, hẳn thật sự không cam lòng, nhưng bảo hắn lại mặt dày đi tìm Trần Tam Lang, hắn lại cảm thấy sợ hãi.

Không phải hắn sợ Trần Tam Lang muốn mạng hắn, mà là sợ người này giận hắn.

Hứa Thiên Tứ chưa từng sợ hãi điều gì như thế, cứ nhớ đến vẻ mặt của Trần Tam Lang khi vui mừng là tìm hắn như bị ai đánh cho một quyền, không thể nổi giận với y.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ rất khó chịu, nói với chính mình, ta đi tìm một chút, nếu không tìm thấy ta sẽ quay về.

Hứa Thiên Tứ tìm nửa ngày, không thu hoạch được gì, cuối cùng mới nghĩ mình chưa đi qua tầm phòng, liền do do dự dự lần mò đi vào.

Quả nhiên, Trần Tam Lang đang ngồi trong tầm phòng, ngăn người nhìn tầm sàng, con chó vàng đang dựa vào chân Trần Tam, đầu gối trên chân trước, mắt nhắm lại.

Hứa Thiên Tứ đột nhiên cảm thấy khó mà bước vào, liền lên tiếng, “Có phải người đã rất hận ta?”

Trần Tam Lang quay đầu, vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, hoàng cầu cũng mở mắt nhìn hắn, còn vui vẻ vẫy đuôi.

Hứa Thiên Tứ không biết người này cảm thấy kỳ quái vì hắn đến đây, hay cảm thấy kỳ quái với câu hỏi của hắn.

Hứa Thiên Tứ chờ đợi nhìn người trước mắt.

Trần Tam Lang nhìn hắn một hồi rồi chậm rãi lắc đầu, hắn do dự một chút, rồi mới nhỏ giọng hỏi, “Vậy, người còn giận ta không?”

Trần Tam Lang nửa ngày không nhúc nhích, tim Hứa Thiên Tứ trầm xuống, cảm thấy thật sợ hãi.

Trần Tam Lang nhìn hắn chăm chú, đột nhiên nâng tay lên chỉ vào miệng mình, rồi mới lắc lắc tay, Hứa Thiên Tứ nhìn cái hiểu cái không, liền thử nói, “Người, người không thể nói chuyện?”

Hứa Thiên Tứ trong lòng nói, ta đã sớm biết rồi mà?

Trần Tam Lang gật đầu, rồi giơ 9 ngón tay, xong lại chỉ chỉ miệng mình, gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ suy nghĩ nửa ngày không hiểu được, nhưng đột nhiên nhớ tới việc mình từng nghe về y, liền bình tĩnh đại ngộ nói, “Khi người 9 tuổi vẫn còn có thể nói chuyện?”

Trần Tam Lang gật đầu, vươn một bàn tay, đặt trên ngực mình, lại đưa ra một bàn tay khác, cũng đặt trên ngực, cuối cùng hai tay cùng chung một chỗ, duỗi ra trước mắt.

Hứa Thiên Tứ xem không hiểu lắm, hai tay cùng một chỗ là ý gì? Hắn suy nghĩ, rồi nhớ tới lời lão bà bà nói, trong lòng buồn bã, không vui nói, “Người muốn bảo về người và lão bà?”

Trần Tam Lang kỳ quái nhìn hắn, nghĩ một chút, rồi giơ tay lên, lắc lắc tay, rồi đặt tay lên chân.

Ánh mắt Hứa Thiên Tứ nhìn theo tay Trần Tam Lang, nói, “ Tay..... Chân, a, tay chân? Nữ tử kia, nàng, nàng là muội muội của người?”

Trần Tam Lang gật gật đầu, Hứa Thiên Tứ cuối cùng mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặt mày hớn hở chạy qua nói, “Thì ra là như vậy.”

Trần Tam Lang đặt hai tay cùng một chỗ, một cái vươn đi, một cái chỉ chỉ chính mình, rồi mới ho khan hai tiếng. Tay vươn đi khi trở về làm ra tư thế đếm tiền, rồi mới lại chỉ chỉ yết hầu của mình.

Hứa Thiên Tứ giật mình, nói, “Người..... Trong nhà vì chữa bệnh cho người, đã bán nàng cho Tôn gia thiếu gia kia?”

Trần Tam Lang lắc đầu, lại gật đầu, rồi mới chỉ hắn, khoát tay áo, lại dùng sức chỉ chính mình, tay nắm rất chặt tự dấn vào ngực.

Hứa Thiên Tứ lúc này là thật không hiểu được, chỉ biết ngây ngốc lắc đầu, Trần Tam Lang nhìn hắn hồi lâu, không tiếng động thở dài, vươn tay ra sờ sờ đầu hắn.

Hứa Thiên Tứ thật cẩn thận hỏi, “ Có phải người không giận ta?”

Trần Tam Lang gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ hoan hô nhảy nhót đi đến bên người Trần Tam Lang, nói, “Thật tốt quá, ta cuối cùng có thể yên tâm.”

Trần Tam Lang nghi hoặc nhìn hắn, Hứa Thiên Tứ ngượng ngùng nói, “Ta phải trở về.”

Trần Tam Lang tựa hồ cũng không để ý, chỉ gật đầu.

“ Ta..... lần tiếp theo ta đi ra, không biết là lúc nào. Nhưng người trăm vạn lần đừng quên ta,” Hứa Thiên Tứ do dự hồi lâu, cuối cùng nghẹn ra một câu như thế.

Trần Tam Lang không nhịn được nở nụ cười, lại gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ đã giải quyết xong mâu thuẫn với Trần Tam Lang, trong lòng tự nhiên cực kì vui mừng, trên đường về động mặt đều mang nét cười ngây ngô.

Thiên Quan nhìn thấy hắn từ xa, miệng kêu ca ca người lao tới, Hứa Thiên Tứ trong lòng cao hứng, cũng không để ý, mặc cho Thiên Quan nhảy bổ lên ôm lấy mình, hỏi, “ Tiểu cữu đâu?”

Thiên Quan thân mật cọ cọ lông mao trên bụng hắn, đáp, “Bị cữu công đuổi ra ngoài.”

Hứa Thiên Tứ choáng váng, nửa ngày sau mới hồi thần, hỏi, “Thật ra có chuyện gì?”

Thiên Quan còn đang cọ đến cọ đi bụng hắn, bộ dáng như thực thoải mái, đâu để ý nói chuyện với hắn, Hứa Thiên Tứ nổi giận, một ngụm cắn gáy Thiên Quan, nhưng cũng không dùng nhiều lực.

Hứa Thiên Tứ thật không rõ, Thiên Quan biết rõ hắn không phải mẫu hồ ly, càng không phải là mẫu thân của y, tại sao y lại luôn thích cọ hắn.

Thiên Quan co người thành một đoàn, méu máo ủy khuất nói, “Sao ta biết được a?”

Hứa Thiên Tứ lo lắng, sợ vì chuyện của mình mà tiểu cữu gặp phiền toái, nghĩ muốn đi tìm cữu công.

Thiên Quan cuống quýt kéo hắn lại, nói, “Tiểu cữu bảo ta chờ người, còn nói nếu gặp người thì bảo người đi tìm Thiên Hương tỷ tỷ, trăm vạn lần đừng trở về.”

Hứa Thiên Tứ không hiểu hỏi lại, “Hắn thật sự nói với người như thế?”

Thiên Quan dùng sức gật đầu.

Hứa Thiên Tứ suy nghĩ một chút, lại lắc đầu nói, “Ta muốn đi gặp cữu công, người quay về hang đi.”

Thiên Quan sợ không nhẹ, khóc nức nở túm chặt hắn nói, “Ca ca, người nhất định không được đi a, nếu cữu công cũng đuổi người đi thì ta làm sao bây giờ?”

Trong lòng Hứa Thiên Tứ cũng là một trận bồn chồn, nhưng dù hắn sợ hãi thì cũng biết việc đã kéo dài đến bây giờ rồi, còn lẩn tránh nữa sẽ rất không ổn, nếu cữu công thật muốn đuổi hắn đi, thì hắn cùng lắm sẽ lại chạy tới bám lấy Trần Tam Lang.

Hắn nhìn Thiên Quan nói, “Đừng sợ, đợi ca ca, chỉ một lát ta sẽ đi ra, vạn nhất nếu ta lại bị giam thì người nhớ mang đồ ăn ngon cho ta.”

Nói xong liền hít một hơi, đi vào trong động cữu công. Thiên Quan đứng sau hắn khóc sụt sùi, hắn nghe thấy mà toàn thân náo nức, lông mao xệch hết lên.

Không ngờ cữu công lão nhân gia lại không nói đến sai lầm của hắn, ngược lại còn cười nói với hắn, “Thiên Tứ, người bộ dạng này dường như còn ngoan ngoãn hơn hồi trước.”

Hứa Thiên Tứ không ngờ y nói vậy, không biết trong bụng lão nhân gia nghĩ gì, nhỏ giọng đáp, “Ta cũng..... đã lớn.”

Cữu công nga một tiếng, sờ sờ râu, nói, “Vậy Trần gia Tam Lang kia có ý gì?”

Hứa Thiên Tứ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toát hết ra, không biết lão nhân gia thật ra biết bao nhiêu, liền cứng rắn đáp, “Hắn là người tốt, nói không hận ta, cũng không ghét bỏ ta. Ta thật có lỗi với hắn, cữu công ngài muốn ta bồi đáp thế nào ta đều sẽ nghe, quyết không hai lời.”

Cữu công gật gật đầu, lại hỏi hắn, “Người biết sai là tốt rồi, chuyện này lát nữa nói sau, ta hỏi người trước, người có ổn không?”

Hứa Thiên Tứ có chút không hiểu, hỏi ngược lại, “Sao ta có thể không ổn?”

Cữu công hỏi hắn, “Có phải người không hóa được nhân thân không?”

Hứa Thiên Tứ càng chột dạ, biết là không giấu diếm được, liền gật đầu.

Cữu công thâm thở dài, nói, “Chính người chỉ có nửa chén nước, cố tình còn muốn thể hiện, dám đưa hết nửa chén cho người ta, người có biết thỉnh thần dễ tiễn thần khó không? Người chia mạng mình cho hắn, muốn lấy lại gần như không thể.”

Hứa Thiên Tứ “a” một tiếng, hồ hồ nhìn cữu công nói, “Lúc đó hắn sắp chết, ta không có cách khác a. Dù sao ta đã nợ hắn một mạng, coi như trả lại thôi, cũng không có gì không tốt a?”

Cữu công sờ đầu hắn, có chút cảm khái, nói, “Thiên Tứ, ta hỏi người, hồ ly bình thường có thể sống bao lâu?”

Lúc này Hứa Thiên Tứ mới hiểu được, nguyên lai ý của cữu công là, nếu không biến được thành người, thì hắn cũng không khác gì những con hồ ly bình thường. Hắn không ngờ lời mình đã nói với Trần Tam Lang sẽ thành sự thực.

Hắn ngẩng người nửa ngày, liền hỏi, “Ta đây..... Ta còn có thể sống bao lâu?”

Cữu công nở nụ cười nói, “Đừng sợ, ta lấy một nửa mệnh của tiểu cữu luôn quây phá kia cho người.”

Hứa Thiên Tứ hoảng hốt lắc đầu, liên tục nói, “Ta không cần!”

Điều này sao có thể?!

Cửu công an ủi hần nói, “Đừng lo lắng, hần cũng không yếu ớt kém cỏi như người, ta lấy nửa tính mạng của hần cũng không chỉ vì người, còn vì muốn trị tật xấu hay trừ hoa ghẹo nguyệt của hần.”

Hứa Thiên Tứ không nhịn được “di” một tiếng, cửu công ho khan, nói, “Lần này ít nhất cũng khiến hần thành thật được vài chục năm.”

Lão nhân gia nói trong lòng, trong núi có nhiều mẫu hồ ly như thế, sao người còn câu tam đáp tứ bên ngoài? Hại ta bị người mắng, lần này khiến người không biến nổi thành người, coi người còn dạn dĩ được ai.

Hứa Thiên Tứ thấy lão nhân gia sắc mặt không tốt, cũng không dám trả lời. Cửu công nói xong, liền vươn tay đến, vỗ nhẹ lên đầu hần, Hứa Thiên Tứ cảm thấy một dòng nhiệt lưu chạy từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, toàn thân ấm áp, so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Lão nhân gia vừa lòng gật đầu, nói, “Người vận khí hảo,” thấy hần an toàn, lại nghiêm mặt giáo huấn hần, “Sau này không được tái phạm nữa.”

Hứa Thiên Tứ vẫn còn ngây ngô chưa hiểu gì, nghe cửu công nói liền cuống quýt gật đầu, gật xong liền không nhịn được nghĩ, xong rồi, lần này làm sao bây giờ? Hần không biết tại sao tiểu cửu bị đuổi đi, cũng không dám hỏi. Nghe lời Thiên Quan nói, hình như tiểu cửu bị dọa không nhẹ, cửu công lần này có vẻ thật sự nặng tay.

Cửu công lấy nửa cái mạng của tiểu cửu cho mình, không biết tiểu cửu bây giờ thế nào, đã không thể về núi, y có thể chạy đi đâu?

Trong lòng hần nghĩ về tiểu cửu, cảm thấy ảo não phi thường, tự trách bản thân đã làm phiền người khác, lại sợ lỡ tiểu cửu không về được thì sao, càng nghĩ càng hoảng sợ.

Lão nhân gia trong lòng lại nghĩ, đứa nhỏ này cũng quá hồ đồ, chưa biết rõ tác dụng mà còn dám niệm chú, niệm một thì thôi nhưng lại niệm mấy chú liền. Lại nghĩ tiếp, hài tử này chỉ cứu người cũng cứu bằng cách ngu ngốc như vậy, làm ra chuyện đại sự ấy, ai, thật sự là đáng giận, bảo ta làm sao có thể yên tâm.....

Mắt thấy Hứa Thiên Tứ vẫn là bộ dáng mơ mơ màng màng, lão nhân gia liền thở dài, còn nói, “Người hảo hảo ở cạnh Trần gia Tam Lang bồi tội, cũng trông chừng hần một chút. Ta đã tính toán, lần trước hần gặp chuyện không may không phải vì cường đạo tầm thường, mà là có người sai sử.”

Hứa Thiên Tứ nguyên bản còn đang buồn rầu chuyện tiểu cửu, vừa nghe lời này liền khẩn trương không thôi hỏi, “Tam Lang tốt như vậy, người nào muốn hại hần?”

Lão nhân gia nghiêm mặt nói, “Nếu ta tính hết ra được thì lần trước cũng sẽ không bảo người đi cứu người.”

Hứa Thiên Tứ lập tức chột dạ ngậm miệng.

Hứa Thiên Tứ không nghĩ xem, năng lực nhìn thấy trước năm trăm năm sau, lại thấy được năm trăm năm trước là bản lĩnh chỉ các tiên nhân cực lợi hại mới có. Cửu công hần dù rất giỏi thì bất quá cũng chỉ là lão hồ ly thành tinh thôi.

Lão nhân gia căn dặn một hồi rồi mới thả hần rời động, Hứa Thiên Tứ thành thành thật thật ngoan ngoãn đi, đến chỗ cửu công không nhìn thấy liền chạy, mặc kệ Thiên Quan, vứt chuyện tiểu cửu ra sau đầu, nhanh chân lao về thôn, hận không thể lập tức nhìn thấy Trần Tam Lang.

Lời cửu công nói còn vang lên bên tai Hứa Thiên Tứ, khiến tim hần nhảy dựng lên tận cổ họng. Việc trong rừng lần trước thật sự dọa sợ hần, Hứa Thiên Tứ vừa nhớ đến việc đó liền cảm thấy kinh hoảng, thậm chí muốn nhanh gặp Trần Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ vụng trộm đột nhập vào nhà Trần Tam Lang. Trần Tam Lang quả nhiên còn trong tầm phòng. Tầm đã sắp kết kén, nên Trần Tam Lang không cần vất vả uy tầm ăn, tự nhiên cũng không bận rộn như trước. Hứa Thiên Tứ thấy Trần Tam Lang đang ngồi ở góc sáng trong tầm phòng, cẩn thận nghiên cứu con tầm hoang hần mang về.

Hần còn chưa nhìn thấy con chó, con chó kia đã nhìn thấy hần trước, liền vui mừng vẫy đuôi chạy tới hướng hần, trong lòng Hứa Thiên Tứ vẫn không kìm được sợ hãi, giờ móng vuốt nói, “Người đừng lại đây.”

Trần Tam Lang nghe được giọng nói, quay đầu thấy là hấn, có chút kinh ngạc, Hứa Thiên Tứ mặc kệ con chó kia, liền trông mong nhìn Trần Tam Lang, nhỏ giọng nói, “Ta không về được.”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, thả đồ trong tay xuống, đi tới chỗ hấn.

Hứa Thiên Tứ tim đập bùm bùm, tuy lời hấn nói được cũng không giả, nhưng dấu sao vẫn cảm thấy chột dạ, nói xong cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Trần Tam Lang, nhưng lại không nhịn được lén xem.

7. Chương 7

Trần Tam Lang ngồi xuống, nhìn vào mắt hấn, ôn nhu sờ sờ đầu hấn.

Tim Hứa Thiên Tứ càng đập mạnh, quả thực như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Trần Tam Lang ra dấu với hấn, hỏi hấn có muốn ăn gì không, mắt Hứa Thiên Tứ nóng lên, liền vươn hai chân trước, ôm chặt lấy cánh tay Trần Tam Lang, nói, “Tam Lang, người đối ta thật tốt.”

Trần Tam Lang cười, đứng dậy, bước ra khỏi tầm phòng. Con chó vàng vẫy đuôi theo sau, quay đầu nhìn Trần Tam Lang, đi hai bước, lại quay đầu nhìn hấn. Hứa Thiên Tứ a một tiếng, cuống quýt đi theo, lại vẫn cẩn thận dùng khóe mắt chú ý con chó vàng kia.

Trần Tam Lang cầm hai quả trứng cho hấn, xem ra y đã nấu xong từ trước, nay chỉ cần đun lại một chút cho nóng, Hứa Thiên Tứ do dự, hấn không biết mình có nên biến ra nhân thân để ăn không, Trần Tam Lang thấy hấn không cử động, nghĩ rằng hấn khó tự ăn, liền chậm rãi bóc một quả trứng, sạch vỏ rồi đưa cho hấn.

Khi đun trứng gà hấn y đã thả thêm chút đường, trứng gà mềm, nộn nộn, còn mang chút vị ngọt, Hứa Thiên Tứ tham ăn ăn hết, không phát hiện Trần Tam Lang từ lúc nào đã bóc xong vỏ một quả khác, đưa đến trước mặt hấn.

Hứa Thiên Tứ không nhịn được nhìn Trần Tam Lang, y nấu trứng gà ăn quá ngon, hấn còn muốn ăn nữa, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, liền bắt đầu do dự, nhỏ giọng hỏi, “Tam Lang, sao người luôn cho ta ăn ngon như thế?”

Trần Tam Lang nhìn hấn một cái, tựa hồ kỳ quái hấn vì sao không ăn, ngược lại nói nhiều như thế, Hứa Thiên Tứ bị Trần Tam Lang nhìn đến phát sợ, lại nghĩ tới lời lần trước nghe người kia nói, liền lắp bắp nói thêm, “Tam Lang, có phải người cảm thấy ta... Khụ, có phải người cảm thấy hồ ly gầy rất khó coi?”

Trần Tam Lang sững sốt, nhìn hấn rồi đột nhiên phá lên cười, cười xong rồi liền đứng lên, bẻ quả trứng gà đã bóc hảo ra làm đôi, chính mình ăn một nửa, còn một nửa ụy con chó kia.

Hứa Thiên Tứ ai oán kêu một tiếng, không cam lòng trừng Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang mỉm cười gật đầu, rửa sạch tay, lại cúi xuống ôm hấn lên, Hứa Thiên Tứ mặt khóc tang, hỏi, “Sao người cứ ôm ta?”

Trần Tam Lang nghiêng đầu, híp mắt nhìn hấn, Hứa Thiên Tứ liền cảm thấy lông mao cả người đều dựng hết lên, hấn rung mình một cái, rồi liền ho khan hai tiếng, nói, “Người thả ta xuống dưới, ta đi theo người.”

Trần Tam Lang thả hấn xuống, rất nhẹ sờ đầu hấn, dẫn hấn đi căn phòng hấn và Thiên Quan từng nghỉ lại. Hứa Thiên Tứ biết người này muốn mình nghỉ ở đây, hấn do dự không biết có nên nói lại lời của cữu công cho y nghe không, nhưng khi nhìn thấy Trần Tam Lang mặt mang ý cười, lời sắp ra miệng lại biến thành, “Tam Lang, ta ngủ bên giường người được không?”

Trần Tam Lang hơi sững sốt, Hứa Thiên Tứ sợ người này lắc đầu, liền nhanh nói, “Ta có thể đề phòng kẻ cướp, còn có thể giúp người giữ ấm, cái đuôi của ta rất ấm áp, không tin người sờ sờ, “vừa nói, vừa dùng móng vuốt nín nín tay Trần Tam Lang, cái đuôi nhẹ nhàng cọ trên mu bàn tay Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang nhìn hấn một hồi, sờ sờ đầu hấn, Hứa Thiên Tứ lại trông mong nhìn Trần Tam Lang, nói, “Ta kể cho người, khụ, việc buồn cười của đệ đệ ta, thật sự rất hay!”

Hắn không dám nói về đám mẩu hồ ly nữa, một lần kia đã đủ để hắn ăn không tiêu, đâu còn dám nói lần thứ hai.

Trần Tam Lang nghe xong lời hắn nói, cuối cùng không nhịn được cười lên, Hứa Thiên Tứ nhẹ vẩy đuôi, Trần Tam Lang cười chỉ hướng tầm phòng, ra dấu, rồi lại chỉ chính mình, lại chỉ chỉ giường, rồi lắc lắc đầu.

Hứa Thiên Tứ nói, “Người còn muốn làm việc? Người chưa buồn ngủ?”

Trần Tam Lang gật gật đầu, Hứa Thiên Tứ hơi thất vọng, liền nha một tiếng, khi Trần Tam Lang đứng dậy sắp đi, Hứa Thiên Tứ đột nhiên hỏi, “Tam Lang, có phải người đắc tội ai không?”

Trần Tam Lang quay đầu nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu, chỉ chỉ hắn, rồi chỉ chỉ chính mình, sau đó lắc lắc tay, rồi mới xoay người rời đi.

Hứa Thiên Tứ không hiểu được ý của Trần Tam Lang, Trần Tam Lang muốn nói người đừng lo lắng cho ta, hay là người đừng động vào ta?

Trong lòng Hứa Thiên Tứ lại ảm ảm biết, sự tình khẳng định không đơn giản như Trần Tam Lang nói. Lần trong rừng ấy, trên sọt của Trần Tam Lang đều là vết máu, có thể tưởng tượng người xuống tay có bao nhiêu ngoan độc, sợ cả việc giả làm đạo phỉ già cũng chẳng làm, trực tiếp xuống tay. Vết đao trên ngực Trần Tam Lang đã sâu như vậy, lại còn kéo y đến xa đường mòn như thế.

Người ra tay rõ ràng không muốn lưu một tia đường sống cho Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ cau mày nghĩ, Trần Tam Lang chỉ là một người dưỡng tằm, nếu không làm gì sai, sao sẽ gặp họa sát thân như vậy?

Hắn càng nghĩ càng đau đầu, tiếng cửa đột nhiên vang lên rất nhỏ, Hứa Thiên Tứ cảnh giác nhảy xuống giường, cửa đã bị đẩy ra, một con hồ ly đang thở dốc chui từ khe cửa vào, Hứa Thiên Tứ há to miệng, không tự chủ được kêu lên, “Tiểu cừu.”

Con hồ ly thở gấp bộ dáng chật vật không chịu nổi, thấy được hắn, cuối cùng mới có vẻ an tâm, hỏi, “Thiên Tứ, người không sao a?”

Hứa Thiên Tứ đi đến gần, đỏ mặt, không vui nói, “ Tam Lang hắn đối ta tốt lắm.”

Hồ ly không kiên nhẫn nhướn mắt, nói, “ Ta nói về tên dưỡng tằm kia đâu? Ta hỏi về vị lão nhân gia không ai dám đắc tội trong nhà chúng ta kia!”

Hứa Thiên Tứ mặt nóng như bị lửa thiêu, cẩn thận liếc mắt nhìn tiểu cừu, nhỏ giọng nói, “Không..... Không sao.”

Hồ ly bước tới, cẩn thận quan sát hắn, nhìn trên dưới nửa ngày, nói thầm, “Khí sắc đã tốt hơn rất nhiều...”

Vừa nói chuyện vừa duỗi móng vuốt ra ấn bụng của hắn, Hứa Thiên Tứ không nhịn được ai u một tiếng, hồ ly kia hồ nghi nhìn hắn, nói, “ Khí của người sao vậy.....”

Hứa Thiên Tứ không dám nhìn người kia, buồn bực cúi đầu, nói, “Cừu công nói người luôn trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, muốn trị tật xấu của người, cho nên đã đem nửa cái mạng của người cho ta.....”

Hồ ly không nghe còn đỡ, vừa nghe liền tức giận đến thiếu chút nữa ngã xuống, liền thanh hỏi ngược lại, “Người nói đùa gì vậy? Chỉ vì việc đó? Thật sự vì việc đó? Không phải vì ta không trông coi người kĩ a?”

Hứa Thiên Tứ gật gật đầu, rồi mới dùng cái đuôi che khuất đầu, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu cừu, cừu công nói đã cho liền không lấy về được, là thật sao?”

Hồ ly lập tức mắng to nói, “Vô nghĩa, đương nhiên không trả lại được, người tưởng cho mượn quần áo à? Muốn đòi là đòi được ngay sao?”

Hứa Thiên Tứ cũng rất khó chịu, nghĩ, rõ ràng ta đã nói không cần, nhưng hắn đột nhiên đưa tay đến, ta đâu chạy được a.

Liền ủy ủy khuất khuất nói, “Ta xin lỗi, nay hại người không hóa được nhân thân, không thể trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Hồ ly tức giận muốn chết, sống lâu như thế, đã từng thấy người khác chịu tội, còn bản thân mình chưa từng chịu tội thế này, liền chán nản không muốn tốn hơi thừa lời làm gì, dẫu sao việc đã làm rồi, đầu Hứa Thiên Tứ cúi càng thấp, bộ dáng thực uể oải. Hồ ly nhìn Hứa Thiên Tứ, im lặng một lúc, đột nhiên cảm thấy thật nhụt chí, trong lòng hung hăng thở dài một cái, cuối cùng phần nộ nói, “Quên đi, nước phù sa bắt lưu ngoại nhân điền, cho người còn hơn cho đám Thiên Quan Thiên Hương.”

Hứa Thiên Tứ vụng trộm liếc mắt nhìn tiểu cữu, nói, “Tiểu cữu, ta có việc muốn hỏi người một chút.”

Hồ ly nhìn qua, tức giận nói, “Nói đi!”

Hứa Thiên Tứ tiến đến gần, nói với tiểu cữu tình cảnh gặp nạn trong rừng ngày đó và lời cữu công nói, sau đó mới hỏi, “Tam Lang nói hán không đắc tội ai, nhưng hán chỉ lo đường tằm, nếu không đắc tội ai, sao sẽ gặp phải tai họa như vậy?”

Hồ ly nhìn chằm chằm hán, nhìn đến hán không được tự nhiên, cái đuôi cũng không dám cử động, cả người cứng ngắc như tảng đá. Tiểu cữu nhìn thẳng vào mắt hán, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói, ““Tam Lang”? Thiên Tứ, người gọi thật sự thân thiết a?”

Hứa Thiên Tứ ngây người một chút, áp ứng nói, “Y tốt lắm.....”

Hồ ly âm thầm thở dài nghĩ, trên đời này nữ nhân tốt rất nhiều, người lại cố tình cùng một nam nhân dây dưa không rõ. Lại nghĩ tiếp, họ Trần này cũng thật xui xẻo, người mơ hồ cường bạo hán chưa tính, nhưng người lại còn âm hồn không tiêu tan, mỗi ngày cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt người ta, ai, này thật sự là...

Hồ ly ho khan hai tiếng, nói, “Chắc hán không lừa người, lúc trước ta đã hỏi thăm qua, Trần gia Tam Lang này thật sự là người tốt, cũng không gây chuyện sinh sự. Có lẽ là cữu gia (thù oán liên quan đến gia đình), người hỏi lại hán xem?”

Hứa Thiên Tứ đi một tiếng, nói, “Tam Lang hán có một muội muội!”

Nói xong, liền nói lại việc lần trước hán nghe lão bà bà kể cho tiểu cữu, rồi nói, “Tam Lang trước đây sinh bệnh, gia đình vì muốn chữa bệnh cho hán nên đã bán muội muội hán cho Tôn gia.”

Tiểu cữu trầm ngâm một lúc lâu, nói, “Ta sẽ thăm dò việc này, người cũng dò hỏi hán một chút.”

Hứa Thiên Tứ gật gật đầu, lại hỏi, “Tiểu cữu, bây giờ người đang ở đâu?”

Tiểu cữu vừa nghe lời này liền đánh mặt mắng hán, “Người hỏi việc này làm gì?”

Hứa Thiên Tứ trừng mắt nói, “Để trông chừng người đó.”

Tiểu cữu nhất thời cứng đờ, nửa ngày sau mới nói, “Người đừng đến tìm ta, hảo hảo trông chừng y đi, đừng gây thêm chuyện nữa. Ta cũng không thể bảo hộ người cả đời được.”

Hứa Thiên Tứ dùng sức gật đầu, tiểu cữu lại như ảo thuật xuất ra một bao giấy, đưa cho hán, nói, “Đây là buồn ngủ phấn, thổi vào mặt ai sẽ khiến người đó buồn ngủ.”

Hứa Thiên Tứ nhận, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, liền vụng trộm nhìn tiểu cữu, do do dự dự hỏi, “Người có đúng là hai bên tình nguyện với cô nương nhà người ta không?”

Tiểu cữu bất ngờ, rồi đột nhiên vươn móng vuốt hung hăng đánh hán, tức giận nói, “Vô nghĩa, ta anh tuấn tiêu sái ôn nhu sẵn sốc như thế, cô nương nào không thích ta? Nhưng người tưởng đám hạ nhân đều bị điếc sao! Đường nhiên phải dùng chút thủ đoạn mới gặp người ta hò hẹn được!”

Hứa Thiên Tứ không tình nguyện nha một tiếng, nói, “Ta biết rồi,” hán cẩn thận cất bọc giấy kia xong, rồi mới lại nhỏ giọng than thở, “Nhưng người đối ta chẳng ôn nhu tí nào.”

Tiểu cữu liếc mắt nói, “Sao ta phải ôn nhu chăm sóc người? Người là nữ tử sao? Hơn nữa người còn là cháu trai của ta đây, phải mạnh tay mới giáo huấn người được! Hảo hảo trông chừng Tam Lang của người đi, ta đi đây!”

Nói xong, liền lách khe cửa chạy đi, không còn thấy bóng dáng.

Hứa Thiên Tứ hoạt động nửa ngày, thật sự cũng thấy mệt mỏi, liền nhảy lên giường, cuộn người thành một cục, dùng đuôi che mặt, đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, hần mơ hồ nghe thấy có người vào phòng, liền mở mắt ra. Người vào chính là Trần Tam Lang, y có vẻ mệt mỏi, Hứa Thiên Tứ mơ màng hỏi, “Giờ nào rồi?”

Trần Tam Lang nhìn hần một lúc rồi ngồi xuống giường, Hứa Thiên Tứ trong lòng kỳ quái, cũng mở to mắt cố gắng nhìn Trần Tam Lang, Trần Tam Lang mỉm cười, lấy thứ gì từ sau lưng đưa đến trước mặt hần.

Thì ra là một tấm vỏ cây, trên vỏ cây dính đầy những quả trứng rất nhỏ, Hứa Thiên Tứ từng sờ một lúc, đột nhiên hiểu được, nói, “Là trứng của tầm hoang?”

Trần Tam Lang gật đầu, cẩn thận thu nó lại, Hứa Thiên Tứ nhìn Trần Tam Lang. Người này chỉ vì trứng tầm mà không ngủ không nghỉ, thật ra y muốn gì? Hần biết Trần Tam Lang không ham tiền, cũng không có lòng tham, vất vả như thế cũng chỉ vì muốn chuộc lại muội muội bên nhà Trương gia.

Hứa Thiên Tứ đột nhiên nói, “ Tam Lang, nếu người muốn bạc thì chỉ cần nói với ta là được.”

Trần Tam Lang nhú mày, lắc đầu với hần, rồi mới giấu tấm vỏ cây kia dưới gối, coi như trần báo.

Hứa Thiên Tứ biết mình lại nói sai nữa, liền có chút hối hận.

Trần Tam Lang không cởi áo ngoài, cứ như vậy nằm xuống, Hứa Thiên Tứ không ngờ y thật sự sẽ ngủ lại đây, nhìn cử chỉ của y, trong lòng hần lại cảm thấy khó hiểu. Hần do dự một thoáng, liền nhẹ nhàng lại gần. cái đuôi lông xù quét hai má Trần Tam Lang một chút, Trần Tam Lang thoáng cười, đẩy đuôi của hần ra.

Hứa Thiên Tứ cuối cùng cũng yên lòng, thân mật tiến tới, thuận thế dựa đầu vào lưng Trần Tam Lang, nhắm mắt tiếp tục hội đàm với Chu công. Nhưng lần này cảm giác ngủ thật ngắn, tựa như vừa có chút buồn ngủ đã chợt nghe tiếng gà gáy, Trần Tam Lang thức giấc, nhẹ tay nhẹ chân không đánh động hần, cứ thế ngồi dậy.

Trần Tam Lang đứng lên, lại đi đến tầm phòng.

Sau khi tầm kết kén, chưa nhàn nhã được mấy ngày thì y lại phải chuẩn bị thu tơ. Trần Tam Lang quen việc dễ làm, cả ngày đều ở trong tầm phòng. Hứa Thiên Tứ không rõ vì sao Trần Tam Lang muốn thu tơ nhanh như thế, tầm kết kén đương nhiên sẽ có người Tôn gia đến thu, mà thu đến thu đi vẫn chỉ chừng ấy kén.

Tầm kết kén rồi sẽ nằm yên tại chỗ, đâu có mọc chân, sẽ không chạy loạn, chậm rãi làm không được sao, cần gì phải thu tơ cả đêm cả ngày?

Bất quá khi Trần Tam Lang thu hoạch kén, hần vẫn muốn hỗ trợ, may mà con tầm dính trong kén cũng không khó gỡ, hần cũng không cần hóa ra nhân thân, chỉ cần cẩn thận là làm được. Hần một lòng muốn giúp Trần Tam Lang, làm việc thập phần chuyên chú, đôi lúc Trần Tam Lang dừng việc trong tay, có chút đắm chiêu nhìn hần, hần cũng không tự biết.

Sau khi thu được hết kén, Trần Tam Lang ngồi dưới cửa sổ, bày ra những kén tầm trắng bạch, soi nó dưới ánh sáng. Cuối cùng mới miễn cưỡng lấy được vài cái, đều là kén tốt vừa trắng vừa lớn, tơ kén tinh mịn. Hứa Thiên Tứ nhìn nhìn, dựa vào chân Trần Tam Lang, hồ nghi nói, “Trước kia người cũng bán tầm như thế” hần lại nghĩ, không đúng, rừng dâu kia cũng là của Tôn gia, Tam Lang không cần đi vác lá dâu từ núi xuống à? Nếu thế người này sẽ dưỡng được nhiều tầm hơn, người Tôn gia có biết không?

Trong mắt Trần Tam Lang tràn đầy ý cười, nhưng không trả lời hần, Hứa Thiên Tứ bĩu môi, nằm xuống cạnh mấy cái kén kia, bụng hướng lên trời, lẩn qua lẩn lại, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ lọt vào, vừa vắn rắc trên người hần.

Hứa Thiên Tứ chỉ thấy một mảnh kim quang trước mắt, mà Trần Tam Lang đứng trong phiến kim quang ấy, y đang nhìn hần, hần không thấy rõ vẻ mặt y.

Hứa Thiên Tứ nhắm mắt lại, nhẹ giọng kêu, “ Tam Lang.”

Trần Tam Lang tựa hồ ngừng lại, nhìn hần, Hứa Thiên Tứ được dương quang ấm áp vui vẻ phơi đến cả người nóng lên, không biết tại sao, nhưng hần đột nhiên cảm thấy thập phần ngưng ngùng. Tiếng Hứa

Thiên Tứ nói thật sự nhỏ như muỗi kêu, hỏi, “Tam Lang, ta có thể hóa thành người được không, ta..... Ta có thể biến thành nhân thân tại đây không?”

Chung quanh yên lặng, Hứa Thiên Tứ sợ hãi mở mắt, hẳn biết Tam Lang không thể mở miệng, nhưng hẳn vẫn muốn một câu trả lời. Hắn cố gắng nhìn Trần Tam Lang sau kim quang kia, muốn biết về mặt y thể nào, muốn người này gật đầu một cái, nhẹ cười với hắn.

Vai Trần Tam Lang run lên một chút, đột nhiên cúi thấp đầu xuống, tim Hứa Thiên Tứ rơi mạnh xuống, hẳn cảm thấy cực kì hối hận, cũng không biết vì sao lại cảm thấy thực thương tâm, thương tâm đến mức hẳn không muốn gặp lại người này.

Hứa Thiên Tứ nhanh xoay người sang chỗ khác, không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Hắn dùng tất cả khí lực, thầm muốn nhanh chút rời đi nơi này.

Phía sau truyền đến tiếng rổ kén ngã rầm xuống đất, hẳn không biết có phải tại mình không, nhưng lại giống như không phải, hẳn do dự một chút, muốn quay đầu nhìn, nhưng đã bị người bắt được cái đuôi kéo lên, tim Hứa Thiên Tứ như bị vo thành một cục, hẳn không tìm được nỗi sợ, nước mắt lạch cạch rơi xuống, thật giống như sẽ khóc đến không dứt.

Hắn chưa từng hận mình chỉ là một hồ ly như thế.

Hai mắt nhắm lệ chỉ nhìn được lơ mờ, hẳn nhìn thấy Trần Tam Lang cẩn thận đóng cửa, rồi mới thả hẳn xuống dưới. Về mặt người này thực cổ quái, tựa hồ đang cố nén cười, hẳn bị nắm đuôi, nguyên bản cũng rất sợ hãi, lại còn cảm thấy nhục nhã, Trần Tam Lang vừa thả tay, hẳn liền cử động được, không nhịn được há mồm cắn tay y, nhưng cắn xong lại hối hận không thôi, liền cuống quýt buông lỏng miệng.

Trần Tam Lang bị hắn cắn đau nên nhăn mặt, hình như muốn nổi giận, lại vẫn nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắn, không hề ngừng lại. Nước mắt Hứa Thiên Tứ vẫn rơi không ngừng được, thút thít nức nở nói, “Ta là hồ ly, là hồ tiên! Không phải con chó người nuôi, không cho người sờ ta!”

Trần Tam Lang không nhịn được nở nụ cười, nhưng lập tức lại nghiêm mặt, tay vẫn nhẹ nhàng sờ đầu của hắn, Hứa Thiên Tứ oán hận trừng mắt nhìn y, oán khí rất lớn nói, “Ta nói thật, không được sờ ta nữa, bằng không ta còn muốn cắn người!”

Trần Tam Lang sưng sốt một chút, mím chặt môi, nhưng vẫn thả tay ra.

Tuy chính Hứa Thiên Tứ bảo y đừng sờ, nhưng khi người này thật sự không vuốt ve hắn, hẳn lại cảm thấy thực thất lạc, tựa như trái tim bị vết rỗng.

Trần Tam Lang liếm môi, tựa hồ có chút sầu não, nhưng cuối cùng cũng chỉ lặng yên vô thanh thở dài một hơi.

Nhưng không biết tại sao, tiếng thở dài này lại giống như đánh một quyền thật mạnh vào ngực hắn, làm hắn cảm thấy rất khó chịu.

Cuối cùng Hứa Thiên Tứ không chịu đựng được, mắt nhắm lệ nói với người này, “Người chỉ cần gật đầu, ta sẽ đi, sẽ không đến quán người nữa!”

Nói xong, ngực hắn liền nhói đau, nhưng vẫn không lùi bước nhìn vào mắt Trần Tam Lang.

Cùng lắm thì hàng ngày hắn sẽ trốn sau gốc cây bảo vệ Trần gia, dẫu sao hắn cũng đã từng vồ chuột đồng, đã từng đuổi theo con thỏ, hẳn vẫn có kiên nhẫn năng lực âm thầm đi theo một người.

Đôi mắt Trần Tam Lang sáng lấp lánh kì lạ, rõ ràng hẳn đã nói ra cam kết không có đường lui như thế, vì sao ánh mắt người này vẫn đẹp như thế? Đẹp đến hắn muốn nuốt lại những lời mình vừa thốt ra vào lòng.

Trong đôi mắt đẹp đến khiến hắn đau lòng tràn đầy ý cười, rồi Trần Tam Lang chậm rãi lắc đầu. Hứa Thiên Tứ ngây dại, trong đầu ông ông, chỉ cảm thấy hồ đồ không rõ.

Trần Tam Lang chậm rãi vươn tay đến, ôn nhu sờ hắn, Hứa Thiên Tứ ngơ ngác nhìn y, tùy ý cho y sờ, ngón tay Trần Tam Lang nhẹ nhàng ấn ấn đầu hắn, rồi mới bế hắn đứng lên, ôn nhu vuốt ve hắn.

Hứa Thiên Tứ đột nhiên như giận dữ lớn tiếng nói, “Ta muốn biến thành người!” hắn không biết câu này nói với ai, thật ra là nói với Trần Tam Lang, hay nói với kẻ kì thật không phải con người như hắn.

Trần Tam Lang gật đầu, nhẹ nhàng đặt hắn trên ghế, rồi mới ngồi trước mặt hắn. Hứa Thiên Tứ nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của Trần Tam Lang, đột nhiên run rẩy, cảm thấy mình hình như không đứng vững được. Hắn cẩn thận nhìn Trần Tam Lang, dò hỏi, “Ta có thể biến thành người không?”

Bản chất hắn chỉ là một con hồ ly, nhưng hắn không muốn như vậy, không muốn Trần Tam Lang chỉ nhớ về một con hồ ly, hắn không muốn mình chỉ giống như con hoàng cầu kia trong mắt Trần Tam Lang, không muốn y cảm thấy chỉ cần cho hắn ăn ngon, thỉnh thoảng vuốt ve hắn là đủ.

Hắn không thích như vậy. Trước kia rõ ràng hắn thích điều đó, nay không biết vì sao, sự sùng ái ấy lại làm hắn cảm thấy chán ghét.

Trần Tam Lang lúc này mạnh gật đầu, Hứa Thiên Tứ không rõ, trong lòng sợ hãi, còn có chút cam chịu, cúi thấp đầu uể oải nói, “Nếu người không muốn nhìn thấy ta thì cứ tự đi ra ngoài, ta sẽ không đến gặp người nữa.”

Nói xong liền nhắm mắt, niệm chú, biến ra nhân thân.

Hắn toàn thân căng thẳng, hai tay nắm ghế, tựa như sợ sẽ ngã xuống khỏi ghế, khẩn trương đến choáng váng. Tuy nhắm mắt, nhưng lại giống như vẫn có thể thấy nam tử anh tuấn kia, thấy Trần Tam Lang trong ánh kim quang không thấy rõ mặt. Chỉ là Trần Tam Lang ấy làm hắn thực sợ hãi, sợ hãi đến mức muốn chạy trốn ly khai.

Hồi lâu không nghe được tiếng động, hắn do dự một chút, đầu tiên hé nửa mắt. Trần Tam Lang đang đứng trước mặt hắn, vẻ mặt có chút hoang mang, có chút xa lạ, còn có chút do dự.

Hắn cuống quýt cúi đầu, hắn đang ăn mặc rất chỉnh tề a, không lộ ra gì cả. Hơn nữa, xiêm y này cũng thực hoa mỹ, chắc hắn không sai sót gì, dấu sao bộ lông của hắn trong tộc cũng là số một số hai.

Hứa Thiên Tứ nghi hoặc khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Tam Lang, không nhận được hỏi, “Có phải bộ dạng ta rất khó xem?”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất cổ quái, hắn lo lắng nghĩ, chẳng lẽ đám tiểu cữu Thiên Quan gạt ta?

8. Chương 8

Hắn lại nghĩ, không trách lần đó Tam Lang vừa tỉnh lại liền hận không thể đánh chết ta, có thể không phải vì việc đó? Mà vì bộ dáng của ta khi biến thành người trông rất xấu, dọa đến hắn?

Hứa Thiên Tứ ngây người, lập tức nâng tay lên che mặt, trong lòng hoảng loạn, Trần Tam Lang lại mím môi, tựa hồ đang nín cười, hắn không vui nói, “Đáng ra phải rất đẹp mới đúng, nhất định là ta làm sai chỗ nào rồi!”

Hứa Thiên Tứ tức giận quên hết những việc khác, liền nhảy từ trên ghế xuống, muốn tìm cái gương xem xem.

Trần Tam Lang nhanh kéo hắn lại, đặt hắn trên giường, ý bảo hắn thành thật ngồi xuống, rồi mới đi tìm một bộ đồ, ý bảo muốn hắn thay.

Hứa Thiên Tứ nhìn nhìn bộ quần áo kia, lại nhìn người mình, chợt bừng tỉnh đại ngộ, hỏi, “Người cảm thấy xiêm y của ta quá dày, sợ ta bị nóng phải không?”

Mặt Trần Tam Lang hơi đỏ lên, không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ đặt đồ xuống bên cạnh hắn, xoay người đi ra khỏi phòng.

Hứa Thiên Tứ cuống quýt đi theo nói, “Quần áo này là bộ lông của ta biến thành, không thể bị thay thế. Nhưng ta thật sự không nóng..... Bằng không..... Ta biến theo kiểu dáng bộ đồ kia được không?”

Trần Tam Lang buồn cười nhìn hấn, Hứa Thiên Tứ ho khan hai tiếng, sờ sờ quần áo của mình, lại âm thầm niệm vài câu chú, xiêm y trên người quả nhiên trở nên giống như bộ Trần Tam Lang đưa cho hấn.

Trần Tam Lang tò mò nhìn bộ đồ của hấn, ước chừng là cảm thấy hấn pháp thuật kỳ diệu, còn đưa tay sờ soạng một chút. Hứa Thiên Tứ âm thầm đắc ý, lại không muốn để lộ ra, còn có chút khoe khoang nói, “Tam Lang, ngươi biết không? Hồ ly biến hóa có quy tắc, “ hấn chỉ chỉ bản thân, nói, “Da lông càng tốt, biến ra xiêm y cũng càng tốt.”

Trần Tam Lang hơi gật đầu, Hứa Thiên Tứ thấy người này đồng ý liền thầm vui vẻ, còn nói thêm, “ Nếu ta biến thành người, nhất định cũng là tiêu sái anh tuấn, ôn nhu sẵn sàng công... Khụ! Là tiêu sái anh tuấn, ôn nhu sẵn sàng hảo nam tử!”

Nụ cười của Trần Tam Lang có chút không tin, hấn vội vàng biện giải, “Ta nói thật đó, bộ lông của ta đẹp nhất, nếu ngươi cảm thấy ta khó coi, nhất định là ta làm sai chỗ nào..... Bằng không, đợi ta về hỏi cữu công một chút là được.”

Câu cuối cùng hấn nói rất nhỏ, vì chính hấn cũng hiểu câu ấy nghe thật dọa người.

Trần Tam Lang nhin cười, trấn an sờ đầu hấn, giống như cũng không để ý giải thích của hấn.

Trần Tam Lang lấy kén tầm ra, bắt đầu thu dọn. Y cẩn thận mở những cái kén ra, loại bỏ tơ hồng sau đó rửa sạch sẽ, nhưng vẫn chưa xong, trên kén còn phải được phủ một tầng dầu mỏng, việc này yêu cầu chuyển động linh hoạt. Y cũng không cần Hứa Thiên Tứ nhúng tay, Hứa Thiên Tứ buổi trưa ăn uống no đủ, nhìn Trần Tam Lang khéo léo nhanh nhẹn làm việc, rồi dần đi gặp Chu Công.

Kết quả khi Hứa Thiên Tứ tỉnh lại, mới phát hiện mình không biết vì sao đã biến về dạng hồ ly, bụng ngứa lên trời nằm bên chân Trần Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ nhìn bụng mình, đột nhiên nhớ tới một việc phiền não, liền hỏi Trần Tam Lang, “ Tam Lang, ngươi từng thấy hồ ly trong núi chưa?”

Trần Tam Lang cười, nâng cằm với hấn, rồi mới hơi gật đầu, hấn ngượng ngừng nói, “Không phải nói ta, cũng không phải nói Thiên Quan, ngươi gặp qua hồ ly khác chưa?”

Trần Tam Lang lại gật gật đầu.

Hứa Thiên Tứ do dự một chút, lắp bắp hỏi, “Bụng của ta có chỗ nào kỳ quái không?”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, tựa hồ không hiểu lý do cho câu hỏi của hấn.

Hứa Thiên Tứ suy nghĩ một chút, hấn biến thành bộ dáng hồ ly của mẫu thân Thiên Quan, nói, “Ngươi nhìn cẩn thận nha!” rồi mới lại biến trở về, hỏi, “Ngươi cảm thấy có chỗ nào không giống?”

Trần Tam Lang nhìn hấn, không nói gì lấy tay lau mồ hôi trên trán, Hứa Thiên Tứ buồn bực nhìn lông mao trên bụng mình, rồi cuối cùng không nhin được, ngẩng đầu hỏi, “ Chẳng lẽ vì ta giống nương của hấn? Ngươi bảo vì sao Thiên Quan thích cạo bụng của ta?”

Trần Tam Lang dừng tay, thật sự nhìn nhìn hấn, rồi đột nhiên lắc tay, ôn nhu sờ sờ bụng hấn. Trần Tam Lang không hề dùng sức, động tác cũng rất nhẹ, Hứa Thiên Tứ cảm thấy thật thoải mái, liền kêu âm ỉ mấy tiếng. Trần Tam Lang mỉm cười, nhéo nhéo bụng của hấn. Đại khái là vì hấn cử động, tay Trần Tam Lang không biết đụng đến đâu, mà cả người Hứa Thiên Tứ lập tức cứng đờ như tảng đá, đợi khi phục hồi tinh thần thì thật giống như bị sét đánh, đột nhiên vươn móng vuốt cạo vào Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang đại khái không ngờ sẽ biến thành như vậy, nhất thời ngây dại, Hứa Thiên Tứ vừa thẹn vừa giận, không quay đầu lại chạy xa khỏi Trần Tam Lang.

Hứa Thiên Tứ một mình đứng trong viện, dùng móng vuốt ôm đầu. Hấn không hiểu mình bị làm sao, sao chỉ như vậy đã bị Trần Tam Lang biến thành động tình? Hấn hiện tại vừa thẹn vừa sợ, cũng không biết tại sao Trần Tam Lang không đi ra, hấn vừa nghĩ đến phản ứng của người này nếu biết hấn bị thế, liền tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống. Một đêm kia hấn cường bách y làm chuyện đó, nghĩ mình là đang báo ân, cũng không hề nghĩ nhiều, nhưng lúc này hồi tưởng lại chỉ cảm thấy xấu hổ ảo não bất an.

Một lát sau, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hứa Thiên Tứ biết người tới chỉ có thể là Trần Tam Lang, nhưng hắn bây giờ căn bản không mặt mũi nhìn người này, đành phải uể oải ôm đầu, cuộn chặt mình thành một cục. Hình như Trần Tam Lang ngồi xuống bên cạnh hắn, yên lặng quan sát.

Qua thật lâu, Trần Tam Lang nhẹ nhàng chạm vào hắn, hắn tự co chặt hơn nữa, buồn bực nói, “Người đi đi.”

Trần Tam Lang không đi, nhưng cũng không tiếp tục chạm vào hắn.

Hứa Thiên Tứ cuộn chặt mình lại, chính là sợ bị người này nhìn ra chỗ khác thường. Tim hắn đập thật nhanh, cũng không dám ngẩng đầu.

Trần Tam Lang đứng lên, qua một hồi lâu lại đi ra, đặt một cái đĩa bên cạnh hắn, hắn không nhin được nhìn thoáng qua, trong đĩa không biết là trái cây gì, trông hơi nhỏ chỉ có vài quả, nhưng màu đỏ diễm lệ này quả thật làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Hứa Thiên Tứ cảm thấy bụng bắt đầu kêu loạn, liền cuống quýt giấu đầu đi.

Trần Tam Lang nhẹ thở dài, cẩn thận đẩy cái đĩa hướng hắn, rồi mới tránh ra.

Hứa Thiên Tứ buồn bực, nghe tiếng người đi xa liền lộ đầu ra. Cái đĩa đặt bên cạnh hắn vẫn còn, hắn do dự một chút, rồi ăn vào miệng.

Hắn ở trong núi lâu như thế, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng ăn món ngon ngọt như thế, mọng nước mát lành.

Hắn tâm hoa nộ phóng tiếp tục ăn tiểu trái cây trong đĩa, kết quả phát hiện Trần Tam Lang đang đứng ở cửa nhìn hắn, thấy hắn vẻ mặt ngơ ngác, liền nở nụ cười, biểu cảm hiểu rõ này làm hắn có chút thẹn quá thành giận, liền vung móng vuốt hô, “Không được nhìn!”

Trần Tam Lang không nói gì nở nụ cười, cúi mắt xuống, giống như hơi hơi lắc đầu, rồi mới liền xoay người về phòng.

Trong lòng Hứa Thiên Tứ nảy lên một cỗ tư vị ngọt ngào, hắn nhìn móng vuốt dính đầy nước màu đỏ nhạt của mình, lại nhìn cánh cửa khép hờ kia, đột nhiên vô thanh cười ngáy ngô.

Tầm phòng đã được thu dọn sạch sẽ, Trần Tam Lang lại ngủ cùng hắn trong phòng hắn và Thiên Quan từng ngủ qua, còn đem mấy tấm tầm sàng đến. Hắn biến thành nhân thân, cũng học Trần Tam Lang, giúp y thu dọn tầm phòng tầm sàng.

Trần Tam Lang ban ngày luôn bận rộn, ban đêm lại chỉ ngủ một lát, rồi lên núi hái lá về. Loại tầm hoang hắn mang về này không ăn lá dâu, cho nên Trần Tam Lang cũng không cần đi vườn dâu nhà Tôn gia nữa.

Hứa Thiên Tứ có tâm muốn giúp, nhưng Trần Tam Lang không cần hắn nhúng tay. Hắn sợ Trần Tam Lang gặp chuyện không may, đành phải âm thầm đi theo, kết quả bị Trần Tam Lang phát hiện, y không có cách nào, chỉ bảo hắn biến thành người rồi giúp y mang sọt. Nhiều lúc hai người làm việc trong tầm phòng, sau đó khi mệt liền ôm nhau ngủ trên chiếc giường trong đó.

Người nhà Tôn gia hai ngày sau đến thu kén, Trần Tam Lang ý bảo Hứa Thiên Tứ ngoan ngoãn ở trong phòng, còn y một mình đi ra ngoài.

Hứa Thiên Tứ ở trong phòng nghe họ nói chuyện, không nghe rõ lắm, chỉ biết họ phân phó một người đi tầm phòng lấy kén, rồi cười nói với Trần Tam Lang, “Trần Tam Lang, người không theo chúng ta về gặp muội muội một chút sao?”

Một lúc lâu sau, người nọ còn nói, “Nếu cần ta góp ý, thì nàng có thể gả cho thiếu gia thật sự là tam sinh hữu hạnh, là Trần gia tổ tiên các ngươi tích đức. Nàng năm đó ký khế ước bán mình trọn đời, người có thể trả lại được bao nhiêu? Vẫn nên lưu tiền cưới vợ sinh con, nuôi sống chính mình, đừng làm chuyện điên rồ.”

Hứa Thiên Tứ ở trong phòng nghe được nổi giận, lại không thể lao ra, chỉ có thể buồn bã lắng tai nghe.

Người nọ còn nói, “ Không nói việc khác, chỉ nói đến người nuôi tầm quanh đây thôi, thì ai trong họ không dựa vào vườn dâu nhà Tôn gia? Trên núi này, dù chỉ một mảnh lá dâu thì cũng đều là của Tôn gia, người

a, chính người ngấm lại xem, nếu Trần cô nương có thể gả tiến Tôn gia, tuy là làm thiếp, nhưng vẫn lằng là tơ lụa, vàng bạc châu báu, tuyệt không ủy khuất.”

Lời này rất có tự đắc ý, Hứa Thiên Tứ nghe đến nghiêng rằng, hận không thể cào tường, trong lòng hấn cảm giận thầm nghĩ, thì sao nào? Cho dù Tam Lang hấn không đường tằm, chỉ cần một mình ta thì ta cũng có thể nuôi sống hấn! Ta có thể bắt con thỏ, ta còn có thể vớt cá, ta còn biết trèo cây nữa đây!

Người nọ nói xong, liền thu xếp kiểm kê kén tằm, xong việc liền dẫn hạ nhân đi.

Trần Tam Lang im lặng vào phòng, ngồi cạnh bàn, không biết đang suy nghĩ gì, Hứa Thiên Tứ lại gần, nhỏ giọng gọi, “ Tam Lang.”

Trần Tam Lang không chút để ý gật đầu.

Hứa Thiên Tứ nhìn hấn như vậy, có chút lùi bước, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói, “ Tam Lang, nếu người muốn ta làm gì, chỉ cần nói ra là được!”

Trần Tam Lang lúc này mới thật sự nhìn về phía hấn, Hứa Thiên Tứ bị nhìn đến có chút chột dạ, không kìm lòng được sờ sờ mặt mình, rồi mới hỏi, “ Ta rất khó xem sao?”

Trần Tam Lang mỉm cười, nhẹ lắc đầu, Hứa Thiên Tứ cảm thấy người này đang không yên lòng, hấn khổ sở nói, “ Tam Lang, người theo ta lên núi ở được không?”

Trần Tam Lang giương mắt nhìn hấn, trong mắt có chút nghi hoặc, Hứa Thiên Tứ cắn chặt răng, thật lòng nói, “Ồ trong núi, người muốn trồng bao nhiêu cây dâu cũng được, ta sẽ trồng cùng người! Ta biết trèo cây, còn có thể giúp người.....”

Trần Tam Lang lúc này mới chính thức nở nụ cười, không đợi hấn nói hết lời đã bắt lấy tay hấn, chính là ý cười trên mặt mang theo chút trêu chọc. Trần Tam Lang vươn tay đến, véo véo mặt hấn, hấn không nhịn được kêu một tiếng, nói, “Đau!”

Trần Tam Lang im lặng chăm chú nhìn hấn một hồi lâu, hấn chột dạ, nhỏ giọng nói, “ Kỳ thật cũng không phải rất đau.....”

Trần Tam Lang rót trà, dùng ngón trỏ đánh nước trà rồi viết lên bàn, “Người không cần lo lắng. “ trâm tư một lúc, rồi viết tiếp, “Gia đình người ổn không?”

Hứa Thiên Tứ nhìn chữ trên bàn kia, trong lòng không hiểu, nhưng vẫn cuống quýt gật đầu, nói, “Gia đình ta tốt lắm, ta cũng tốt lắm, người xem ta hiện tại đã có thể biến thành người rồi!” hấn suy nghĩ một chút, mới lại nhỏ giọng nói, “ Tam Lang, ta nói thật, người cùng ta lên núi được không?... Nơi này, giống như có kẻ muốn hại người.”

Trần Tam Lang gật đầu, lại viết, “Là Tôn Thiếu Hưng. Lẫn bị thương đó ta vẫn chưa cáo trạng.”

Hứa Thiên Tứ mặt đột nhiên đỏ bừng, vì sao Trần Tam Lang không tố cáo, hấn nghĩ mình hiểu được. Hấn nhớ tới lời tiểu cữu nói, biết việc hấn làm với Trần Tam Lang trong núi thật sự tuyệt không thể để ai biết. Đương nhiên người này đã ngậm miệng không nhắc đến việc này với ai, cũng vì không muốn thân nhân lo lắng, cho nên đại khái y luôn là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Nhưng Hứa Thiên Tứ vẫn có chút không hiểu, hấn gãi đầu rồi hỏi, “Là Tôn gia thiếu gia muốn kết hôn với muội muội người?”

Trần Tam Lang lại viết, “Hấn là một tên gốc. Tôn Thiếu Hưng là cha của hấn.”

Hứa Thiên Tứ chợt hiểu ra kêu nga một tiếng, nghĩ, thảo nào lại thành như thế. Nhưng hấn lại vô tình lại nghĩ đến lời lão bà bà kia nói Trần Tam Lang, rằng nếu Tam Lang có thể nói chuyện, chỉ sợ đã sớm kết hôn.

Trần Tam Lang thấy hấn vẻ mặt đỏ bừng, bộ dáng bị đè nén không thôi, cũng không biết hấn nghĩ chuyện gì, âm thầm thở dài, lau vết nước trên bàn, lại viết, “ Đợi khi tằm hoang kết kén, ta sẽ đi mang nòng trở về.”

Hứa Thiên Tứ không kiềm được a một tiếng, nghĩ sao nhanh như thế?

Trần Tam Lang nhìn hấn, hơi hơi cười, tựa hồ rất rõ ràng hấn vì sao sẽ giật mình như vậy, nên cũng không để ý.

Hứa Thiên Tứ có chút không hiểu, liền hỏi, “Nếu Tôn Thiếu Hưng đã ba phiên bốn lượt tìm người nói việc này với người, chỉ sợ sẽ không dễ dàng thả người như vậy a?”

Trần Tam Lang hừ lạnh một tiếng, tìm Hứa Thiên Tứ nhảy dựng, người này chưa từng biểu lộ như vậy với hấn, nên đột nhiên bị vậy hấn liền cảm thấy sợ hãi. Trần Tam Lang viết trên bàn, “Ta đều có chủ ý.” chỉ viết lời này tựa hồ còn ngại không đủ, lại dùng ngón tay dính nước, cực kỳ khó chịu viết, “Tôn gia hoành hành ngang ngược, khi huynh muội ta, thật sự đáng giận.”

Hứa Thiên Tứ tâm nhảy dựng, lại hỏi, “Ngốc tử kia khi dễ muội muội người?”

Trần Tam Lang không tiếng động thở dài, hơi cười, nhưng đáy mắt không có chút ý cười. Trần Tam Lang cũng không trả lời câu hỏi của hấn, chỉ viết, “Hấn còn không xứng.”

Hứa Thiên Tứ không nói thêm gì, song thân trong nhà Tam Lang đã không còn, huynh trưởng như cha, nếu y không muốn muội muội mình gả nhập Tôn gia, vậy tự nhiên sẽ theo ý y.

Hơn nữa, Tôn gia xác thực đáng giận, nhi tử là đồ ngốc, sao có thể xứng đôi với Tam Lang muội muội?

Nhưng ngốc tử kia dù sao cũng giống Tam Lang đều là con người, không như hấn, chỉ là hồ ly, hơn nữa còn là con đực, chỉ sợ lại càng không xứng.

Hứa Thiên Tứ nghĩ đến đây, liền hồi lâu không nói được gì.

Trần Tam Lang thấy hấn như vậy, liền lại viết, “Đừng lo lắng. “ nhưng khi hấn muốn truy hỏi xem người này có chủ ý gì, đầu ngón tay y lại dừng lại. Hứa Thiên Tứ biết người nọ sẽ không nói cho mình, trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng âm thầm lo lắng. Hấn thật sự rất muốn nghe lời Trần Tam Lang, không lo lắng nữa, nhưng qua việc lần trước thì bảo hấn làm sao còn có thể yên tâm được.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nghĩ đến một việc quan trọng hơn, lại hỏi, “Tam Lang, muội muội người hấn là rất đẹp?”

Trần Tam Lang nghi hoặc nhìn về phía hấn, ánh mắt trở nên cảnh giác, cứng rắn viết, “Người không thể cưới nàng.”

Ban đầu Hứa Thiên Tứ ngây người nghĩ, sao ta lại muốn cưới nàng, chờ hấn hồi thần, hiểu được ý nghĩ của Trần Tam Lang, trong lòng đột nhiên một trận đau đớn.

Hứa Thiên Tứ ngẩng đầu lên, cứng ngắc nhìn Trần Tam Lang, một chữ một chữ chậm rãi nói, “Ta biết ta là hồ ly, không xứng với các người. Ta chỉ muốn nói, Thiên Hương tỷ có một loại son, bôi lên là có thể thay đổi tướng mạo.”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, ngón tay co giật, tựa hồ muốn đi dính nước, viết chút gì, nhưng tay dù đưa lên nhưng lại cứng đờ giữa không trung, cuối cùng chỉ viết một câu, “Người không cần lo lắng.”

Hứa Thiên Tứ không nói chuyện.

Hấn kỳ thật đã sớm biết Trần Tam Lang sẽ không bên hấn cả đời. Đợi cho Trần Tam Lang mang muội muội về, giải quyết được việc Tôn gia, hấn sẽ không có lý do ở lại đây.

Hấn hiểu Trần Tam Lang sẽ cưới vợ sinh con, hấn cũng biết, cho dù Trần Tam Lang không mở miệng nói chuyện thì y vẫn rất thông minh, tự có khí phách, lại thực ôn nhu, sao sẽ có cô nương không muốn gả cho Tam Lang?

Nhưng khi Hứa Thiên Tứ tưởng tượng đến lúc người này nếu đón dâu thì rốt cuộc sẽ chọn cô nương thế nào, thì ***g ngực tựa như bị đá đè, nặng nề, ép đến hấn không thở nổi

Trần Tam Lang thấy hấn rầu rĩ không vui, nhất thời có chút chân tay luống cuống, nghĩ nghĩ, liền kéo kéo ống tay áo hấn, ý bảo hấn ngẩng đầu lên, rồi mới viết trên bàn, “Buổi tối hầm gà cho người ăn.” rồi mỉm cười nhìn hấn, nhưng Hứa Thiên Tứ làm sao cao hứng được, hấn tình nguyện sau này không bao giờ ăn gà nữa, chỉ cần Trần Tam Lang đừng đuổi hấn đi, đừng cưới vợ sinh con.

Nhưng hấn dùng cái đuôi nghĩ cũng biết, điều này sao có thể?

Hứa Thiên Tứ ủy khuất nhìn Trần Tam Lang, cổ họng nghẹn nửa ngày, lời muốn nói ngay trong miệng, lại làm sao cũng không bật ra được.

Bảo hấn làm sao nói lời ích kỉ như thế được?

Trần Tam Lang nghi hoặc nhìn hấn, tựa hồ kỳ quái tại sao hấn không vui mừng lao qua như mọi khi, nhưng vẫn kiên nhẫn đợi hấn nói ra.

Hứa Thiên Tứ ngẩng đầu lên, cắn chặt răng, cuối cùng hỏi, “Tam Lang, nếu người cưới vợ, muốn cưới cô nương thế nào?”

Trần Tam Lang ngạc nhiên, neho mắt nhìn hấn, ngón tay đặt lên bàn không hề cử động. Hứa Thiên Tứ nhìn về mặt hấn, trong lòng đột nhiên vô cùng bất an.

Trần Tam Lang nhìn hấn thật lâu, lâu đến hấn cảm thấy chính mình sắp biến thành tảng đá, cũng không biết y đang nghĩ gì, ánh mắt Trần Tam Lang nhìn hấn làm hấn rất muốn nói gì đó, rất muốn làm gì đó, nhưng hấn lại thực sợ hãi, sợ hãi vạn nhất mình thật sự nói gì, làm gì, sẽ nghe được càng đáng sợ trả lời.

Hấn chỉ biết là tiếng tim mình đập thật mạnh, không biết Trần Tam Lang có nghe được hay không, cuối cùng, hấn thật sự không kiên trì được, liền xoay mặt đi. Trần Tam Lang lặng yên không tiếng động thở dài, ánh mắt chuyển tới mặt bàn, lại dính chút nước, có chút không yên lòng viết, “Nói sau đi.”

Hứa Thiên Tứ đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại cảm thấy thực thất vọng.

Bất quá hấn quả thật đã biết một việc, chính là, Trần Tam Lang sẽ không đuổi hấn đi.

Hứa Thiên Tứ ở chỗ Trần Tam Lang, cũng chầm chậm biết việc của người nuôi tầm, rằng người nuôi tầm một năm dưỡng ba mùa tầm, thời gian còn lại sẽ lo việc đồng áng. Nhưng Tam Lang vì tầm hoang này, mấy ngày nay cơ hồ buông hết việc đồng áng xuống, Hứa Thiên Tứ có tâm muốn giúp, đáng tiếc lại càng giúp càng thêm việc, Trần Tam Lang bị hấn gây phiền đến không biết làm sao, kết quả không biết lấy từ đâu ra một ổ gà con, bảo hấn dưỡng dưỡng, hơn nữa còn bảo hấn, nếu có thể hảo hảo nuôi lớn gà con, liền mỗi ngày hầm gà cho hấn ăn, đương nhiên ngoại trừ gà mái đẻ nhiều trứng.

Tầm hoang Trần Tam Lang dưỡng đã bắt đầu kết kén, Trần Tam Lang phát hiện muộn, về mặt cực kì ảo não, Hứa Thiên Tứ không nhận được muốn an ủi y, lại không biết nên mở miệng thế nào, liền hỏi hấn có thể giúp đỡ không. Lúc ấy Trần Tam Lang thực bất đắc dĩ nhìn hấn một cái, cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai người họ làm việc cả đêm không ngủ, gỡ đám tầm hoang ra, đặt chúng đúng chỗ để chúng ngoan ngoãn kết kén. Khi hấn đưa tay muốn nắm tầm hoang này lên, liền bị Trần Tam Lang gõ đầu một chút, rồi nắm lấy ngón tay hấn, hướng dẫn hấn nắm một con tầm hoang lên, ý bảo cho hấn xem. Nguyên lai khi nhắc tầm hoang lên, tay không thể dùng sức, bằng không sẽ làm bị thương đến mập mập, mềm nhũn tầm hoang.

Nhưng khi Trần Tam Lang làm như vậy, trong đầu Hứa Thiên Tứ căn bản trống rỗng, hấn chỉ cảm thấy tay của Trần Tam Lang trên tay hấn, vừa nghĩ đến Trần Tam Lang nắm tay hấn, mặt hấn liền nóng muốn cháy, cả người đều choáng váng, đầu còn để ý được gì. Trần Tam Lang nhìn hấn bộ dáng linh hồn xuất khiếu liền nhú mày, lại không chút khách khí véo mặt hấn một chút, Hứa Thiên Tứ đau, không nhận được muốn kêu, Trần Tam Lang hối hận không kịp, nhanh lấy tay bịt miệng hấn.

Hứa Thiên Tứ tâm không cam tình không nguyện đẩy ra, cuối cùng thành thật im miệng. Giờ đã hơn nửa đêm, thật không thể kêu loạn, hấn không thể gây phiền phức cho Trần Tam Lang.

Hai người thật cẩn thận đặt tầm đúng chỗ, rồi Trần Tam Lang mới cẩn thận sửa sang lại. Chuyện này đã khiến hai người một đêm không ngủ, trời sáng mới miễn cưỡng lên giường. Hứa Thiên Tứ tựa đầu vào lưng Trần Tam Lang, vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe tiếng gà trong thôn gáy sáng, Hứa Thiên Tứ vừa buồn ngủ vừa mới mệt, mắt không mở ra nổi, trong lòng lại thở phào nghĩ, sao gà dám âm ỉ không cho ta ngủ? Chờ ta tỉnh ngủ nhất định sẽ ăn người!

Trần Tam Lang nghe được hấn lầm bầm, không kiềm được nở nụ cười, đứng dậy khép hết cửa lại, rồi mới đổi mặt hấn ngủ, còn kéo chăn lên che tai hấn.

Hứa Thiên Tứ hắc hắc cười, tự nhiên lại gần Trần Tam Lang dựa sát vào y, Trần Tam Lang do dự một chút, cũng không đẩy hắn ra. Hai người họ ngủ rất nhanh, Hứa Thiên Tứ ngủ mơ, không tự giác ôm lấy Trần Tam Lang thiếp đi, kết quả khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã biến trở về hồ ly bộ dáng, được Trần Tam Lang ôm vào trong ngực.

9. Chương 9

Hắn nghĩ chắc vì mình mệt muốn chết, cho nên bất tri bất giác khôi phục nguyên hình.

Hứa Thiên Tứ ngồi dậy quan sát Trần Tam Lang, lấy tay nhu nhu mắt, ngơ ngác nhìn mặt Trần Tam Lang. Người này khi ngủ vẻ mặt vẫn như vậy, nghiêm túc điềm đạm, lại làm hắn cảm thấy trong lòng hỗn loạn, tìm cũng đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, giống như hắn không còn là mình.

Hứa Thiên Tứ còn nhớ rõ lần thứ hai mình đi gặp Trần Tam Lang, hắn biến thành một cô nương trẻ tuổi, cố ý ngã vào y. Thế nhưng người này không hề động sắc tâm, chỉ đưa hắn đi, còn suy nghĩ cẩn thận nhờ lão bà bà chăm sóc hắn.

Bà lão ấy liên miên nói về Trần Tam Lang, cư nhiên còn muốn tác hợp cho họ. Hứa Thiên Tứ nhớ tới chuyện khi đó, liền không kìm lòng được ngậy ngó cười. Kỳ thật tiểu cữu nói không sai, nếu Tam Lang là cô nương, hắn có thể cưới Tam Lang. Hắn và Tam Lang đã làm loại chuyện đó rồi, nếu Tam Lang là cô nương, chỉ sợ hiện tại đã sinh hạ tiểu hồ ly, là mức độ thế nào cũng phải gả cho hắn rồi. Nếu thế thì hắn cũng chẳng cần lo lắng gì nữa.

Nhưng Hứa Thiên Tứ suy nghĩ một chút, lại cảm thấy rất khó tưởng tượng nếu Tam Lang là nữ thì trông sẽ thế nào. Hắn gãi gãi đầu, sửa lại nghĩ xem Trần Tam Lang muội muội sẽ là dạng gì, kết quả suy nghĩ nửa ngày, nghĩ đến đâu cả đầu, vẫn nghĩ không ra bộ dạng muội muội của y.

Hứa Thiên Tứ cảm thấy cứ dây dưa việc này hắn sẽ mệt chết, cũng sẽ không vui, liền dứt khoát không nghĩ nữa. Hắn dựa đầu vào ngực Trần Tam Lang, mơ mơ màng màng nghĩ, buổi trưa muốn Tam Lang cho ta ăn gà rán.

Khi Hứa Thiên Tứ tỉnh lại, Trần Tam Lang đã đi mất. Hắn ngoan ngoãn uy gà ăn, xong liền chạy đi xem Trần Tam Lang làm việc. Tầm hoang đã bắt đầu kết kén, nhưng ước chừng vì không quen tầm sàng, nên chúng so với tầm bình thường kết kén lâu hơn rất nhiều, Trần Tam Lang tựa hồ có chút lo lắng, nhưng vẫn vô kế khả thi.

Hứa Thiên Tứ nhớ y từng “nói”, đợi khi tầm hoang kết kén, Trần Tam Lang sẽ đi Tôn gia chuộc muội muội về. Nếu Tôn Thiếu Hưng kia muốn đoạn tuyệt đường thoát của Trần cô nương, tìm người xuống tay với Tam Lang, như vậy Tam Lang đi Tôn gia e sẽ không dễ dàng.

Hứa Thiên Tứ nghĩ đến đây, đột nhiên bất an, hắn nguyên bản nghĩ mình ứng phó được, nhưng nguy hiểm càng đến gần, hắn lại càng sợ hãi.

Có lẽ trong mắt thôn nhân bình thường, hồ tiên đều là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, nhưng hắn vẫn không thể không nghĩ, rằng chỉ bằng pháp lực của hắn, liệu có thể bảo hộ Tam Lang chu toàn được không. Hắn rất muốn về nhà thương lượng việc này một chút, nhưng lại sợ trong lúc mình rời đi Tam Lang sẽ lại bị thương, nhất thời liền khó xử không biết làm sao.

Trần Tam Lang một lòng chuyên chú với đám tầm hoang, nào biết hắn đang nghĩ gì. Hứa Thiên Tứ ôm đầu nửa ngày, linh cơ vừa động, đột nhiên nghĩ đến bao buồn ngủ phần tiểu cữu cho hắn, liền cuống quýt lấy ra. Hứa Thiên Tứ nói dối Trần Tam Lang, chỉ nói mình phải về nhà một chuyến. Trần Tam Lang nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, lại thâm sâu nhìn hắn một cái, vẻ mặt có chút nghi hoặc, hắn chột dạ nói, “Ta về nhà nhìn một cái, hừng đông sẽ trở lại.”

Hắn đưa bao buồn ngủ phần kia cho Trần Tam Lang, dặn y phải cẩn thận đề phòng, Trần Tam Lang gật gật đầu, trên mặt lại mang cười, còn ra hiệu muốn hắn cẩn thận, trong lòng hắn ầm ập dào dạt, liền dùng sức gật đầu.

Đi không được hai bước, Hứa Thiên Tứ lại nghĩ tới một việc quan trọng hơn, đột nhiên quay đầu cười với Trần Tam Lang, nói, “ Khi về ta muốn ăn gà rán.”

Trần Tam Lang buồn cười nhìn hắn, trong mắt chớp động đùa giỡn quang mang, gật đầu, Hứa Thiên Tứ vui mừng khôn xiết chạy mất, chỉ cảm thấy trong lòng mĩ diệu.

Hứa Thiên Tứ về núi tìm viện binh, nhưng cữu công nghe hắn nói xong, trầm ngâm một lát, chỉ nói, “Chuyện này người không cần xen vào nữa.”

Hứa Thiên Tứ vừa nghe, lo lắng nói, “ Tại sao?”

Xác thực, cứ theo lẽ thường mà nói, người cùng hồ, vốn nên nước giếng không phạm nước sông mới đúng, cữu công cũng thường giáo huấn bọn họ như thế, hắn cũng hiểu được đạo lý này, nhưng hắn nghĩ rằng, Trần Tam Lang không phải người khác, đó là ân nhân cứu mạng của hắn và Thiên Quan.

Lão nhân gia lại nghĩ, người đi cũng chỉ thêm phiền. Tôn gia người đông thế lớn, không phải thứ nửa nạc nửa mỡ như người đối phó được. Đợi khi chuyện này chấm dứt thì người hãy đi báo ân tiếp.

Nhưng miệng lại nói, “Người hảo hảo bế quan cho ta! Chuyện quan trọng như thế mà không nói sớm, nước tới chân mới nhảy, nếu Trần gia Tam Lang có chuyện, xem ta làm sao thu thập người!” rồi phân phó người dẫn Hứa Thiên Tứ đi tù động, yêu cầu hảo hảo quản hắn.

Hứa Thiên Tứ đâu chịu, ôm chân lão nhân gia không chịu đi, đau khổ cầu xin một lúc lâu, cữu công tâm mềm nhũn, liền nói thật, “ Người đi cũng là vương bạn. Chờ ta nghĩ cách giải quyết được Tôn gia rồi sẽ giúp huynh muội họ, khi đó người lại đi thăm hắn.”

Lúc này Hứa Thiên Tứ mới yên tâm, nghĩ nếu cữu công hỗ trợ, Tam Lang tự nhiên an toàn, liền ngoan ngoãn để bị nhốt.

Hứa Thiên Tứ còn chưa ngồi vững trên chiếc giường đá trong động, Thiên Quan đã khóc sụt sùi đến thăm hắn, trong lòng hắn có tâm sự, cũng không đuổi Thiên Quan đi, phân phó nói, “Người mấy ngày nay đừng rong chơi, chịu khó đi chỗ cữu công thay ta hỏi thăm việc của Tam Lang, còn thay ta đi gặp Tam Lang một chút, đừng nói với hắn rằng ta bị nhốt, chỉ nói Thiên Hương tỷ sinh bệnh, ta đi thăm nàng, mấy ngày sau sẽ về.”

Thiên Quan không đáp ứng, cong miệng nói, “ Người không về gặp ta.”

Hứa Thiên Tứ luôn bị y quần chặt, mấy ngày nay lại lãnh đạm với y quần lấy Tam Lang, rốt cuộc vẫn có chút chột dạ, ho khan hai tiếng, nói, “Ta nghe nói Tam nương đã sinh rồi a? Sao người không đi chơi với hài tử đó?”

Thiên Quan nửa ngày không nói chuyện, ôm chặt hắn, đầu dùng sức cọ vào bụng hắn, Hứa Thiên Tứ vừa muốn phát hỏa, lại phát hiện nước mắt Thiên Quan làm ẩm hết lông mao bụng hắn. Hứa Thiên Tứ tâm mềm nhũn, hỏa không phát ra được, đành phải ho khan làm bộ người lớn nói, “Ta cũng không nhỏ, không thể suốt ngày cùng người lêu lổng, bằng không sao có tiền đồ?” Thiên Quan lại vùi đầu càng sâu, ôm chặt hắn không buông, hồi lâu sau mới buồn bã nói, “ Tiểu cữu nói người vì tên cầm kia mới không trở lại....”

Hứa Thiên Tứ hồi lâu không nói chuyện, hắn không biết nên nói gì mới đúng.

Thiên Quan từ nhỏ đã rất bám hắn, hắn tuy đã thành thói quen, nhưng đôi khi vẫn cảm thấy phiền, cảm thấy sao lại là mình, hắn cũng sẽ cãi lộn, cũng sẽ trêu chọc Thiên Quan, cũng sẽ phát giận với Thiên Quan, nhưng Thiên Quan cho tới bây giờ đều là như vậy, cứ ngốc nghếch quấn hắn, đá cũng đá không đi, hắn chưa từng nghĩ xem Thiên Quan vì sao sẽ chỉ quấn quýt với một mình hắn như thế, nhưng khi lòng bụng của hắn bị Thiên Quan nước mắt làm ướt sũng, hắn đột nhiên bắt đầu thật sự lo lắng vấn đề này.

Thiên Quan từ lúc sinh ra đã không giống đồng tộc, y toàn thân tuyết trắng, thập phần nổi bật giữa một ổ hồ ly, lúc ấy hắn cũng nhìn thấy qua. Gia đình y từ trên xuống dưới đều là cáo lông đỏ, hồ ly trên núi tuy màu lông bất đồng, nhưng quay qua quay lại cũng chỉ là nâu đỏ đen, như Thiên Quan thuần trắng hồ ly, ngọn núi mấy trăm năm qua không có một con, núi này vào lúc lạnh nhất trong mùa đông cùng lắm cũng chỉ có một tầng tuyết thật mỏng mà thôi, thuần trắng hồ ly làm sao sống được? Nhị nương vì việc này mà sau khi sinh y khóc lớn hồi lâu, kết quả bệnh căn không dứt. Phụ thân y khi nhìn thấy Thiên Quan,

còn nổi giận thật lớn, nói đây là diêm xấu, còn muốn nhấn tâm vút y đi. Cuối cùng là cữu công có chủ ý, sử ảo thuật, làm Thiên Quan thoát nhìn giống như hồ ly lông đỏ bình thường. Ai biết việc này đều nghe cữu công hạ lệnh miệng kín như bưng. Thiên Quan chậm rãi lớn lên, trong tộc không có cái gì diệt tộc tai ương, cũng không có việc đại hung gì, lâu ngày sau mọi người tựa hồ đều đã quên việc lần đó. Phụ thân y tuy không thích Thiên Quan, nhưng ngại cữu công mặt mũi, cũng không từng làm khó y. Thiên Quan dù còn hơi trẻ con ngây ngô nhưng vẫn khiến nhiều người thích, chỉ là đứa nhỏ này từ nhỏ đã chỉ thích quần duy nhất hần, tuy cũng thực ngoan, thực nghe lời người khác, nhưng không bám dính suốt mướt đến thành phiền phức như với hần.

Hứa Thiên Tứ không biết có phải vì mình không có mẹ, thoát nhìn thực nhàn, không có ai quản, cho nên mới bị Thiên Quan chọn để quần lấy không.

Thiên Quan ngẩng đầu lên, trong mắt mang lệ, nhìn hần năn nỉ nói, “Ca ca, người trở về rồi đừng lại đi nữa. Hần không biết nói, có gì hay chứ?”

Hứa Thiên Tứ vừa nghe lời này liền nóng người, lập tức đắc ý ca tụng nói, Người thì biết cái gì? Tam Lang biết hầm canh gà cho ta uống, sẽ nấu trứng gà cho ta ăn, còn lột vỏ trứng cho ta nữa, hần đối ta tốt vô cùng!”

Thiên Quan vừa nghe hần nói như thế, mặt lập tức suy sụp, khóc suốt mướt nói, “Ta chỉ có một mình người, người không thể bỏ lại ta đi tìm tên cam kia a.”

Hứa Thiên Tứ cười hắc hắc, nói, “Người có thể thường xuyên đến thăm ta, ta sẽ bảo Tam Lang làm đồ ăn ngon cho người.”

Thiên Quan tru môi, có vẻ rầu rĩ không vui. Hứa Thiên Tứ đánh đầu Thiên Quan một cái, không chút khách khí nói, “Ngốc muốn chết, được ăn còn không cao hứng! Nhanh đi hỏi thăm chuyện Tam Lang giúp ta. Ta đã yêu cầu thì không được trì hoãn.”

Thiên Quan ủ rũ, ai oán quay đầu nhìn hần, hần tâm mềm nhũn, xoa dịu nói, “Đi nhanh về nhanh! Lông mao người loạn hết rồi, khi về ta sẽ chải cho.”

Thiên Quan lập tức vui mừng, vẫy đuôi vui vẻ vội vàng chạy ra khỏi động.

Tin tức Thiên Quan mang đến làm hần thật cao hứng, đầu tiên là nói cữu công đã đưa thư, gọi Thiên Hương nhanh trở về, còn nói cữu công đã phái người nhìn chăm chăm Tôn gia và Trần gia, có gió thổi cỏ lay là phải về thông báo.

Hứa Thiên Tứ nghe vậy liền an tâm không ít, Thiên Hương được coi là hồ ly lợi hại nhất trong đám tiểu bối, nếu nàng quay về tự nhiên sẽ làm tốt việc của Tam Lang. Nhưng Hứa Thiên Tứ dù rất vui mừng, lại cảm thấy nếu so sánh thì mình có vẻ thực vô dụng, liền ủ rũ xuống.

Trừ mấy tin này ra, những ngày sau lại không nghe được tin tức gì khác, mỗi lần Thiên Quan đến đều chỉ lặp lại những lời này, hần dần lo lắng, không biết tại sao mãi không có động tĩnh gì.

Kết quả khi Hứa Thiên Tứ đang gấp đến mức bắt đầu lên kế hoạch muốn chạy trốn khỏi tù động, hảo hữu của hần lại đến thăm hần, còn thuận tiện chuyển lời của cữu công, nói có thể thả hần ra.

Hứa Thiên Tứ nghe vậy vui mừng đến muốn nhảy cẫng lên. Nếu cữu công đã thả hần ra, tự nhiên là chuyện của Tam Lang đã xong rồi. Hứa Thiên Tứ vẻ mặt hào hứng, vừa nghĩ có thể nhìn thấy Tam Lang, hần liền rất vội vàng.

Hứa Thiên Tứ vui vẻ hỏi, “Cữu công an bài Tam Lang và mọi người hần thế nào?”

Người nọ hì hì cười, nói, “Hần còn cần cữu công lão nhân gia an bài? Thiên Tứ, ân nhân của người thật sự là.....”

Hứa Thiên Tứ nghe vậy cảm thấy không đúng, tim muốn nhảy lên cổ họng, lông bắt đầu xẹp xuống, cuốn lấy người nọ vạn phần khẩn trương hỏi, “Tam Lang như thế nào?”

Hảo hữu của hần chặc chặc nói, “Sợ cái gì, đây là chuyện tốt, ân nhân kia của người thật sự là một nhân tinh....”

Hứa Thiên Tứ bất ngờ, cảm thấy lời này nghe sao cũng không hợp.

Chờ sau khi bằng hữu chậm rãi nói hết, hắn mới biết tường tận sự tình.

Khi đó tầm hoang đã kết kén, Trần Tam Lang thu kén, đi bán trong thành, lại bán hết tất cả tầm sàng tầm cụ. Xong việc, Trần Tam Lang một mình mang đủ tiền đi chỗ Tôn gia tộc trưởng, tặng bút hậu lễ, lại thỉnh tộc trưởng tự mình làm chứng đổi khế ước bán thân của muội muội chỗ Tôn gia về.

Nguyên lai Trần Tam Lang không biết làm cách nào mà đã kết thân với nữ nhi của Cát Thừa Anh trong Cát gia thôn, chỉ nói là muốn tới ở rể. Cát gia cũng là bậc phú hào, Trần Tam Lang có Cát gia hậu thuẫn, âm thầm khơi thông Tôn gia tộc trưởng rồi trao đổi với y, đầu thế thất bại được.

Lời sau Hứa Thiên Tứ kỳ thật không nghe được, hắn chỉ nghe đến đoạn Tam Lang cùng Cát gia kết thân, trong đầu liền trống rỗng.

Lão hữu của hắn lại chỉ lo nói đến nước miếng bay tứ tung, cảm khái, bảo đây đúng là tiện nghi cho Trần Tam Lang, nghe nói Cát gia nữ nhi là một mỹ nhân, bà mối đập phá muốn hồng cửa, không ngờ chọn đến chọn đi cuối cùng lại chọn trúng một tên câm. Có Cát gia đứng sau, đi Tôn gia đòi một hạ nhân cũng chỉ là việc nhỏ thôi. Nói nửa ngày lại không nghe Hứa Thiên Tứ phụ họa hắn nửa chữ, kết quả vừa nhấc mắt nhìn lại thấy Hứa Thiên Tứ bộ dáng thất hồn lạc phách, nhất thời liền ngạc nhiên. Hắn quen biết Hứa Thiên Tứ từ nhỏ, đầu từng thấy y như vậy, liền kích động lắc vai Hứa Thiên Tứ, hỏi, “Thiên Tứ, Thiên Tứ, người làm sao vậy?”

Hứa Thiên Tứ trong lòng khó chịu, không rên một tiếng đẩy bạn tốt ra, không ngẩng đầu lên bỏ chạy khỏi động.

Hắn không biết muốn đi đâu, cũng không biết thật ra nên làm sao mới đúng, hắn chỉ cảm thấy choáng váng hồ hồ, giống như ngay cả đứng cũng không vững, nhưng hắn không muốn ở lại nơi đó, không muốn lại nghe được bạn tốt thanh âm. Cho nên hắn liều mạng chạy hướng ra ngoài, hắn muốn rời đi, cách xa chút, lại xa hơn một chút.

Hứa Thiên Tứ hiểu được, con người chung quy đều sẽ thành thân. Nhưng trong lòng hắn, luôn cảm thấy Trần Tam Lang có lẽ sẽ không nhanh cưới vợ như vậy, giống như việc đó hắn là thật lâu thật lâu sau này mới đến mới đúng.

Gần đây, hắn cùng Trần Tam Lang ngày đêm bên nhau, giống như đã quên trước kia khi không gặp y mình sống thế nào. Khi hắn cùng Trần Tam Lang một chỗ, luôn vui vẻ vô cùng, cho dù là một cực kỳ, mơ hồ rúc vào nhau ngủ, trong lòng hắn cũng ngọt ngào tựa như ăn mật đường vậy.

Với hắn mà nói, mấy ngày nay quả thực tốt đẹp như một giấc mơ.

Nhưng lời bằng hữu nói lại lay tỉnh hắn khỏi giấc mộng ấy, lay mạnh đến khiến tim hắn tan nát.

Đợi khi Hứa Thiên Tứ phục hồi tinh thần, mới thấy mình bất tri bất giác đã bước đến chỗ Trần Tam Lang từng ở.

Trong viện rộng tuếch, chẳng còn dư lại gì, chỉ từ ngoài xem, đã hiểu nơi này đã không còn người ở.

Hắn nhớ lại, hảo hữu nói Tam Lang đã bán hết tầm cụ. Hứa Thiên Tứ không biết nếu không dưỡng tầm, thì y định làm gì để kiếm sống? Hứa Thiên Tứ lại nghĩ, ta thực ngốc, hắn cùng Cát gia kết thân, làm sao còn tiếp tục dưỡng tầm?

Hứa Thiên Tứ nhu nhu mắt, chui vào trong viện, ngơ ngác bất động nhìn cửa phòng. Trần Tam Lang từng mang một ổ gà con về cho hắn dưỡng, còn đồng ý sẽ hầm gà cho hắn ăn. Bởi vì là Tam Lang muốn hắn dưỡng, nên hắn nhìn con tham ăn, không hề ăn vụng chút nào, nhưng hiện tại trong viện này cả bóng gà cũng không thấy.

Cho tới nay hắn chưa từng nghĩ nơi này rộng lớn như thế, sẽ hoang vắng như thế, âm lạnh như thế. Hắn nhớ rõ, nơi này, luôn sáng trưng, ấm áp, là nơi làm lòng hắn yên ổn.

Hứa Thiên Tứ rất muốn đi vào nhìn một chút, cho dù là sờ tường phòng cũng được, nhưng hắn lại sợ hãi.

Khi Hứa Thiên Tứ đẩy cánh cửa kia, hắn cảm thấy chính mình run rẩy. Hắn không biết vì sao Trần Tam Lang sẽ kết thân với Cát gia, không biết chuyện này có liên quan tới mình hay là do lão bà bà kia khuyên nhủ không, nhưng hắn vẫn hồi hận vô cùng. Hắn hồi hận chính mình lúc trước vì sao lại kiêu ngạo như vậy, hồi hận mình vì sao lại tham ăn như vậy, hồi hận mình vì sao không thể một lần nói ra lời trong lòng với Tam Lang?

Gian phòng hắn và Thiên Quan từng ngủ quả thực giống như một cơn ác mộng. Hứa Thiên Tứ không biết mình có nên hi vọng mình còn đang nằm mơ, hay là hi vọng mộng đã tỉnh. Hắn chỉ biết là, hắn thực hồi hận. Hắn hận mình đã gặp gỡ người này, nếu không gặp, hắn sẽ không thương tâm như vậy, tức giận như vậy, khó chịu như vậy.

Hứa Thiên Tứ nằm trong góc sáng trong phòng, vẫn ở đó đến khuya, hắn nghe được tiếng dế kêu từ xa, hắn nghe được tiếng gió thổi qua cây trong núi, lá cây xào xạc xào xạc, dế kêu rả rích, nhưng hắn hết thấy đều nghe không hiểu, hắn chỉ hiểu được một việc, là sẽ không ai trở lại nơi này.

Nước mắt của hắn rơi xuống, nhưng hắn mặc kệ không lau. Hắn biến thành bộ dáng con người, đứng lên, cẩn thận đóng cửa, rồi mới một mình chậm rãi về núi.

Sau khi về nhà, hắn vẫn đều đặn mỗi cuộn mình trong động, không ăn cũng không uống, chỉ cuộn thành một đoàn, không muốn mở mắt.

Thiên Quan tựa hồ bị hắn dọa sợ, muốn vụng trộm gọi Thiên Hương tỷ đến xem hắn, lại bị hắn cấm không cho đi. Thiên Quan dùng cái đầu lông xù cọ cọ hắn, rồi mới nhỏ giọng nói với hắn, “Ca ca, cha từng nói, con người rất xấu xa, người không nên để bị họ lừa.”

Hứa Thiên Tứ giống như không nghe thấy, cứ thế nhắm chặt mắt, Thiên Quan nhìn hắn vẫn không nhúc nhích, cũng rất thương tâm, khóc nói, “Ca ca, người còn có ta a.”

Cuối cùng Hứa Thiên Tứ mở mắt nhìn Thiên Quan, lại vẫn không nói gì, chỉ nhu nhu đầu hắn.

Kỳ thật Hứa Thiên Tứ rất muốn đi gặp Trần Tam Lang, hắn muốn gặp người này đến mức chỉ nghĩ đến tìm liền đau, cho dù chỉ cách rất xa vụng trộm nhìn y một cái cũng được. Nhưng hắn không dám quần lấy cừu công hỏi nơi Trần Tam Lang đang ở, bởi hắn không muốn lại nghe được bất cứ tin tức gì về Cát gia đi chung với cái tên Trần Tam Lang. Hứa Thiên Tứ biết mình sẽ chịu không nổi. Hắn trong lòng an ủi mình, có lẽ qua một thời gian sẽ tốt hơn, có lẽ thời gian sẽ làm hắn quên đi, khi đó hắn có thể thoải mái mang Thiên Quan đi nhìn Trần Tam Lang, kiếm chút vàng bạc châu báu, gà rừng thỏ núi gì đó tặng y, dù sao người này đã từng cứu hắn và Thiên Quan. Đợi đến lúc đó, hắn hẳn sẽ chẳng để ý gì nữa.

Nhưng ở nơi nào đó trong lòng hắn lại cảm thấy rất tức giận. Hắn rất muốn đuổi Cát cô nương kia đi, đuổi đi thật xa, rồi cướp Trần Tam Lang về, giấu người này thật kín ở trong động của hắn, để y không thể gặp người khác, chỉ có thể đối hắn hảo, chỉ có thể cười với hắn, chỉ có thể cùng hắn một chỗ.

Hắn không biết hắn đang giận người căn bản không làm gì sai Trần Tam Lang, hay giận tên gốc hồ đồ không tốt chút nào là mình. Nhưng hắn hiểu được, ý niệm ấy kỳ thật không có chút đạo lý nào. Trần Tam Lang không giống với hắn, y rõ ràng là người, mà không phải mẫu hồ ly trong núi. Nếu hắn làm như vậy, chỉ sợ người này thật sự sẽ hận hắn cả đời.

Thiên Quan ước chừng cũng biết hắn lúc này trong lòng khó chịu, không dám lại đến làm phiền hắn, còn cố ý mang thịt thỏ từ động khác cho hắn ăn, nhưng hắn căn bản chẳng có chút khẩu vị nào.

Mấy ngày đầu Thiên Quan luôn bên cạnh hắn, lúc thì tựa đầu vào bụng hắn, lúc thì nhẹ nhàng cọ trên lưng hắn, không làm nháo hắn như bình thường. Nhưng sau đó lại trở nên có chút cổ quái, Thiên Quan luôn vụng trộm liếc mắt nhìn hắn, giống như đang giấu hắn việc gì, khi hắn hồ nghi nhìn về phía Thiên Quan, vật nhỏ kia liền cuống quýt giấu đầu đi, thật giống như y đột nhiên mọc thêm một ngón chân.

Thiên Quan luôn không giấu được tâm sự, Hứa Thiên Tứ không biết có phải vì cừu công yêu cầu Thiên Quan làm gì, hay trong nhà đang có chuyện gì không. Bất quá chỉ cần có cừu công tại, trong nhà sẽ không xảy ra đại sự. Nhưng hắn vừa nghĩ đến cừu công, liền không nhịn được nghĩ tới Trần Tam Lang, cứ như vậy, liền biến thành cào xé trong lòng hắn.

Hứa Thiên Tứ nghĩ nghĩ, liền đi lên, nói với Thiên Quan, “Ta muốn ăn gì đó.” Thiên Quan nghe hắn nói như thế, vừa mừng vừa sợ, hắn lại nói, “Ta muốn ăn gà. Nếu không có trứng gà, thì gà con choai choai cũng được.” Thiên Quan do dự một chút, lại nói, “Nếu là chim trĩ hoang thì chỗ Tam nương có.....” hắn bĩu môi, nói, “Người chỉ biết đi lấy đồ chỗ khác thôi.”

Thiên Quan cắn cắn môi, đột nhiên nói, “Ca ca, ta sẽ không luôn ngốc như thế. Ta sẽ học rất nhiều rất nhiều, sẽ còn lợi hại hơn Thiên Hương tỷ tỷ, thật đấy.”

Hứa Thiên Tứ có chút chột dạ, nói, “Quên đi quên đi, người nhanh đi chỗ Tam nương kiếm chút gì ăn đi! Đói chết ta mất!”

Nói xong liền đưa lưng về phía Thiên Quan lại nằm xuống, làm bộ như buồn ngủ.

Thiên Quan lặng lẽ nhích lại gần, cọ hắn hai cái, rồi mới đi ra ngoài.

Hắn nghe tiếng Thiên Quan chạy xa, liền uốn người nhảy khỏi giường đá, chạy ra khỏi động. Ngoài động không có gì bất thường, chỉ có một tiểu hồ ly đang đùa một con chuột đồng, nhìn thấy hắn liền hô, “Thiên Tứ ca ca!”

Hắn nguyên lai muốn gặp Thiên Hương tỷ, vì Thiên Quan từng nói với hắn, rằng cứu công triệu Thiên Hương tỷ trở về để giúp Tam Lang. Nhưng tiểu hồ ly một mình chơi ngoài động như thế, Hứa Thiên Tứ trong lòng cảm thấy kỳ quái, hỏi, “Người một mình ở trong này làm gì? Mẹ người đâu?”

Tiểu hồ ly kia dè con chuột đồng xuống, ngoan ngoãn đáp, “Thiên Tứ ca ca, có người đi lại ngoài rừng nhiều ngày nay, Thiên Quan ca ca sợ hắn vô tình xông vào liền bảo các hồ ly khác đừng ra ngoài. Hắn cùng nương nói ta cứ chơi ở chỗ hắn.”

Hứa Thiên Tứ “nga” một tiếng, liền rất không thèm để ý nói, “Đâu cần quản hắn là ai, cứu công pháp thuật cũng không phải ngồi không, sao có thể vô tình xông vào. Không cần phải sợ, người cứ đi đi.”

Tiểu hồ ly kia lo lắng nói, “Nhưng người kia mang theo một con hoàng cầu rất lớn.”

Hắn cảm thấy ngực như bị người hung hăng đánh một quyền, tim đột nhiên ngừng đập.

Hứa Thiên Tứ cứng ngắc đứng tại chỗ, trong óc một mảnh chết lặng. Chờ hắn tỉnh lại, có thể mở miệng, tiếng nói lại trở nên run rẩy, hắn hỏi, “Là người thế nào, có phải là một người trẻ tuổi, vẻ ngoài rất hảo, rất có tinh thần nhưng lại bị câm?”

“Ca ca, ta sẽ không luôn ngốc như thế. Ta sẽ học rất nhiều rất nhiều, sẽ còn lợi hại hơn Thiên Hương tỷ tỷ, thật đấy.”-> ta những mong lúc đó Thiên Quan nói thêm, “Sau đó, ta sẽ chăm sóc ca ca. Sẽ mang cho ca ca nhiều món ngon hơn cả tên câm kia!”

10. Chương 10

Tiểu hồ ly kia “di” một tiếng, kinh ngạc nói, “Thiên Tứ ca ca, người thật lợi hại, ta còn cảm thấy hắn thật kỳ quái, hắn không nói gì cả, liền con chó đi theo hắn cũng không biết kêu.”

Hứa Thiên Tứ chỉ cảm thấy đầu mơ hồ, hắn cố gắng ổn định tâm tình, lo lắng hỏi, “Hắn ở đâu?!”

Tiểu tử kia bị hắn dọa, cuống quýt chỉ chỗ cho hắn, nói, “Hắn đã tìm được gốc xuân thụ kia.” pháp thuật cứu công bố trí xuống đều là lấy cây làm gốc, gốc xuân thụ kia chính là một trong số đó.

Tim Hứa Thiên Tứ đập thật nhanh, không quay đầu lại chạy qua hướng đó.

Hứa Thiên Tứ chưa từng nghĩ Trần Tam Lang sẽ tìm tới nơi này, dù hắn thật sự chạy tới gốc xuân thụ kia, thật sự thấy được Tam Lang, trong lòng hắn vẫn là có chút ngây ngốc choáng váng, cảm thấy điều hắn nhìn thấy tốt đẹp đến mức không giống như sự thật.

Hắn không biết tất cả chuyện này có phải một giấc mộng không, có phải vì hắn chạy quá nhanh, khiến cho khí không kịp lên đầu nên mới có thể nhìn đến người này.

Hắn chỉ ngơ ngác đứng sau gốc xuân thụ ấy, không dám bước tới trước nửa bước. Trong mắt hắn, trừ bỏ người này, cái gì cũng không thấy được.

Một khắc ấy, hắn cắn chặt môi, nhìn nam tử quen thuộc lại xa lạ đứng trước mặt hắn, lại vì pháp thuật nên căn bản không nhìn được hắn. Trong lòng hắn như có ngũ vị hòa trộn, không biết thật ra là tư vị gì.

Trần Tam Lang bộ dáng thoát nhìn vẫn y như hồi hắn rời đi, nhưng tựa hồ y không vui vẻ gì, dường như đang mệt nhọc uể oải.

Con chó vàng kia tuy đã một đường tìm được cây xuân thụ, lại chỉ có thể ngửi tới ngửi lui gần đó, thủy chung không biết tiếp theo nên đi hướng nào. Nơi này nhìn qua y như những nơi khác, nhưng lại là lãnh địa của đám hồ ly, chung quanh đều là thuật pháp cữu công bố trí, cho dù hoàng cầu sử xuất ra bú sữa khí lực, cũng là ngửi không ra, tự nhiên sẽ không đi nhiều nửa bước về phía trước.

Hoàng cầu ngửi nửa ngày, ước chừng cũng hiểu mình không thể, liền chịu thua nhanh nằm phục xuống hướng Tam Lang vẫy đuôi. Trần Tam Lang nhíu mày, đưa tay tựa hồ muốn kéo con chó kia đứng lên, đáng tiếc hoàng cầu cũng rất thông minh, liền vươn đầu lưỡi liếm tay chủ nhân, Trần Tam Lang vừa tức giận vừa buồn cười rút tay về, có chút lo lắng nhìn về phía trước, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Hứa Thiên Tứ rõ ràng đã biết người này không nhìn thấy mình, lòng vẫn vô có cảm thấy chua xót.

Trần Tam Lang nhìn gốc xuân thụ hồi lâu, đột nhiên cúi xuống vỗ vỗ con chó kia, lại vỗ vỗ, hoàng cầu liền thành thành thật thật nằm im nơi đó không nhúc nhích. Trần Tam Lang gật gật đầu, xoay người đi.

Hứa Thiên Tứ mất thật lớn khí lực mới có thể khắc chế xúc động muốn đuổi theo của mình.

Nếu bước ra khỏi nơi này, hoàng cầu kia nhất định sẽ phát hiện ra hắn. Hứa Thiên Tứ do dự một chút, liền tận lực trèo lên cây xuân thụ, vụng trộm bám lấy thân cây, nhìn chằm chằm hoàng cầu kia.

Hứa Thiên Tứ không rõ vì sao Trần Tam Lang để con chó kia lại chỗ này. Hồ tiên lãnh địa đâu thể dễ dàng tìm được như thế, dù nó bối tung chỗ này lên cũng vô dụng.

Hắn không biết Trần Tam Lang làm cách nào tìm được đến đây, ngọn núi này lớn như thế, con chó kia có lẽ là đuổi theo tiểu hồ ly xuất động nên mới tới được đây. Chỉ không biết đó là gốc hồ ly nào, khi về lại không cần thận như thế, cứ nhiên cả con chó cũng không bắt đuôi được.

Hứa Thiên Tứ cũng không hiểu vì sao Trần Tam Lang muốn tới nơi này, là vì hắn sao? Hắn không biết. Nếu đã thành thân, vì sao còn muốn tìm hắn? Rõ ràng khi hắn hỏi thì không chịu nói gì cho hắn. Nhưng hắn vừa đi, liền cùng người kết thân. Hắn không biết trong lòng Trần Tam Lang nhìn hắn thế nào, thật ra coi hắn là gì.

Người này xác thực đã “nói” với hắn rằng không ghi hận hắn, khi ở cùng hắn thì đối hắn thật sự rất tốt, tốt đến thậm chí làm hắn cảm thấy thực không đúng. Có lẽ chính vì như vậy, hắn mới có thể luyện tiếu, mới có thể luôn đối người này nhớ mãi không quên.

Sắc trời dần tối, Trần Tam Lang lại quay lại, khi Hứa Thiên Tứ thấy vậy liền kinh ngạc đến mức chỉ thiếu nước từ trên cây rớt xuống dưới. Hắn chính là thật không ngờ người này cứ nhiên có thể tự mình tìm lại được chỗ này. Chính là lúc này đây, hộp đồ ăn trong tay Trần Tam Lang làm hắn cảm thấy thập phần nhìn quen mắt. Hứa Thiên Tứ nấp trên cây vụng trộm nhìn xuống, Trần Tam Lang ngồi dưới tàng cây, mở hộp đồ ăn ra.

Hương khí mê người kia làm hắn tâm động, nhưng hắn lại căn bản không dám đi xuống.

Hắn không biết nếu đi xuống thì sẽ thế nào, Trần Tam Lang là tới gặp hắn đúng không? Hay là đến nói lời cáo biệt với hắn? Có lẽ vì y muốn dẫn muội muội đi Cát gia, nên mới tìm tới gặp mình lần cuối. Ý niệm trong đầu này làm hắn cảm thấy thật sự sợ hãi.

Con hoàng cầu kia quần chân Trần Tam Lang, vẫy đuôi hướng đầu đánh hơi hộp thức ăn, kết quả bị Trần Tam Lang không chút khách khí đánh một cái, liền ury khuất rụt đầu về.

Trần Tam Lang vẫn lẳng lặng ôm thực hộp ngồi ở chỗ kia, thật giống như đang đợi ai xuất hiện. Nhưng dù đợi cho đến khi đêm đã khuya, thì cuối cùng vẫn phải thất vọng bỏ cuộc. Nhưng trước khi đi, lại đẩy nắp

hộp lại, để nó dưới tàng cây.

Hứa Thiên Tứ biết người này đang muốn “trở về”, tim của hắn mạnh trầm xuống, không kịp suy nghĩ đã theo y đi. Hắn thật sự muốn biết Trần Tam Lang bây giờ đang ở đâu, sống có tốt không. Bất quá Hứa Thiên Tứ vẫn không dám tới quá gần, hắn sợ bị hoàng cẩu phát hiện.

Nhưng kỳ quái là, Trần Tam Lang không về Cát gia thôn như hắn nghĩ, mà y đi theo hướng ngược lại. Hứa Thiên Tứ đi theo sau từ xa, khi nhận thấy Trần Tam Lang lên núi, liền âm thầm ngạc nhiên.

Hình như hắn chưa từng đến đây, bình thường tuy hắn kì thật không làm việc hay, toàn đi chơi xung quanh, nhưng hắn vẫn nhận ra cây cối ở đây không giống của rừng hoang trong núi. Rừng dẫu trước mắt này, nhìn sao cũng cảm thấy kỳ quái, không phải rừng dẫu thiên nhiên, ngược lại như là có người cố ý trồng. Hứa Thiên Tứ theo Trần Tam Lang đi qua rừng lá dẫu, cuối cùng thấy được một căn nhà. Nhà ấy thoạt nhìn có vẻ sạch sẽ, nhưng so với chỗ ở cho cô gia của Cát gia thì càng giống với nơi thợ săn trên núi sẽ ở. Hứa Thiên Tứ không hiểu, không rõ vì sao Tam Lang sẽ đến nơi này.

Trần Tam Lang còn chưa kịp đẩy cửa vào sân, một con hắc cẩu đã chạy xổ ra từ bên trong, Hứa Thiên Tứ mặc dù cách xa, nhưng vẫn sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài. Con chó đen kia vừa vẫy đuôi không ngừng vừa chạy tới chào người, Hứa Thiên Tứ nhìn thấy nó thè lưỡi, còn có đầy răng nanh, liền cảm thấy chân muốn mềm nhũn. Theo sau con chó kia là một cô nương trẻ tuổi, bộ dáng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc xiêm y màu vàng, trông như một đóa hạnh hoa mới nở rộ.

Cô nương kia trông rất hảo, dù trong mắt hắn thì nàng ta vẫn kém xa Thiên Hương tỷ, nhưng vậy thì sao chứ? Khi Trần Tam Lang nhìn thấy nàng, trên mặt liền lộ ra tươi cười nhẹ nhõm, vẻ mặt cũng ôn nhu rất nhiều, Hứa Thiên Tứ nhìn rất khó chịu, liền yên lặng về theo đường cũ.

Hứa Thiên Tứ rầu rĩ không vui bước về nhà, lại phát hiện hộp đồ ăn còn đang ở chỗ cũ, hắn nhìn chăm chăm cái hộp ngậy ngốc hồi lâu, rồi mới ảo não không thôi đá gốc xuân thụ vài cái. Hắn không biết mình có nên mang cái hộp đi không, nhưng do dự thật lâu, vẫn để thực hộp lại đó. Hắn trèo lên cây, nhìn chăm chăm thực hộp, thủ ở đó cả đêm. Thiên Quan vụng trộm đến gặp hắn, nhưng chỉ tránh ở một bên, không dám nói chuyện với hắn. Hắn hí hửng, làm bộ như không thấy y, vừa bực mình lại vừa ảo não.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tam Lang lại mang theo hoàng cẩu đến đây, Hứa Thiên Tứ vẫn không nhúc nhích ép sát mình vào thân cây, nhìn nhất cử nhất động của Trần Tam Lang. Trần Tam Lang nhìn thực hộp dường như đã bị động qua, vẻ mặt có chút dăm chiêu, giống như suy nghĩ cái gì.

Hứa Thiên Tứ thấy Trần Tam Lang cau mày, không khỏi khó chịu, cảm thấy mình đáng ra nên ăn sạch nó mới đúng.

Hứa Thiên Tứ đang nghĩ về đồ ăn trong đó, con chó kia lại đột nhiên ngửi gốc cây, rồi mới nhìn chủ vẫy đuôi, Trần Tam Lang lập tức ngẩng đầu lên nhìn, rồi cười với hắn, khiến Hứa Thiên Tứ hoàn toàn ngây người.

Trần Tam Lang ngoắc ngón tay với hắn, ý bảo hắn xuống dưới, Hứa Thiên Tứ cả người cứng ngắc, dùng móng vuốt bầu vào thân cây, tựa như người sắp chìm bám chặt phao, như thế nào cũng không chịu buông tay. Hắn tuy hạ mắt, lại vẫn không dám nhìn mặt Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang thấy hắn như vậy, liền nhìn quanh, cuối cùng nhặt một hòn đá nhỏ lên, tung bắt nó trong tay một lúc, như hù dọa hắn. Hứa Thiên Tứ hung tợn trừng mắt nhìn y, hùng hổ nói, “Cao như thế, ta không tin ngươi ném tới được!”

Trần Tam Lang vô thanh cười, hòn đá ném ra quả nhiên đánh trúng cái đuôi của hắn. Kỳ thật không đau, nhưng mắt của hắn vẫn đỏ lên, Hứa Thiên Tứ từ trên cây nhảy xuống, rồi biến thành nhân thân trước mặt Trần Tam Lang.

Hắn nhìn ý cười trong mắt Trần Tam Lang, ngực đột nhiên nóng lên, không tự chủ được nắm vai Trần Tam Lang, cuối cùng thành ra áp người này xuống đất.

Khi Trần Tam Lang bị hắn đè xuống, có lẽ vì đau nên sắc mặt y thay đổi, hắn bắt đầu phát run, lại vẫn không cử động, cũng không buông tay, Trần Tam Lang nhú mày, không nói gì trừng hắn, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, lại có vẻ muốn cười, vươn tay đến giống như muốn đẩy hắn ra.

Hứa Thiên Tứ nôn nóng đẩy tay Trần Tam Lang đi, hấn cúi người xuống, đặt trán trước ngực Trần Tam Lang, buồn bã hỏi, “ Vì sao người lại tới nơi này?”

Trần Tam Lang khó chịu đẩy hấn ra, hấn rất tức giận nói, “ Nếu muốn đi thì cũng im lặng đi xa một chút.”

Trần Tam Lang nhìn hấn, rồi mới viết chữ trên mặt đất, “Sao người không trở lại?”

Hứa Thiên Tứ ngây người, rồi mới hoang mang nhìn hấn, nói, “ Thiên Quan không nói với người sao? Ta là... Thiên Hương tỷ sinh bệnh, ta trở về...”

Trần Tam Lang lấy tay bịt miệng hấn, giống như không muốn nghe hấn giải thích, hấn buồn bực ngậm miệng, nhìn Trần Tam Lang có chút mất hứng lại viết trên đất, “ Ta đã thấy nàng.”

Hứa Thiên Tứ kinh ngạc, hấn không ngờ Thiên Hương tỷ sẽ đi gặp Tam Lang, điều này hoàn toàn vượt khỏi dự tính của hấn.

Trần Tam Lang mỉm cười, lại viết, “Nàng quả nhiên rất đẹp.”

Lời này tuy không giả, nhưng với Hứa Thiên Tứ lại thật sự chói tai, hấn nhăn mặt, ngữ điệu tức giận hét với Trần Tam Lang, “Nàng đã lập gia đình!”

Trần Tam Lang im lặng nhìn hấn, hấn làm bộ như không thấy, lại bẻ một nhánh cây đưa cho Trần Tam Lang, nói, “Không cần lấy tay viết.”

Trần Tam Lang nheo mắt, nhận nhánh cây viết viết trên đất, đột nhiên cúi thấp đầu, có chút do dự viết, “ Kỳ thật... Không đẹp bằng người.”

Hứa Thiên Tứ ngơ ngác nhìn dòng chữ kia vài lần, di một tiếng, mặt Trần Tam Lang cũng đã hơi đỏ lên. Người này thấy hấn không phản ứng, còn có chút không được tự nhiên lấy giày chà chà xóa xóa dòng chữ kia.

Hứa Thiên Tứ la to một tiếng, nắm tay Trần Tam Lang, vừa đau lòng lại vừa tức giận nói, “Sao muốn xóa đi?” hấn còn muốn xem nhiều một chút, cư nhiên đã bị xóa sạch, thật rất đáng giận mà!

Trần Tam Lang buồn cười tức giận nhìn tay hấn, Hứa Thiên Tứ vẽ mặt đỏ bừng xoay mặt đi, tim nhảy loạn thất bát tao, xấu hổ nhỏ giọng nói, “ Viết đúng mà, xóa làm gì? Ta vốn... Vốn cũng rất đẹp...”

Đáng tiếc khi y nói những lời này, một chút khí thế cũng không có.

Trần Tam Lang dùng nhánh cây kia chọc chọc hấn, hấn không nhịn được co rụt lại, quay đầu trừng người này, ủy khuất bất mãn nói, “ Gì chứ? Vốn là vậy! Ta rất đẹp, người nhìn lông mao của ta thì biết, phạm vi trăm dặm trong núi này không kiếm được hảo hỉ ly nào bằng ta đâu!”

Trần Tam Lang nhìn hấn nở nụ cười, nụ cười này thực ôn nhu, ôn nhu đến làm cho lòng hấn như có rất nhiều tiểu sâu đi lại, đi đến khiến trong lòng hấn thật ngứa, thật muốn làm gì nói gì đó.

Trần Tam Lang hạ mắt xuống, chậm rãi viết, “ Sao người không trở lại?”

Hứa Thiên Tứ hồi lâu không nói gì, hấn rất muốn nói, vì ta thực vô dụng, cứu công sợ ta gây phiền cho người nên kéo ta về, cho nên ta không thể quay về. Nhưng hấn cũng rất muốn nói, kỳ thật ta đã về, nhưng người không ở đó.

Nhưng Hứa Thiên Tứ không biết mình nên nói kiểu trước hay kiểu sau.

Trần Tam Lang không ngẩng đầu, lại viết, “Ngày đó người không trở về, ta đi tìm người... trên đường về, ta đã nghĩ rất nhiều.”

Hứa Thiên Tứ kinh ngạc không thôi nhìn câu nói kia, tim bùm bùm đập, hấn không ngờ Tam Lang đã lập tức đi tìm hấn.

Trần Tam Lang ngừng một lúc, lại viết, “Có một số việc, ta không muốn giấu diếm người... “

Hứa Thiên Tứ khẩn trương nhìn tay y, tim muốn nhảy lên cổ họng.

Vẻ mặt của Trần Tam Lang thật sự nghiêm túc, chậm rãi viết, “Nếu không vì chữa bệnh cho ta, trong nhà cũng sẽ không lụi bại đến mức này, muội muội cũng sẽ không bán mình làm tỳ nữ cho kẻ khác. Ta thật muốn mang nàng về, không thể để nàng tiếp tục chịu khổ vì ta, cho nên ta chưa từng nghĩ tới chuyện khác. Tâm ý của người, ta kỳ thật hiểu được, lại giả như không biết.”

Hứa Thiên Tứ trong óc oanh một tiếng, mạnh đứng lên, sắc mặt tái nhợt nói, “Ta đã biết, người không cần viết nữa.”

Trong lòng hắn đau vô cùng, nguyện mình chưa từng nhìn thấy câu nói kia.

Người này luôn hiểu. Còn hắn mãi cho đến giờ, nhìn thấy người này viết, mới xem như hiểu được. Nguyên lai hắn thật sự vô dụng, thực ngốc.

Trần Tam Lang nắm lấy tay hắn, không chịu buông ra, lại cố chấp tiếp tục viết, “Ta biết Cát gia nữ nhi cùng tư thực tiên sinh trong thôn chúng ta có tư tình, cho nên ta mới đi Cát gia cầu thân, nàng tuy bộ dáng xấu, lại trí tuệ hơn người. Cát gia lão gia chỉ nói với mọi người rằng nữ nhi nhà mình không ai so được, không ngờ lại bị họ đồn thổi thành độc nhất vô nhị mỹ nhân. Người cầu thân tuy nhiều, nhưng không tham tài thì lại là ham sắc. Ta đi cầu hôn, đáp ứng được yêu cầu của nàng, Cát gia đồng ý cho hôn sự của chúng ta, ta từng âm thầm thề, rằng sau này sẽ hảo hảo đối đãi nàng.”

Hứa Thiên Tứ nước mắt đột nhiên chảy xuống, hắn rất muốn lớn tiếng nói với người này, rằng người không cần viết nữa, ta đều hiểu được, ta đều biết hết. Nhưng hắn lại chỉ cắn chặt môi mình, hắn sợ nếu không như vậy, sẽ nói sẽ làm những lời những việc sẽ khiến mình hối hận. Trần Tam Lang dùng sức nắm chặt tay hắn một chút, rồi mới giúp hắn lau nước mắt, lại tiếp tục yên lặng viết, “Nhưng khi nghe tiếng pháo nổ ăn mừng trước cửa Cát gia, ta liền hối hận..... Ta còn nhớ rõ người hỏi ta muốn kết hôn cô nương thế nào, ta trước kia không biết, cũng không từng nghĩ tới, nhưng ngày đó trước cửa Cát gia, ta lại nghĩ...”

Trần Tam Lang dùng một chút, bàn tay nắm tay hắn kia lại hơi run run, Hứa Thiên Tứ nghĩ đến lời y sắp nói, không nhìn được sinh ra một tia kỳ vọng, nhưng lại sợ hãi, nhỏ giọng hỏi, “Người... Có phải người muốn bảo ta lấy son của Thiên Hương tỷ cho nàng?”

Trần Tam Lang sững sờ một chút, miệng mở ra, rồi lại bất đắc dĩ ngậm lại, tức giận dùng sức viết, “Ta lúc ấy nghĩ, đáng tiếc người không phải cô nương.”

Hứa Thiên Tứ di một tiếng, có chút cao hứng, lại có chút thất lạc, hắn nói, “Ta vốn không phải cô nương.”

Hắn im lặng chốc lát, đột nhiên nhỏ giọng nói, “Ta cũng từng nghĩ, nếu người là mẫu hồ ly thì thật tốt...”

Khi Trần Tam Lang nghe hắn nói hắn vốn không phải cô nương, dáng điệu vẫn còn nghiêm túc chuyên chú, chờ hắn lầm bầm nói hết lời xong, vẻ mặt liền trở nên cổ quái, giống như có chút mê man, lại giống như có chút tức giận, không biết thật ra đang nghĩ cái gì. Nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng lại viết, “Người theo ta đi. Người đã đáp ứng ta rằng sẽ trở về.”

Hứa Thiên Tứ không dám nhìn hắn, chỉ cứng ngắc ngồi tại chỗ vẫn không nhúc nhích, hồi lâu sau mới nói, “Ta không muốn về, không muốn đứng bên cạnh người... Người hảo hảo sống tốt với Cát tiểu thư, ta...” Hắn nói tới đây, trong lòng một trận đau đớn, không thể nói được nữa. Hắn không muốn nói với người này, rằng hắn thật ra đã trở về, chẳng qua nơi đó đã không còn ai đang đợi hắn thôi.

Trần Tam Lang lúc này mới như thở ra nhẹ nhõm một hơi, không chịu lại nghe tiếp, tự nhiên đưa tay lau nước mắt thay hắn, liền viết, “Nàng nay sống với tư thực tiên sinh kia. Trên núi có một lão thợ săn sống một mình, ta và muội muội sống tạm mấy ngày ở đó. Khi người về, chúng ta sẽ tìm chỗ ở khác. Ta sẽ nuôi người cả đời, muốn ăn gì ta đều có thể làm cho người.”

Hứa Thiên Tứ xem xong câu đầu liền ngây ngốc, đợi khi Tam Lang viết xong, hắn cảm thấy mình trí óc không đủ dùng, lắp bắp hỏi, “Vì, vì sao a?”

Trần Tam Lang lần này tựa hồ thật sự tức giận, không thèm viết nữa, ba một tiếng bẻ gãy nhánh cây kia, rồi mới đứng lên, ném đoạn cây gãy đi thật xa.

Hứa Thiên Tứ nhìn người này phát hỏa, trong lòng dao động. Có lẽ vì Tam Lang không nói, nên hắn luôn không nhìn ra người này tâm tư, luôn không rõ người này coi hắn là gì, nghĩ gì về hắn. Hắn nghĩ, nếu hắn

biết thuật đọc tâm, có lẽ sẽ không khó chịu như thế.

Hứa Thiên Tứ mất thấy người này vươn tay đến, nắm chặt tay hắn kéo đi về phía trước, cổ tay hắn bị bóp thật sự đau, lại tùy ý người này kéo hắn hướng phía trước đi, nhưng trong lòng lại không ngừng bồn chồn. Hắn im lặng hồi lâu, lại không nhịn được mở miệng nói, “Tam Lang, ta ăn rất nhiều, người thật sự muốn nuôi ta cả đời?”

Trần Tam Lang không hề dừng bước, thậm chí cả đầu cũng không quay lại, chỉ tiếp tục kéo hắn đi về phía trước. Hứa Thiên Tứ cảm thấy người này như muốn dẫn hắn đi đến chỗ tối qua, lòng lại càng không yên, hắn từ chối vài lần, còn nói, “Ta là hồ tiên, người dám mang ta đi, cẩn thận ta thi pháp thuật với người!”

Trần Tam Lang quay đầu ngắm hắn một cái, nhướn mắt. Hoàng cẩu sớm đã chạy phía trước, thỉnh thoảng ngừng lại quay đầu nhìn hai người họ.

Hứa Thiên Tứ thấy người này không buông tay, thật sự không có cách nào, lại giận dữ nói, “Nếu người mang ta trở về, ta liền đem người làm mẩu hồ ly. Người có hiểu không? Uy, ta thật sự sẽ đem người thành mẩu hồ ly... Tuy người cũng không thể sinh tiểu hồ ly...”

Câu cuối cùng hắn đương nhiên không dám lớn tiếng nói, đáng tiếc thanh âm nhỏ như vậy, lại vẫn bị Trần Tam Lang nghe được. Kết quả tay Hứa Thiên Tứ bị bóp thật sự đau.

Dù Hứa Thiên Tứ vì đau nên hai mắt nhắm lệ mờ mờ, nhưng hắn thật sự nhìn ra, rằng mặt Trần Tam Lang đã đỏ lên, còn tựa hồ không vui nhếch nhếch. Hứa Thiên Tứ không thể tin được, dùng lực nhu nhu mắt, đi nhanh hai bước, thật cẩn thận hỏi, “Tam Lang... Ta thật sự, thật sự có thể về với người?”

Trần Tam Lang không nhìn hắn, chỉ đi nhanh về trước, rồi mới dùng sức gạt đầu.

Hứa Thiên Tứ chỉ cảm thấy choáng váng hồ hồ, tùy ý người này kéo hắn, cuối cùng không mở miệng nữa, hai người im lặng đến nơi tối qua hắn đã vụng trộm theo đến. Hắn từ rất xa nhìn thấy nó, chân đã mềm xuống, nhưng Trần Tam Lang nắm chặt tay hắn, hắn cả giây cũng giây không ra, khóc vô lệ đi theo sau Trần Tam Lang, tâm không cam tình không nguyện từng bước đi tới.

Hắn vắt hết óc nghĩ, nếu hắc cẩu kia lại vọt ra, hắn nên chạy hướng nào mới đúng?

Khi đứng trước cửa, Trần Tam Lang buông lỏng tay hắn ra, hắn run rẩy một chút, âm thầm nói với mình, rằng y buông ra mới tốt, như vậy chạy có vẻ dễ hơn, nhưng dù nghĩ vậy thì lòng lại thấy trống trải.

Trần Tam Lang mở cửa, cô nương hắn thấy tối qua đi tới. Nàng thấy Trần Tam Lang về, liền vui mừng kêu lên, “Ca ca...”

Hứa Thiên Tứ nghe lời này, liền đứng đực tại chỗ, nghĩ, ai đây?

Trần Tam Lang gạt đầu, lúc này nàng ấy mới thấy Hứa Thiên Tứ phía sau, liền đỏ mặt, còn nói, “Ta đi vào.” Nói xong, xoay người trốn về phòng. Chân Hứa Thiên Tứ như mọc rễ xuống đất, không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm cô nương kia, trong lòng nghĩ, sao có thể chứ? Cô nương yêu kiều nhỏ tuổi như thế, hóa ra là thân muội muội của Tam Lang?

Hứa Thiên Tứ đang ngờ ngác sững sờ, không biết tại sao Trần Tam Lang đột nhiên nổi giận, nhanh bước tới kéo hắn vào trong phòng, rồi mới dùng sức đóng cửa lại. Hứa Thiên Tứ bị tiếng hắn mạnh sập cửa làm hoảng sợ, liền vuốt ngực nói, “Sao hung dữ như thế?”

Trần Tam Lang không nói gì nắm cổ tay hắn, kéo hắn ngồi xuống cạnh bàn, tay đánh trà lạnh, viết trên bàn, “Cấm nghĩ vẩn vơ, nàng có ái nhân rồi.”

Hứa Thiên Tứ ngạc nhiên, vừa rời Tôn gia đã có ý trung nhân rồi? Nhưng khi hắn phục hồi tinh thần lại, lập tức gạt đầu như già tối, lòng đầy vui mừng thề thốt, “Ta không hề động tâm, thật sự không có. Chỗ ta có nhiều mẩu hồ ly đẹp hơn nàng nhiều, thật đó!”

Hắn đầy mặt tha thiết chân thành nhìn Trần Tam Lang, kết quả người này sắc mặt càng khó coi, lại viết, “Khi ta còn sống, người không được sau lưng ta đi tìm mẩu hồ ly.”

Hứa Thiên Tứ hốc mắt nóng lên, cuống quýt ho khan hai tiếng, nói, “Không thể nào đâu, người yên tâm, các nàng đều không xứng với ta.” Hắn trong lòng lại âm thầm bồi thêm một câu, tuy người không thể sinh tiểu hồ ly, nhưng người còn hảo hơn mẫu hồ ly trong núi trăm lần.

Trần Tam Lang vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hắn, ngón tay dính nước trà dưng trên bàn, tựa hồ không biết nên viết gì mới đúng.

Hứa Thiên Tứ vụng trộm ngắm Trần Tam Lang, cũng không biết dừng khí từ đâu bốc lên, nói, “Ta có thể hôn người được không?”

Trần Tam Lang do dự nhưng vẫn gật đầu, mặt hơi hơi đỏ lên.

Hứa Thiên Tứ cười hắc hắc, gan lớn lao qua, lúc này đột nhiên nghe được một hồi chó sủa từ ngoài cửa sổ, Hứa Thiên Tứ bị dọa tay chân như nhũn ra, vội dùng sức chui vào trong lòng Trần Tam Lang.

Trần Tam Lang không tiếng động cười phá lên, vỗ vỗ lưng hắn, Hứa Thiên Tứ vừa thẹn vừa giận, thống khổ vạn phần nghĩ, phải nhanh kêu Tam Lang đổi chỗ ở.

Hồ tiên Hứa Thiên Tứ dẫn đệ đệ đến nhân gian vui chơi uống trộm rượu. Không ngờ lại rơi vào tay con người, chờ lột da đợi làm thịt. Ngay vào lúc nguy ngập, một gia hỏa tên là Trần Tam Lang lại ra tay cứu hắn, không chỉ cho hắn ăn ngon, còn bồi thuốc cho hắn và đệ đệ... Không không không! Nhân loại không ai tốt, cho dù người này đối với hắn hảo cũng là giả tạo. Người dù không nói gì thì cũng đừng giả hảo tâm giả bộ làm người tốt, Nếu ngày nào đó người rơi vào trong tay bổn đại tiên, ta tuyệt đối cho người “đẹp mắt!” Gì? Trần Tam Lang có huyết quang tai ương, muốn hắn đi bảo vệ y!? Hắn hận y còn không kịp, sao còn phải đi bảo vệ y? Ai quy định là hồ tiên liền nhất định phải báo ân, hơn nữa với pháp thuật lung tung yếu ớt của hắn, Xem ra ai bảo vệ ai còn là một vấn đề đây...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-tam-lang>